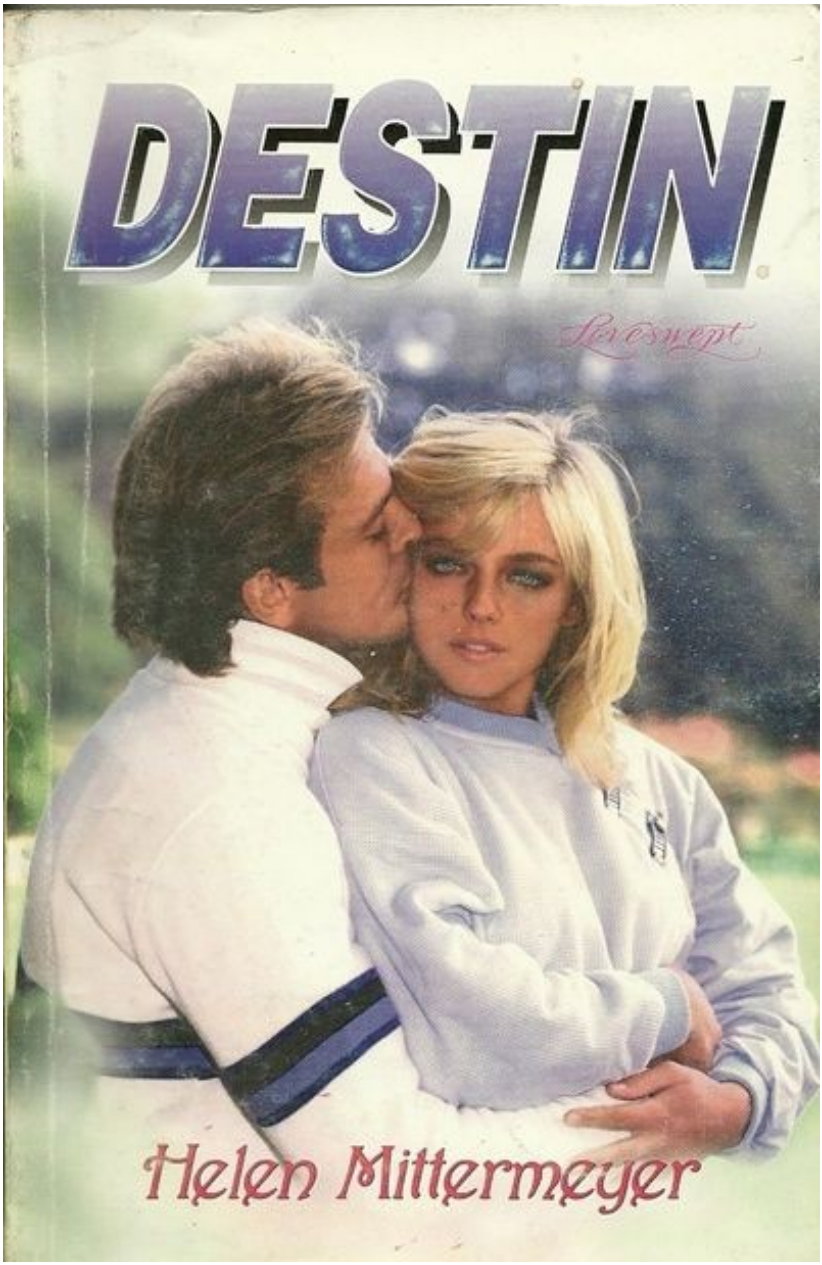

HELEN MITTERMEYER

DESTIN

CAPITOLUL 1

Thane Stoner stătea rezemat de automobilul său, Ferrari, şi o măsura pe blonda care tocmai trăsese maşina în parcarea de vizavi. Ea îşi aranjă părul, se uită în oglinda retrovizoare şi îşi potrivi un cercel. A, se gândi el, doamna e cam agitată!

Ieşi din jaful acela de VW, trânti portiera şi o încuie. Apoi rămase o vreme, cu ochii la casa, în stil ranch, din faţa ei. Toate uşile şi ferestrele erau deschise şi dinăuntru se revărsau sunetele vesele ale unei petreceri în toi. Râsetele şi muzica se amestecau într-o armonie stridentă. Dar, din cine ştie ce motive, ea nu se hotăra să păşească pe alee, ca să intre. Ştia că avea nevoie de o descărcare în seara aceasta. Dacă ar fi rămas singură la ea, în apartament, ar fi înnebunit.

Acum însă în faţa casei Ellenei, nu mai era chiar atât de sigură că avea chef să se distreze. Ceva mai devreme, când se întorsese de la orele de la UCLA, voise să-i telefoneze Ellenei, să-i spună că nu mai vine. Era epuizată de-atâta studiu, de slujba ei cu jumătate de normă şi încerca să păstreze puţin şi din viaţa ei personală, ce risca să se ducă de râpă. Simţea nevoia disperată să se odihnească, dar când sosise acasă şi găsise hotărârea de divorţ de la avocatul lui Roger, toate speranţele ei, în acest sens, se risipiseră. Făcuse repede un duş, ca să poată ieşi cât mai curând din apartamentul acela pe care îl împărţise cu soţul ei. Avea nevoie să vadă alţi oameni, să nu se mai gândească la ale ei. Pur şi simplu, refuza să se gândească la viitor. Se uita la mână ei stângă şi i se puse un nod în gât. Îşi simţi inima goală. Îşi scoase repede verigheta de aur de pe deget şi-o vârî în buzunar.

Gestul repezit al blondinei îl uimi pe Thane. Femeia aceea atât de drăguţă părea disperată, ca mişcarea unei păsări sălbatice într-o colivie. Îi era clar că nu prea avea

chef să se ducă la petrecere. Tot uitându-se la ea, observă că părul ei era mai deschis la culoare decât i se păruse în primul moment. Îi era prins în vârful capului şi strălucea, sub razele de lună. Pielea avea irizaţii ireale, iar rochia se mula pe trupul ei înalt şi suplu. O mai măsură, o dată, pe îndelete, din cap până în picioare. Văzuse în viaţa lui multe femei frumoase, dar niciuna nu îl fermecase aşa, la prima vedere. Reacţia aceasta îl irita şi îl incita, totodată.

Se apropie agale de ea şi o întrebă blând:

— Vreţi să intraţi sau sunteți de la parcarea maşinilor?

Vocea aceea bărbătească, uşor amuzată, o cam descumpăni pe Tru. Se uită urât la personajul înalt din faţa ei, care avea faţa luminată de lumina ce se revărsa printr-o fereastră a casei. O trecu un fior: era frumos şi sigur pe el. Ceva îi spunea că trebuie să fugă de el. Oare, de ce? Reacţiile ei erau ciudate, nebuneşti, aşa că se hotărî să treacă peste ele.

— Nu mă ocup cu parcarea, îi răspunse ea, până la urmă, cu o voce acră, care, spera, avea să îl pună la punct.

Într-o asemenea seară, nu avea niciun chef să converseze cu străinul acesta uriaş şi insolent. Îi părea bine că era întuneric şi că rămânea, astfel, în umbră.

Deodată, bărbatul acoperi cu spatele pata de lumină ce se revărsa de la fereastră şi ea nu-i mai putu vedea chipul. Simţi cum se apropie, îşi trecu limba peste buze, îşi aruncă ochii spre casă, apoi se uită, din nou, la el.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Thane.

— Doar că nu mă prea trage inima să intru.

— Şi eu am cam întârziat. Ce-ar fi să intrăm împreună?

Simţea o nevoie acută s-o vadă în plină lumină, aşa că îi întinse mâna.

— Bun, spuse ea. Şi, la urma-urmei, de ce nu? Doar se hotărâse să vină aici, ca să-şi uite de necazuri, să înceapă să îngroape toate acele amintiri ale căsătoriei ei nefericite cu Roger, măcar pentru câteva ore. Simţi că se

înfierbântă şi că o cuprinde aceeaşi panică ce o făcuse să se îmbrace repede şi să gonească până aici, cu viteză maximă. Şi, mă rog, de ce să nu se distreze? Curând, va trebui să găsească o modalitate de a-şi câștiga existenţa şi să accepte realitatea crudă că nu va mai putea, în felul acesta, să-şi ia licenţa. Simţi mâna străinului apucând-o de braţ şi întorcând-o spre lumină. Se uită uluită la el.

— Ce-nseamnă asta? Când îşi auzi vocea tremurând, se fâstâci şi mai rău.

— Voiam, doar, să văd dacă nu mi se năzare. Din fericire, se pare că nu. Eşti fermecătoare şi extrem de fragilă, deşi eşti atât de înaltă. Thane inspiră parfumul care părea că face parte din trupul ei.

— Eu, fragilă? Află că am făcut parte din echipele de înot şi de tenis, la colegiu.

Aparenţele înşală. Nu sunt delicată deloc.

— Când ai terminat?

— N-am terminat. Acum m-am întors la colegiu, ca să-mi pregătesc licenţa.

Nu-i mai spuse şi că, în curând, va trebui să renunţe. De ce să-i spună unui străin povestea vieţii ei?

— Hai la petrecere. Thane îi lăsă braţul, văzând-o ostilă, dar, când ajunseră la intrare, îi căută mâna din nou. Atingerea lui o umplu de căldură. Era sigură că nu îl mai văzuse în viaţa ei, aşa că îl întrebă:

— Eşti prieten cu Ellen?

— Mai mult cu familia ei. Mă numesc Thane Stoner. Dar tu?

— Eu sunt Tru Hubbard. Am fost colegă de şcoală cu Ellen Sandilin.

Thane Stoner se opri o clipă şi îi strânse uşor mâna.

— Ooo, nu cumva eşti unul dintre cei trei muşchetari despre care tot povesteşte Andy? Thane Stoner? Poate totuşi mai auzise numele acesta.

— Poftim? O, da! Ellen, Maggie şi cu mine eram mereu împreună. Dar Maggie s-a măritat şi acum locuieşte în Est.

— Eşti căsătorită?

— Sunt chiar pe punctul de a fi din nou singură, zise Tru, cu mai multă solicitudine decât intenţionase.

— Înţeleg.

— Nici nu era greu. Tru intră primă pe uşă şi rămase o clipă descumpănită de zgomotul petrecerii dinăuntru. Mâna lui îi atinse talia şi se simţi încurajată.

— Tru! Ce bine-mi pare c-ai venit! Vreau să-l cunoşti pe Randy… Îmbrăţişarea şi sporovăială Ellenei, precum şi sporovăială ei veselă o făcură pe Tru să se simtă bine, în ciuda stării ei. Prietena ei i se uită peste umăr şi îl văzu pe Thane. Zâmbetul i se lărgi.

— Thane! Bun venit! L-am certat toată noaptea pe fratele meu că nu te-a invitat! Dar Andy jura c-a făcut-o. Sunt fericită că nu m-a minţit. Un tip ca tine înviorează orice petrecere. Ellen râse, apoi se încruntă. Nu ştiam că vă cunoaşteţi.

Ne-am întâlnit în faţa uşii. Ce mai faci, ţâcă? întrebă Thane, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz. A, da, uite-l pe fratele tău cu Clare! Mă duc să-i salut. Scuză-mă, Tru!

— Desigur. Ellen se uită câteva clipe după el, apoi se întoarse spre prietena ei.

— Cum ai reuşit să-ţi faci apariţia alături de cel mai uluitor sex-simbol din California, ca să nu mai vorbim, cât e de bogat! Ellen o strânse pe Tru de braţ.

— Ţi-am povestit despre el. A fost coleg de cameră cu Andy, la universitate. Cel despre care ți-am spus că a jucat, o vreme, fotbal profesionist, apoi, a intrat în avocatură. Ellen se opri să respire, salută pe cineva, apoi se întoarse, din nou, spre Tru.

— Acum, a lăsat avocatura pe planul doi, pentru a se ocupa de afacerile familiei, care constau în suc de portocale, vinuri, petrol…

— Nu sună prea rău…

— Să nu râzi! Andy crede că Thane s-ar putea să devină guvernatorul statului nostru mult-iubit. E de familie veche, Tru. Şi ştii că asta contează.

Ellen trecu printre cei prezenţi şi o prezentă pe Tru tuturor. Nu se opriră, până nu ajunseră la un băruleţ dintr-un colţ al camerei de zi. Acolo, Ellen îi luă mâna cu căldură.

— Ce s-a întâmplat? Eşti albă ca varul. Am avut sentimentul că nici nu vei veni aici, în seara aceasta.

— Nici n-aveam de gând, înainte să-mi citesc corespondenţa. Ellen păru că nu înţelege, pentru un moment. Apoi, ochii i se măriră.

— Doar n-ai să-mi spui că Roger a mers până la capăt!

— Astăzi am primit primele acte de divorţ! rosti ea, cu ochii uscaţi, dar cu voce tremurătoare. Cred că trebuia să mă aştept la asta. M-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus că a hotărât că avem nevoie de o perioadă de despărţire, pentru a ne rezolva problemele. Inspiră adânc.

— Mi-a mai spus că nu mai plăteşte chiria apartamentului.

— Ce ingrată e viaţa asta! După ce te-ai chinuit atâta şi ai lucrat în două locuri, numai ca să-l ajuţi să-şi ia licenţa şi să-şi dea doctoratul! Fir-ar să fie! Ţi-am spus eu, atunci, că nu e bine să renunţi la studiile tale, numai ca să-l ajuţi!

Ellen o strânse mai tare de mână. Ia-ți un avocat şi dă-l în judecată!

Obligă-l să te susţină material, până la terminarea studiilor. Măcar atât îţi e dator.

Ellen îşi îmbrăţişă prietena.

— Ce-ai să faci, Tru?

— Am încercat să nu mă cramponez de asta. De fapt, m-am gândit că petrecerea mă va ajuta să mă relaxez şi să-mi uit problemele, măcar pentru câteva ore.Ai vreun leac pentru asta? Pentru că m-am hotărât să ignor totul în seara aceasta şi să mă distrez nebuneşte. Ellen o îmbrăţişă din nou şi surâse.

— Nu prea văd cum ai s-o faci, de vreme ce tu nu bei decât suc.

— Am să mai adaug ceva în pahar. Ce-ai zice de un

cocktail cu glutanat de sodiu?

Tru simţi că se înviorează dintr-o dată. Cele două prietene izbucniră în râs, apoi se întoarseră spre bar să comande ceva.

— Un suc tare de portocale, cu gheaţă şi o bere pentru mine, comandă Ellen.

După vreo câteva minute, Ellen se duse să-şi îndeplinească oficiile de gazdă. Tru se uită în jur după cineva cunoscut, ca să stea de vorbă.

— Vrei să dansăm? auzi ea o voce profundă, în spatele ei.

Fu gata-gata să refuze, dar se abţinu. Cum să se distreze, dacă stătea toată noaptea singură, într-un colţ?

— Bineînţeles! rosti ea. Spre surprinderea ei, începu să se simtă bine.

— Mă numesc Gâl, îi spuse partenerul ei, într-o pauză de dans. Da ştii să te mişti grozav! adăugă el admirativ. Tru surâse şi se lăsă în voia muzicii. Când se opriră să-şi bea băuturile, Gâl îi prezentă un alt bărbat.

— El e prietenul meu, George. Pun pariu că vrea să-mi ia locul. Aşa că Tru dansă şi cu prietenul lui Gâl. Când terminară, râdea din tot sufletul, epuizată. Dădu cu ochii de alt bărbat, care îi zâmbea.

— Bună, eu sunt Randy, prietenul Ellenei. Mi-a povestit despre tine.

Tru păru descumpănită, o clipă, dar Randy surâse.

— Nu-ţi face griji! A zis numai de bine! Vrei să dansezi?

Tru începu să râdă tare. Prietenul Ellenei îi plăcu imediat.

— Nici nu-mi vine să cred! Tu şi Ellen păreţi două adolescente. O fi fost ceva în apa de la şcoala aceea unde aţi învăţat împreună.

— Ar trebui s-o vezi pe Maggie. Amândouă ne simțim bătrâne, pe lângă ea.

Ei, pentru moment e gravidă, dar, de obicei, parcă-i Peter Pan!

— Doamne, e îngrozitor! Randy se uită cu coada ochiului spre Ellen, care zâmbea şi vorbea plină de vervă, într-un grup vesel, din partea cealaltă a încăperii.

Mă tem că dacă o duc s-o prezint părinţilor mei, au să creadă că are şaisprezece ani, nicidecum douăzeci şi cinci! Taică-meu o să pună biciul pe mine!

Tru îşi dădu seama, bucuroasă, că tânărul acesta zâmbitor avea multă afecţiune pentru Ellen, aşa că ne hotărî să-l tragă de limbă.

— Se pare că e o treabă serioasă cu Ellen…

— Aşa e. Sper s-o conving.

— Dacă tu eşti Randy acela de care vorbeşte tot timpul, nici nu va fi prea greu! chicoti Tru, simţindu-se şi mai relaxată, în vreme ce Randy o învârtea şi rochia îi flutura uşor.

— Mulţumesc, Tru. Mă bucur că am avut ocazia să ne cunoaştem. Ellen şi-a dorit din tot sufletul să vii la petrecerea aceasta. Mi-a spus că munceşti prea mult.

Când muzica încetă, o sărută uşor pe obraz. Tru îşi dădu seama că el voia să fie alături de Ellen, aşa că se scuză şi se depărtă.

Îşi găsi sucul de portocale, pe care îl abandonase la începutul dansului şi sorbi din el cu nesaţ. Apoi, se duse să-i salute pe Andy şi pe Clare, fratele şi cumnata lui Ellen. Stătură câteva minute de vorbă. Când mai veniră şi alţii, Tru se depărtă.

— Eşti regina acestei petreceri! Numai că, bănuiesc, ţi s-a făcut sete, după atâta dans.

Dă-mi voie să-ţi umplu paharul, zise Thane şi o conduse spre bar.

— Vă mulţumesc, domnule Stoner. Suc de portocale, vă rog.

Îi surâse, binecuvântând în gând muzica aceasta care îi anestezia orice durere.

— Te rog, spune-mi Thane. Îi întinse paharul, apoi sorbi o gură de whisky, uitându-se la obrajii ei îmbujoraţi. Avea ochi de safir. Îi plăcea pielea ei rozalie şi mată, oasele

subţiri, dar lungi, şi ovalul dulce al feţei.

— După ce-ţi mai potoleşti setea, poate vrei să dansezi din nou.

— Da, mulţumesc.Pe Tru o surprinse să-l vadă alături de ea. De câte ori se uitase în seara aceea spre el, era înconjurat tot timpul de un roi de femei. O amuza că, acum, câteva dintre ele o fixau cu privirea. Ce avea bărbatul acesta? Magnetismul lui Apollo? Tru își alungă gândurile. Şi ce dacă nu era decât un cuceritor ocazional? La urma-urmei, în noaptea aceasta voia să uite şi să se distreze.

În adâncul sufletului ei, ştia că nu va putea recupera cei cinci ani. Din ziua în care se căsătorise cu Roger, viaţa ei devenise un şir de greutăţi. Crezuseră că îşi construiau ceva împreună, acesta fusese motivul pentru care muncise atâta să-l ajute pe Roger să-şi termine şcoala. El nu se angajase decât cu şase luni în urmă.La puţină vreme, o anunţase că pleacă. Avea de rezolvat nişte probleme. De atunci, abia îi trimisese bani să-i ajungă să-şi plătească studiile, să-şi plătească taxele și chiria.

— Ei! Trezeşte-te! spuse Thane iritat. Nu era obişnuit ca, alături de el, o femeie să nu uite lung, în pahar, cu gândurile aiurea.

— O, îmi pare rău! Tru îşi ridică privirile spre el. Chipul lui o smulse imediat din gândurile sale. Ochii lui Thane Stoner avea culoarea whisky-ului de bună calitate. O măsurau acum din cap până-n picioare, dându-i fiori. Dar, deodată, îi apăru din nou, în faţă, chipul soțului ei. Roger! Ce n-ar fi dat să nu se mai gândească la el! Thane îşi dădu seama de tresărirea aceea de durere şi de uluirea din ochii ei şi, fără să se gândească, o trase mai aproape de el.

Sângele lui se înfierbântă îndată ce îi simţi formele pline. Parcă îl legănau. Nu-i venea să creadă că îl excita atât de mult. Potoleşte-te! îşi zise el. E vulnerabilă acum, în pragul divorţului. Ritmul cântecului de dragoste, ce se revărsa în încăpere, pătrunse în inima lui Tru. Închise ochii

şi se sprijini de Thane. Se simţi grozav, când îi simţi braţele în jurul ei. Fără să spună un cuvânt, începură să se mişte în ritmul muzicii.

— De la ce vine Tru? îl auzi ea susurându-i la, ureche.

— De la Gertrude. Thane îşi aplecă fruntea într-o parte şi îi zâmbi.

— N-am cunoscut niciodată o fată cu numele Gertrude.

— Norocul tău, îi surâse ea, la rându-i. Părinţii mei, care au fost profesori de limba engleză, au avut o mare slăbiciune pentru Shakespeare. M-au botezat după mama lui Hamlet. Îşi zâmbiră cu toată inima. Între ei, se lăsă o tăcere electrizantă. Thane îi lăsă mâna şi o înconjură cu braţele. Tru găsi absolut natural să îl ia de gât, cu mâinile amândouă. Dansară pe câteva melodii lente, cu trupurile lipite. Muzica se opri, un moment, când cineva schimbă discul, dar ei rămaseră îmbrăţişaţi.

Tru nu-şi dădu seama cât dansaseră astfel, ca într-un cerc magic. Nu se despărţiră decât când Ellen îi chemă la masă.

— Vrei să mâncăm ceva? o întrebă el, pe un ton leneş.

Ea dădu din cap, uitându-se la el, şi roşii. Cu siguranţă, credea că e o proastă, că se agăţase aşa, de el. Oare, ce se petrecuse cu ea?

— Te-am reţinut destul, domnule Stoner… Thane…

— Nu mă plâng, zise el, strângându-i uşor năsucul pu degetul. Hai să mâncăm.

— Bine. Tru se simţi uşurată, văzând că el nu pleca de lângă ea. Se strădui să nu se ataşeze prea mult de bărbatul acesta pe care nu îşi mai permitea să-l vadă după această seară. Avea de pus la punct multe, avea să înceapă o viaţă nouă. Nu îndrăznea să complice lucrurile şi cu prezenţa lui. Cu toate acestea, Tru nu-şi putea împiedica simţământul de bine pe care îl încerca alături de el, în timp ce îl urma spre bufet, apoi, când Thane îi umplu farfuria şi se aşezară la masa liberă de pe terasă.

— Bună mâncare, mormăi ea, simţindu-se, de-odată, stingherită alături de el.

Îşi lipise trupul de al ei, în timpul dansului aceluia fără sfârşit. Oare, cât stătuseră pe ring? La gândul acesta, se înroşi până în vârful urechilor.

— Iar eşti cu gândul aiurea? o întrebă Thane blând. O găsea derutantă.

Cum îşi forma o părere despre ea, era nevoit imediat să şi-o schimbe. Tru Hubbard era un cameleon emoţional, conchise el, dar unul adorabil. Se uita cum i se înroşeşte pielea fină a gâtului ei graţios şi îşi dori ca momentul acesta să dureze o veşnicie.

— Te invit mâine seară, la cină, spuse el deodată. Uluită, Tru se uită la el.

— Nu pot să fac asta. Sunt măritată.

— Pe punctul de a rămâne singură, parcă aşa ai zis… Parcă o înţepau propriile ei cuvinte. I se făcu frig.

— Da, aşa am zis.

— Atunci, ce zici de cină?

— Nu cred că… Cuvintele i se stinseră, când îşi imagina nopţile de singurătate care o aşteptau şi felul în care se va simţi, când îi va spune profesorului Blazow că renunţă, cel puţin pentru moment, la orele de teatru grecesc şi la licenţa în literatura engleză. Bătrânul acesta cu barba flamandă îi fusese mentor și prieten, încă de când se întorsese la universitate, iar Tru era înnebunită după el. Fir-ar să fie! Avea atâtea de făcut! Viaţa era tare confuză.

Thane aştepta un răspuns. Ea căzuse din nou, pe gânduri.La cine se gândea, oare? Cine o putea acapara în aşa măsură?

— Ce spuneai? întrebă el, cu voce tare.

— Poftim? Tru clipi. O clipă, îl văzu alături de ea, o viaţă întreagă. Spuse repede:

— Aş fi încântată să vă însoţesc la cină, domnule Stoner.

— Thane, te rog! El tuşi uşor, uşurat că ea acceptase, înciudat, totodată, din cauza efectului pe care îl avusese

asupra lui. Ce copilărie! Se simţea atras de o femeiuşcă pe care nu o cunoştea decât de câteva ore. Îl mai uimea şi faptul că nu era în stare să-şi amintească chipul femeii cu care trăia de două luni.

— Thane, rosti ea, surâzându-i. Sper să mă duci undeva, unde se serveşte mâncare bună. Am o poftă de mâncare nebună.

— Chiar aşa? Thane se uita la farfuria ei care rămăsese aproape neatinsă.

— Nu-ţi face griji, doamnă, am să-ţi ofer destulă mâncare!

— Bine. Tru începu să se joace cu un rulou de şuncă din farfurie.

— Şi zici că ai fost coleg de cameră cu Andy, nu-i aşa?

— Da. Îşi dădu seama că ea încerca să nu se mai lase furată de gânduri.

— Vrei să ieşim, o dată, în parc, să jucăm fotbal? Cuvintele îi ieşiră din gură, înainte ca el să-şi dea seama ce rosteşte. Tru îşi ridică brusc fruntea şi rămase cu gura căscată.

— Doar nu vorbeşti serios. Tu ai fost profesionist. Ce-ţi veni să joci cu o amatoare?

— Eşti jucător de fotbal amator?

— Ei, nu chiar. Noi trei, Ellen, Maggie şi cu mine, îl puneam pe Andy să joace şi săream toate pe el, zise ea râzând. Trebuia să-l vezi când jucam în dimineaţa Zilei Recunoştinţei. Îl trânteam în noroi! Thane fu încântat de entuziasmul ei. Era delicioasă când râdea şi faptul că el îi provocase aceste amintiri îl făceau de-a dreptul fericit. Ellen se apropie de ei, urmată de Randy.

— Toată lumea s-a supărat pe voi. V-aţi izolat fără drept de apel!

— N-am făcut decât să ne simţim bine la petrecerea ta, ţâcă! îi spuse Thane plin de umor, în timp ce Tru se înroşi iar. Randy îşi dădu ochi peste cap.

— Am încercat s-o scot şi eu, din ale ei. Dar, o ştiţi pe Ellen…

— Uite, ai făcut-o pe Tru să roşească, Randy! zise Ellen, bătând-o uşor pe mână.Li se alătură şi Andy. Aşa cum te cunosc eu, puştoaico, tu eşti cea care a făcut-o pe Tru să roşească. Andy surâse, când o văzu pe Tru uitându-se mustrător la el.

— Te-am intimidat, surioara mea de-a doua?

— Vezi-ţi de treabă, Alex! Tru râse odată cu ceilalţi, dar îi venea să intre în pământ.

— Mi-a povestit despre cum „cei trei muşchetari” te aruncau în noroi, când jucaţi fotbal.

— Şi asta, nu o singură dată! se strâmbă Andy. Erau groaznice!

Într-o clipă, Ellen începu să turuie tot felul de întâmplări hazlii despre fratele ei. Tru răsuflă uşurată că nu mai era în atenţia tuturor. Thane se uita însă numai la ea. Tru prinse un moment de tăcere şi se uită la ceas. Era târziu, iar ea trebuia să se trezească devreme.

— A fost o petrecere minunată, Ellen, dar trebuie să plec, zise ea, ridicându-se. Mai întâi însă vreau să te ajut să faci puţină ordine. Randy ridică o mână.

— Nu. Ellen insistă ca eu să fac acest lucru. Dar, dacă mă pune să spăl vasele…

În jur se auzi forfota. Tru observă că Thane era în picioare. Se întoarse spre el.

— Îţi mulţumesc. M-am simţit grozav, dansând cu tine.

Îi întinse mâna şi i-o strânse pe a lui, apoi îşi luă rămas-bun de la ceilalţi.

Ajunsese aproape de maşină, când simţi o mână pe braţul ei. Uimită, se întoarse şi dădu cu ochii de Thane.

— Ce s-a întâmplat, Thane?

— Spune-mi adresa ta, ca să vin să te iau la cină, mâine seară.

— O, ar fi mai bine dacă ne-am întâlni undeva. Thane ridică din umeri.

— Dacă vrei tu…

— Da, aşa vreau.

— Atunci, hai să ne întâlnim la *Thayer*, la ora șapte.

Bun. Ea nu se mai uita la el. Descuie portiera şi se așează la volan. Răsuflă uşurată, văzând că automobilul porneşte de la prima încercare.

În drum spre casă, îi trecu prin minte că nu avea nicio rochie atât de bună, pentru a intra într un loc ca *Thayer*. Trebuia să se îmbrace la fel ca în seara aceasta.

Asta-i va fi învăţare de minte. N-o să mă mai invite niciodată! Pe de altă parte, poate nu va observa că port aceeaşi rochie două seri la rând.

Dar Tru ştia că nu putea fi aşa. Thane Stoner avea ochiul ager.

Parcă şi urcă în lift până la etajul al patrulea. Era epuizată. Cu toate acestea, somnul întârzia să o cuprindă. Prin faţa ochilor îi treceau tot felul de scene cu Thane Stoner. Într-un fel, era o uşurare că se gândea la el. Asta îi mai îndepărta atenţia de la problemele ei cu Roger şi de cele legate de propriu-i viitor.

CAPITOLUL 2

Ziua care urmă fu pe măsura presupunerilor ei pesimiste. Toţi instructorii au încercat să o convingă să nu renunţe. Profesorul Blazow fu cel mai insistent în această privinţă.

— Draga mea, tu aparţii acestui loc.Ai un viitor academic, aşa că te sfătuiesc să-ţi reconsideri hotărârea. Tru scutură din cap. Ochii îi ardeau.

— Pentru moment, nu pot. Poate, cândva… Glasul i se stinse.

— Eşti supărată, Gertrude. Te pot ajuta cu ceva?

— Vă mulţumesc, domnule profesor, dar nu cred, rosti ea, strângându-l de mână. Dar vreau să ştiţi că prietenia dumneavoastră a însemnat foarte mult pentru mine.

Își strânseră mâinile şi Tru promise că va face tot ce-i va sta în putinţă să se întoarcă la şcoală.

În după-amiaza aceea, Tru trecu pe la oficiul de

angajări şi vizită mai multe companii care îi fuseseră date pe listă. Completatul formularelor şi interviurile fură jenante, mai ales că nu ajungea astfel niciunde. I se explica politicos fie că era prea bine pregătită pentru slujba respectivă, fie că nu corespundea.

Spre sfârşitul zilei, se întoarse acasă cu coada între picioare, incapabilă să-şi mai dorească o seară nu Thane Stoner. Luă cartea de telefoane şi începu să o răsfoiască. Dar Thane Stoner nu era trecut acolo! Oare, cum se numea compania lui? Sau, măcar, biroul lui de avocatură. Nu-şi mai amintea bine de ceea ce-i spusese Ellen, în legătură cu afacerile cu care se ocupa. Sună telefonul şi ea tresări.

— Da?

— Tru? Sunt Roger. Presupun că ai primit actele.

— Da.

— Bun. Avocatul meu vrea să se întâlnească cu tine, cât mai curând posibil. Îţi propun ziua de luni.

— Luni? Păi, eu nu am, încă, niciun avocat.

— N-ai nevoie de avocat. Nu trebuie decât să-l asculţi pe al meu şi să semnezi nişte acte.

— Cred că, în situaţia dată, trebuie să-mi iau un avocat. Roger oftă.

— Tru, nu-mi face necazuri. Oricum, lucrurile nu se vor schimba.

— Nu eu sunt cea care face necazuri. Te sun altă dată. Puse receptorul jos şi îşi duse mâna tremurătoare la gură. Chiar în clipa aceea suna cineva la uşă. Deschise.

— Flori pentru Gertrude Hubbard! Tru desfăcu lanţul şi mesagerul îi înmână un buchet de trandafiri, împreună cu o cutiuţă, în care se aflau nişte floricele pentru corsaj.

— Am primit deja bacşişul, doamnă, zise tânărul zâmbindu-i.

— Mulţumesc. Tru rămase cu ochii la trandafirii aceia crem înnouraţi, aranjaţi frumos în frunze de ferigă. Nici nu-şi dădu seama cât stătu aşa. Lacrimile ei se amestecau cu bobiţele de apă de pe flori.

Își îngropă chipul în trandafiri. O făceau să se simtă

feminină, mai senină, mai relaxată. Încet-încet, proasta dispoziţie i se risipi. Tru Hubbard nu era o tâmpită, iar Roger nu-şi va bate joc de ea, aşa cum voia.

Când puse florile în chiuvetă, pe podea căzu un bileţel. Puse buchetul pentru corsaj în frigider și se aplecă, tremurând, să ridice plicul.

„FRUMOASEI DOAMNE CARE MI-A ŢINUT COMPANIE LA PETRECEREA DE ASEARĂ.CREZI ÎN DESTIN? EU AM ÎNCEPUT SĂ CRED, ACUM.” Nu era nicio semnătură. Nici nu era nevoie.

Aranjă florile într-o vază gravată pe care i-o dăruise Ellen şi le puse pe măsuţă.

Apoi, intră repede sub duş, se spălă pe cap şi îşi uscă părul cu foenul. Îşi făcu unghiile cu ojă de culoarea piersicii. O clipă, îşi dori să aibă şi altceva de ocazie decât rochia din seara trecută, dar îşi alungă acest gând inutil din minte.

Își prinse părul în vârful capului ca pe o cunună, lăsând câteva şuviţe pe lângă obraji. În afară de ceasul de aur pe care i-l dăruiseră părinţii ei când terminase liceul, nu purta nicio bijuterie. În clipa aceea îi păru rău că nu îi mai avea alături. Muriseră într-un accident de avion, cu cinci ani în urmă, când se duseseră să-şi petreacă vacanţa în Grecia. Tru suferise enorm. Chiar şi acum, nu trecea zi în care să nu se gândească la ei.

Scoase dintr-un sertar poşetuţa veche, din mărgele, pe care o cumpărase de la un magazin de solduri, apoi se încălţă cu pantofii aurii şi eleganţi, cu tocuri înalte, care rămăseseră într-o debara, încă de când se căsătorise cu Roger. Aveau cam aceeaşi înălţime, iar lui nu-i plăcea ca ea să poarte tocuri înalte. Din obişnuinţă, seara trecută purtase pantofi joşi. Părăsi melancolică apartamentul, dar atinse uşor buchetul pe care şi-l prinsese la încheietura mâinii şi îşi ridică bărbia, alungând toate gândurile negre şi încercând să se concentreze asupra serii aceleia. În drum spre hotelul din centrul oraşului, îi veni de câteva ori să se întoarcă acasă. Şoferii o claxonau nervoşi, pentru că,

fără să-şi dea seama, trecea pe sensul opus şi încurca circulaţia. Când, în sfârşit, ajunse la Thayer, coti şi intră pe aleea ce ducea spre intrarea în hotel. Se strâmbă şi vru să întoarcă în momentul în care îl văzu pe valetul însărcinat cu parcarea maşinilor, dar îi fu imposibil, pentru că în spatele ei venea un Rolls Royce.

Tru îi surâse băiatului care se uita nevenindu-i să creadă la VW-ul ei prăpădit, cu uşa lovită, dar apoi o ajută că coboare, de parcă ar fi fost doamna din automobilul din spatele ei! Se îndreptă spre uşile aurii, sperând ca portarul să nu-şi dea seama de ce era în sufletul ei. Ce căuta ea aici?

— Bună seara! spuse Thane, care apăru de-odată alături de ea. Îţi mulţumesc că ţi-ai pus florile de la mine. Se aplecă şi o sărută uşor pe obraz, înainte ca ea să-i poată răspunde la salut.

— Mergem sus?

— Sus? Tru se uită la liftul de sticlă din faţa lor.

— Doamne! I se înmuiară picioarele. Se temuse totdeauna de înălţime.

— Eşti gata?

— Da, zise ea curajoasă. Thane o simţi că tremură, în clipa în care intrară în lift şi începură să urce. El îi înconjură talia şi o trase mai aproape.

— Vrei să nu te mai uiţi în jos?

— Da, dar nu ştiu dacă pot.

— Atunci, am să te ţin lângă mine. Poate asta te ajută. Thane simţi că i se înfierbântă sângele, în clipa în care trupul ei se lipi de al lui. O ţinea cu spatele la el, înconjurându-i talia şi pieptul fremătător.

— E mai bine aşa? o întrebă el, cu voce schimbată.

— Da. Tru ameţise, dar ştia că nu din cauza înălţimii. Trupul puternic de care se sprijinea o făcea să vibreze de o dorinţă aşa cum nu mai simţise niciodată.

Apărată de braţele lui, Tru avu curajul să privească în jos. Curând, oamenii din hol îi apărură ca nişte furnici.

— E minunat! Suntem atât de sus! rosti ea încântată.

Thane o strânse şi mai tare şi îşi lipi bărbia de creştetul ei. Îşi dorea să se înalţe până la ceruri cu ea. Delicateţea trupului ei îmbrăcat în mătase îl ameţea. Oasele ei erau delicate şi totuşi trupul părea puternic şi sănătos. Când liftul se opri, răsuflară amândoi uşuraţi şi se strecurară prin uşile deschise. Salonul auriu era plin. Rămăseseră doar câteva locuri.La bar, discutau mai mulţi oameni. Alţii dansau în sala de lângă restaurant.

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mâncăm în sala aceasta şi să ascultăm cvartetul de coarde. Apoi, dacă-ţi face plăcere, ne mutăm alături şi dansăm.

Tru se emoţionă până în străfundul sufletului. De când n-o mai răsfăţase nimeni aşa? îşi ridică privirile spre el.

— În seara aceasta, nu pot să stau până târziu. Am foarte multe de făcut mâine.

— Ca, de exemplu? întrebă Thane, deşi n-ar fi vrut ca ea să se gândească la altceva decât la clipa prezentă şi la el. Când, în sfârşit, începu să vorbească, Tru simţi că îi tremura vocea.

— Mai întâi, trebuie să-mi iau un avocat. Soţul meu vrea să mă întâlnesc cu el şi cu avocatul lui săptămâna viitoare şi am motive să-mi iau şi eu un apărător.

— Ai dreptate, din punctul acesta de vedere. Thane îi făcu semn băiatului care vru s-o ajute pa Tru să se aşeze şi se ocupă el de acest lucru.

— Adu-mi un telefon, îi spuse el valetului. Acesta se conformă imediat şi Thane formă un număr.

— David, ce mai faci? … Da, vreau să faci ceva pentru mine. Am o prietenă care are nevoie de avocat şi ştiu că eşti în căutare de clienţi… Da, ai auzit bine… Sper că vei fixa un onorariu decent. Urmă o pauză lungă.

— Ce perspicace eşti! Am fost sigur că mă vei înţelege. Te va suna la birou, mâine dimineaţă. O cheamă Tru Hubbard… Păi, să zicem, pe la zece, bine?

Mulţumesc, spuse el şi puse telefonul jos, făcându-i semn chelnerului că nu mai are nevoie de el. Gata! Una

dintre îngrijorările tale s-a rezolvat.

— Dar… Tru se opri la timp, să nu înceapă să protesteze vehement. Oricât de mult ar fi apreciat ceea ce făcea el, nu se putea lăsa ghidată de el.

— Am câteva întrebări…

— Dă-i drumul.

— Eşti sigur că e bun? Vreau să spun că s-ar putea să n-am destui bani să-mi permit cel mai bun avocat din oraş, dar miza e prea mare, pentru a nu căuta ceva cât mai potrivit, în măsura posibilităţilor mele. Vocea i se pierdu, când îl văzu pe Thane încruntându-se.

— Ţi se pare că sunt nerecunoscătoare, nu-i aşa?

— David e foarte bun. Şi, te asigur, şi foarte rezonabil.

— E prieten cu tine? îl cunosc de ani de zile.

— Iartă-mă, dar nu te cunosc destul, pentru, lua totul de bun. Lui Thane nu-i venea să creadă. Nimeni, mai ales nicio femeie, nu îi pusese atâtea întrebări, într-o astfel de modalitate.

— Am crezut că-ţi fac o favoare.

— Aşa şi este. Dar trebuie să înţelegi situaţia mea.

Trebuie să am totală încredere în cel pe care îl angajez, pentru că există pericolul să pierd tot ce am. Tru oftă şi îşi sprijini bărbia în mâini.

— Nu aveam de gând să vorbesc despre toate astea acum. De ce ai adus subiectul acesta în discuție?

— Nu ştiu.Pe chip i se citea un amestec de mânie şi de amuzament. Se uita uluit la femeia aceasta copilăroasă, fără să-i vină să creadă că reacţionează astfel.

Tru oftă din nou.

— Văd că te-am cam supărat.

— Chiar acum ţi-aş trage câteva la funduleţ, chiar în mijlocul ringului de dans. Ţi se pare amuzant? Tru izbucni în râs. Ciudat, mânia lui o amuza. Era mult mai bine aşa, decât felul tăcut şi sfidător în care reacţiona Roger, când intrau în conflict.

— N-ai să-ndrăzneşti aşa ceva, Stoner.

— Probabil, voi fi nevoit s-o fac, într-o bună zi. Asta, când ai s-o meriţi! zise el blând, încercând să-şi ascundă un zâmbet. O ridică aproape de pe scaun când se apleca şi-i luă bărbia în palme. O sărută uşor.

— Te pricepi să strici plăcerea cuiva! zise Tru.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Pot oricând să te înveselesc.

Cu siguranţă, aveau să petreacă multe clipe plăcute împreună.

— Şi, întâmplător, David Wilson este un avocat excelent. Poţi să-i suni pe cei de la barou, să-i întrebi, dacă vrei. Thane nu se depărtase de ea şi respiraţiile li se amestecau, în timp ce vorbeau. Tru se lăsă pe spate, gândindu-se că erau multe de aflat despre avocatul ei, dar nu-şi dorea decât buzele lui Thane.

Muzica ţigănească interpretată de cvartetul de coarde părea că-i înfierbânta sângele în vene. Într-un fel, era uimită de felul în care reuşise să îl tulbure pe Stoner. Devenise destul de bănuitoare de când se stricase mariajul ei. Oare, era în stare să aibă încredere într-un bărbat pe care nu-l cunoştea decât de douăzeci şi patru de ore?

— Acum, trebuie doar să mai găsesc un apartament ieftin şi totul s-a rezolvat! continuă ea cu glas tare. Te rog, nu-mi spune că te ocupi şi imobile! N-am să te cred.

— Bun, n-am să-ţi spun, zise el şi se aplecă să o sărute pe nas.

Ea nu se retrase, făcându-l să se simtă în al nouălea cer.

— Dar de ce nu mai vrei să stai în apartamentul tău?

— Roger nu mai vrea să plătească chiria, iar eu nu mi-l pot permite, din ceea ce cred că voi câștiga. Asta, dacă voi găsi o slujbă…

— Ţi-aş putea oferi un serviciu, la una din companiile mele. Tru dădu din cap.

— Nu cred că ţi-aş permite să faci aşa ceva.

Ajunge că mi-ai găsit un avocat respectabil.

— Atunci, s-o formulăm astfel: dacă aflu că e nevoie

de tine, pe undeva, te anunţ.

— Deci, n-ai să înfiinţezi o slujbă special pentru mine, nu-i aşa?

— Nu. Dacă e ceva disponibil, numai… Tru îşi muşcă buzele.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar…

— Fără nicio obligaţie, te asigur. Pot să ţi-o dau şi în scris, dacă vrei.

El tuşi uşor. În ochii ei apăruseră lacrimi şi trupul i se cutremura de emoţie.

— Iartă-mă! Nu ştiu ce e cu mine. Thane îşi trase scaunul, astfel încât să n-o vadă ceilalţi din jur. Scoase o batistă fină din buzunar şi îi şterse uşor colţurile ochilor.

— E bine să plângi.Ai nevoie să te uşurezi, rosti el calm, încercând s-o liniştească.

Să ştii că e foarte bine. Câteva clipe, Tru nu putu să rostească niciun cuvânt. Reuşi doar să aprobe, dând din cap.

— Îţi mulţumesc.

— Ai fost prea încordată, draga mea, în ultima vreme. Thane se uită în jur şi chelnerul apăru, de parcă l-ar fi chemat cineva. Comandă pentru amândoi.

În momentul în care sosi mâncarea, Tru îşi reveni, îşi termină supa la insistenţele lui Thane, apoi mâncă toţi creveţii prăjiţi, care erau delicioşi şi condimentaţi. Nu comandară desert: preferară fructele şi brânza. Tru se săturase şi se simţea excelent.

— Cred c-ar trebui să bei şi puţin din paharul meu, zise el, întinzându-i paharul cu coniac Napoleon.La prima înghiţitură, Tru începu să tuşească, apoi simţi în tot trupul o căldură plăcută, care îi coborî până în genunchi. Trebui să admită că avea un gust delicios.

— Cred că acum ar trebui să dansăm. Tru se uită lung la el. Nu voia ca el să se simtă obligat să prelungească această întâlnire, mai ales după scena pe care i-o făcuse.

— Iartă-mă că am avut reacţia aceea. Voi înţelege

perfect, dacă vrei să pleci. Apoi, e cam aglomerat acolo, zise ea, uitându-se spre ringul de dans.

— Lasă-mă pe mine să decid când vreau să plec, spuse Thane, ajutând-o să se ridice de pe scaun. O luă de braţ şi o conduse în încăperea alăturată, unde oamenii se simţeau atraşi magnetic de muzica de dans.

Tru observă că Thane îi face un semn discret șefului de sală.Pe una din mese se afla un carton cu menţiunea „Rezervat”. În jurul ei se aflau numai plante exotice.

— Trebuie să fii proprietarul locului acestuia, ca să permiţi aşa ceva.

— Aşa e, spuse el, surâzând. Ea îl privi uluită. Abia avu timp să-şi pună poșeta pe masă, că el o şi conduse pe ringul de dans, apoi o luă în braţe.

— Cred că eşti un fel de vrăjitor.

— Nu-i adevărat. Te-am mai întrebat dacă crezi în destin. Îţi aminteşti?

Întâlnirea noastră era inevitabilă şi, bănuiesc, eşti de acord cu mine. Mă asigur, doar, că nimic nu se pune în calea drumului nostru.

Tru îşi ridică privirile spre faţa lui zâmbitoare şi îi văzu sclipirea din ochii de culoarea chihlimbarului. Simţi un fior plăcut pe şira spinării.

CAPITOLUL 3

Când Tru văzu birourile lui David Wilson, cu batalionul de secretare şi de funcţionari, tot numai în oțel şi sticlă, simţi că i se opreşte inima.

— Bună ziua, doamnă Hubbard. Sunt David Wilson. Haideţi să intrăm direct în subiect, bine?

— Domnule Wilson, nu prea cred că am ce căuta aici, începu ea. Încercă să surâdă, dar rezultatul fu jalnic. David o studie câteva momente, apoi îi împinse o coală de hârtie.

— Iată contractul nostru, doamnă Hubbard. Sunt trecute aici taxele şi tot ceea ce intenţionez să fac pentru dumneavoastră. De ce nu luaţi loc? Citiţi-l şi spuneţi-mi ce părere aveţi. Ameţită, Tru se uită, fără să-i vină să creadă,

la taxa infimă din contract.

— Cred că… e bine. După o oră şi jumătate, părăsi biroul, plină de speranţă. Deşi David nu fusese de acord cu ea, când îi spusese că nu vrea nimic de la Roger, se crease o afinitate între ei care îi dădu încredere, în legătură cu ceea ce o aştepta.

Tot ceea ce dorea în urma acestui divorţ erau amintirile de familie. El îi înţelesese dorinţa. Tru îl găsi pe David răbdător şi cam prudent, dar era convinsă că vor putea lupta şi câștiga împreună.

Tru mai făcu, apoi, un tur pe la oficiile de angajări, dar nu găsi nimic.

Când se întoarse acasă, o sună Thane şi-i spuse că a găsit pentru ea o slujbă de recepţioner la *Pillor Building* şi, dacă voia să-şi continue studiile, putea s-o ajute să se înscrie la o bursă.

— Thane, rosti ea, dorind să-l facă să înţeleagă că nu voia să se simtă obligată faţă de nimeni și că voia să-şi păstreze independenţa.Pe de altă parte însă slujba era foarte tentantă.

— Nu spune nimic. Pregăteşte-te. Vin să te iau peste o oră.

În următoarele două săptămâni, îl văzu pe Thane tot timpul când nu era la facultate, la slujbă sau când nu avea de învăţat. Devenise centrul interesului său, mai mult chiar decât teatrul grecesc şi profesorul Blazow, care, în treacăt fie spus, fusele era bucuros văzând-o că s-a întors. Îi trebuiră câteva zile să se obişnuiască cu sistemul complicat de legături telefonice de la *Pillor Building*, dar după aceea, munca începu să-i placă. Avea timp să şi studieze, când nu răspundea la telefoane sau nu primea mesaje.

Pe Roger îl întâlni de câteva ori. O dată, când venise să-şi ia calculatorul, apoi când se văzură în birourile avocaţilor lor. Ultima oară, el venise să se plângă de suma mare pe care o pretindea ea, în urma divorţului.

— Nu văd de ce-ai avea nevoie de atâția bani

deodată, Tru, îi spusese el arţăgos.

— Pentru că nu-mi vei plăti lunar, Roger. Iar avocatul meu e de părere că odată ce te-am ţinut în şcoală, îmi eşti dator.Ca să fiu sinceră, cred că are dreptate.

Apoi, când văzu că-şi găsise un apartament mai mic pe lângă universitate, se prefăcu supărat.

— Ce te deranjează? îl întrebase ea. Contractul pentru cel în care stau expiră peste o săptămână. Doar nu vrei să dorm în parc, pe bancă.

— Nu face pe nebuna, Tru. Nu e stilul tău. După avocatul scump pe care ţi l-ai angajat, mă gândeam că te vei muta într-o baracă!

Nu fusese totdeauna aşa meschin şi incisiv. Acum, i se părea un străin.

Bănuia că amărăciunea lui provenea din faptul că nu reuşise să obţină o slujbă în lumea academică, aşa cum îşi dorise. Lucra în industria privată, destul de avantajos, dar pentru el nu era destul.

— Avocatul meu, reputaţia lui, nu sunt treaba ta! spuse ea.

— N-ai primit încă dispoziţia de plată, nu-i aşa? Tru se înroşi, amintindu-şi cu câtă reverenţă se comportase avocatul lui Roger cu David când se întâlniseră să stabilească termenele de divorţ. În seara aceea, îi povestise scena lui Thane, iar acesta nu păru surprins deloc.

— Doar ţi-am spus că David e bun. Iar taxele nu ţi s-au părut prea mari.

Aşadar, totul e în ordine. Era uşor să se obişnuiască cu noua situaţie. Iar când Thane o săruta uşor la despărţire, uita de toate.

Încet-încet, despărţirile lor erau tot mai încărcate de pasiune, care o zguduia pe Tru până în adâncul sufletului. O şocase faptul că în viaţa ei alături de Roger nu trăise asemenea simţăminte niciodată.

Cu două zile înainte de a se muta, când se întoarse acasă, nu mai găsi nimic.

Mobila, lucrurile la care ţinea, totul fusese luat. Încercă să-l sune pe Roger, dar nu-i răspunse. În seara aceea, când sosi Thane şi văzu dezastrul și expresia disperată de pe chipul ei, se duse direct la telefon. Dar Tru, care stătea pe un scaun din bucătărie, nici nu fu în stare să înţeleagă ceea ce spunea el.

— Ţi-a luat şi lucrurile la care ţineai?

— Tot ce aparţinea părinţilor şi bunicilor mei.

— Descrie-mi-le, îi porunci Thane fără drept de apel, scoțând un carneţel şi notând absolut totul. Apoi, mai dădu un telefon. După ce termină convorbirea, îngenunche în faţa scaunului ei.

— Am să comand cina acasă, în seara asta. În timp ce vom aştepta, vom studia lista împreună, ca să nu cumva să fi uitat ceva. Nu trebuie să-ţi faci griji. Am pe cineva care se va ocupa de această problemă.

— Roger nu va ceda, ştiu sigur.

— Nu te mai gândi la el.

Tru se mută în micul apartament de lângă universitate. Toate lucrurile pe care le pusese pe listă se aflau acolo, când sosi acasă.

— Cum ai reuşit, Thane? îl întrebă ea, curioasă şi fericită totodată, văzându-şi lucrurile dragi. Dar nu putu scoate de la Thane decât atât:

— Am eu metodele mele. Zâmbi şi îi luă bărbia în mâini. Tru simţi că se topeşte. Se uită în jurul ei şi oftă din suflet. Vasele de la bunica ei se aflau pe o etajeră de deasupra canapelei pe care o luase de la Goodwill.

— Nu m-aş fi simţit acasă, fără porţelanurile bunicii mele şi fără tablouri.

Thane îşi băgă capul pe uşa dormitorului, apoi se întoarse spre Tru.

— Patul nu pare decât o saltea aşezată pe un cadru de fier.

— Mi s-a părut ieftin şi confortabil.

— Serios? Va trebui să-l încerc o dată, zise el

îndrăzneţ.

Tru simţi nevoia să-i spună că putea să-l încerce când voia el.

— De acord. Vocea îi tremură şi fu sigură că el observase acest lucru.

Thane porni spre ea şi o sărută pe nas.

— N-am să te forţez niciodată, crede-mă! Dar nu neg că voi încerca să te conving să facem dragoste.

— Lucrul acesta ar putea dăuna cazului meu de divorţ, rosti Tru, când el o cuprinse în braţe. Simţi o fierbinţeală care se scurgea peste trupul ei ca lava vulcanică pe un munte.

— Vom fi cât se poate de discreţi, rosti Thane strângând-o la piept şi atingându-şi bărbia de creştetul ei. Simţea că sângele începe să-i fiarbă în vene. Nu mai voia să lupte împotriva dorinţei sale de a o săruta şi a o mângâia. Încă de când o întâlnise pentru prima oară, Tru Hubbard fusese o bucurie pentru el. Lucrul acesta îl uluise şi îl contrariase totodată. Nu avusese de gând să se lege acum de o femeie. Fusese gata-gata să se căsătorească de vreo două ori, dar scăpase ca prin minune. De fiecare dată, fusese vorba de legături cu persoane sofisticate. Dar Thane ştia că Tru nu juca după regulile cunoscute. Ea îl împinse ușor cu mâinile, ca să se poată uita în ochii lui.

— Ne vedem seară de seară, de o lună de zile.

— Aşa e. Dacă vrei chiar o contabilitate perfectă, nu uita de prânzurile de lângă *Pillor Building* şi de micul dejun de la bufetul *Acropolis*. Tru dădu din cap.

— Îmi plac la nebunie omletele acelea greceşti! Cât de uşor o făcea să uite de sine! îşi strânse buzele.

— N-are importanţă!

— Nu spune asta. Şi mie îmi plac omletele.

— Thane, fii serios! Roger mi-a spus că avocatul lui va încerca să facă o mişcare periculoasă, legându-se de relaţia dintre noi doi. Asta ar putea să-i dea câștig de cauză.

— Roger e înnebunit că eşti în posesia a ceea ce ţi se

cuvine. N-am nevoie de David, ca să-mi dau seama ce fel de om e fostul tău soţ. Thane o strânse şi mai tare la piept. Încleştă maxilarul şi privirea îi deveni de oţel.

— Nu i se va permite să-ţi facă niciun rău, îţi promit! Tru lăsă capul în jos.

— Un scandal ne-ar dăuna amândurora, Thane. Tu eşti un bărbat important. Presa abia aşteaptă informaţii de la Roger. Trebuie să luăm în considerație şi acest lucru.

— Nu trăim în epoca victoriană, draga mea. Legătura dintre un bărbat şi o femeie nu mai constituie o bombă de prima pagină! Ea deschise gura să îl contrazică, dar Thane îi puse uşor degetul pe buze. Dădu din cap.

— Am stat de vorbă cu David, spuse el şi trăsăturile i se aspriră. Nu accept să nu ne vedem. De fapt, vreau să te conving să vii să trăieşti cu mine. Împreună, vom putea rezolva orice problemă ce se iveşte. Vru să spună mai mult, dar se opri. Tru se uită lung la el.

— Ştii că Roger se întâlneşte cu o femeie de la el, de la birou, nu-i aşa? Mi se pare că eşti la curent cu toate. Thane nu-i răspunse, ci o sărută pătimaş.

— Sper că prostul ăla de Roger nu ţi-a povestit tot. Tru îi răspunse la sărut şi se aplecă pe spate să tragă o gură de aer.

— Într-o zi, Andy s-a dus la *Mercury Computers* și l-a văzut pe Roger cu ea la bufet, i-a povestit, apoi, Ellenei despre asta. Thane îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Cred că te-a rănit.

— Dacă s-ar fi întâmplat acum o lună, poate, admise ea, sprijinindu-se de el şi amintindu-şi cât de uluită fusese când îi spusese Ellen. Cred că dacă aş aprofunda lucrurile, aş afla cauza pentru care m-a părăsit. Trebuie să fie implicată şi o femeie, adăugă ea, ridicând din umeri. Cu o lună în urmă, n-aş fi fost în stare să privesc lucrurile obiectiv. Acum, mă simt uşurată că Roger a ieşit din viaţa mea.

— Adevărat? Thane se aplecă şi buzele lui aproape că i le atinseră pe ale ei.

— Da. Sărutul o vrăji. Pleoapele lui Thane se închiseră, ca şi cum s-ar fi îngreunat.

Când îi simţi gura lipindu-se de a ei mai puternic, îşi lăsă capul. Buzele lui păreau că-i trag sufletul din trup. Thane îşi auzea sângele în vene, pe măsura ce se cufunda în gura ei dulce. Trupul i se contractă de senzaţia de plăcere pe care i-o inducea ea. Îi venea să se îngroape în fiinţa ei şi să rămână aşa o viaţă întreagă.

Fără să-şi dezlipească gura de a ei, îi petrecu braţul pe sub genunchi şi o ridică. Deschise pleoapele şi rosti:

— Iubito. Tru îi încolăci umerii şi îşi lipi buzele de gâtul lui, tremurând la atingerea lui.

— Vreau să mă iubești, Thane, rosti ea regretându-şi însă imediat cuvintele. Dar nu pot s-o fac, până nu ştiu ce se întâmplă cu divorţul meu. Thane o lăsă jos, sprijinind-o de trupul lui, ca să nu cadă.

— Pleci? Tru simţea că e sfâșiată de durere. Îşi dădu seama, deodată, cât de răbdător fusese cu ea, în ultimele săptămâni. Dacă ar fi fost cinstită cu el, l-ar fi îndepărtat de problemele ei, pentru că legătura lor devenise prea serioasă. Dar nu avusese puterea să-i spună să nu se apropie de ea. Devenise mult prea important în viaţa ei. Tru îi vedea chipul până şi în cărțile pe care le citea.La fel i se întâmpla şi când se uita într-o vitrină cu manechine bărbăteşti. Noaptea, îşi închipuia că doarme alături de ea şi se trezea adesea cu perna în braţe. El clipi şi se uită la ea, văzând-o cât era de disperată, încercând să-şi stăpânească pasiunea care îi sfâșia trupul.

— Nu, nu plec. Dar va trebui să umpli cada cu apă şi cu cuburi de gheaţă, ca să stau o vreme acolo. Îşi drese vocea, văzând-o cum s-a înroşit până-n vârful urechilor.

— Cât de tare poţi să te îmbujorezi?

— Foarte tare. Într-o zi ai să vezi şi tu.

— Iubito! Am simţit că explodez, imaginându-mi că roşeşti până la buric!

— Thane! îşi simţi sângele în obraji de pasiune şi de jenă. Era atât de direct şi de deschis! Pe Roger nu reuşise

să-l cunoască, în atâția ani, atât de bine ca pe bărbatul care stătea în faţa ei. Se uită atentă la chipul lui.

— Asta nu pentru că n-aş vrea să facem dragoste. N-ar fi bucurie mai mare pentru mine decât să mă duci în dormitor, să mă dezbraci şi…

— Nu! izbucni Thane. Nu mai spune nimic! Nu cred că mai suport! Şi-aşa îmi trec prin cap tot felul de lucruri. Trupul mi-a luat foc. Se dădu înapoi un pas, cu faţa contractată.

— Te-ajută dacă îţi spun că simt aceeaşi frustrare? îl întrebă ea.

— Puţin, surâse el. Până acum, sexul nu mi s-a mai părut un purgatoriu.

Ea înghiţi zgomotos, apoi rosti cât se poate de natural.

— Iar tu ai avut o mulţime de experienţe de acest fel, nu-i aşa?

— Chiar aşa, se prinse el în joc.La urma-urmei de ce să-şi ascundă trecutul?

O clipă se uitară unul la celălalt ca doi duşmani, nu ca nişte iubiţi, Tru cedă prima. Totul părea, oricum, fără sens. Ce importanţă avea ce făcuse el înainte de a o cunoaşte.

— Ce m-a apucat să-ţi spun toate acestea? făcu ea, împreunându-şi mâinile ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

— E numai vina mea. Nu ştiu de ce te atac aşa. Thane o luă din nou în braţe, lipindu-şi capul de părul ei.

— Iartă-mă, draga mea! Şi-aşa ai trecut prin multe.

— Mi-ai salvat viaţa, Thane Stoner. Datorită ţie, nu mai am zile negre. Nu mi-a fost niciodată atât de bine, ca atunci când sunt cu tine, adăugă ea îmbrăţișându-l. Fără tine, aş fi înnebunit. O îndepărtă puţin şi se uită în ochii ei. Privirea lui spunea multe. Apoi, deodată, rosti:

— Vrei să vedem un film în seara aceasta? Ea surâse.

— Cred că ar fi bine să stăm aici.

— Nu, zise el simplu.

— Luăm şi floricele?

— Îndată ce ajungem acolo. Petrecură două ore fericite în sala de cinema, dur ea nu văzu pe ecran decât chipul lui. El era eroul principal. În felul acesta, nu fu nevoită să critice filmul, după aceea. Ce-ar fi putut spune? Nimeni, în afară de ea, nu văzuse în seara aceea un film cu Thane Stoner! Când ajunseră înapoi, la apartament, Thane intenţiona să o sărute repede şi să plece. Dar, îmbrăţişările lor se prelungiră, până când nu se mai putu stăpâni.

— Tru, iubito! Intră şi încuie uşa! Ne vedem mâine, la prânz. Nu, mai bine, la micul dejun. O să mâncăm omletă grecească.

— Da. Ameţită, Tru intră, se dezbrăcă, îşi pregăti hainele pentru a doua zi, apoi se băgă în pat, fără să poată ieşi din vraja de care fusese cuprinsă. Îşi accepta soarta. Thane Stoner devenise lumea ei. Nu putea avea o dragoste mai mare în toată viaţa ei.

A doua zi de dimineaţă, Thane veni s-o ia la micul dejun, apoi o duse la slujbă.

Mai târziu, se duse la ore. Era greu să lucrezi şi să înveţi, în acelaşi timp, dar amânase un curs pentru viitorul semestru, aşa că sarcina îi fu uşurată.

Stătea la bibliotecă şi conspecta, cu o mulţime de cărţi pe masă, când simţi apropierea cuiva. Ridică privirea.

— Roger! Ce cauţi aici?

— N-am avut cum să stau altundeva de vorbă cu tine. Prietenul tău e mereu în preajma ta! Tru se uită la el cum ocoli masa şi se aşeză în faţa ei. Se întrebă dacă avusese mereu zâmbetul acela viclean. Se bucură că, în momentul acela, nu vedea nimic atrăgător la bărbatul acesta care îi fusese soţ.

— Nu da cu piatra, Roger. Eu n-am zis nimic de femeia cu care trăieşti. Chipul lui se făcu stacojiu de mânie. Ridică vocea, dar se calmă, amintindu-şi unde se afla.

— Să nu zici nimic de Heidi! E mai femeie decât ai fost tu vreodată! Abia aşteptam să divorţez ca să ne

căsătorim! Şi să ştii, că nu trăim împreună. Fiecare stă acasă la el!

— Nu mai spune!

— Nu face pe nebuna cu mine, Tru! se aplecă el peste masă. Crezi c-ai prins pe Dumnezeu de-un picior, nu-i aşa? Ăsta n-o să se însoare niciodată cu tine! Familia Stoner nu te va accepta în sânul ei niciodată! Observând ce efect dezastruos avusese vorbele lui asupra ei, răsuci cuţitul în rană.

— Şi să nu crezi că voi ţine secret faptul că trăiţi amândoi. Avocatul meu zice că…

— Nu trăiesc cu el! Cei de la mesele vecine întoarseră capetele spre ei, aşa că ea coborî tonul.

— Încetează cu murdăriile, Roger! Te deranjează că ai fost nevoit să-mi înapoiezi lucrurile care îmi aparţineau. De ce nu pleci? Am de învăţat.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa! De data aceasta, o femeie le atrase atenţia să nu mai facă gălăgie. Roger se ridică şi se uită în jurul lui, înainte să vorbească.

— Să ştii că am să vă înfund pe tine şi pe tăticul tău bogat, pentru adulter.

La acestea, se răsuci pe călcâie şi ieşi din bibliotecă.

— Ipocritule! şopti Tru printre dinţi. Încercă să se concentreze, dar cuvintele lui Roger îi veneau mereu în minte. Era tare dornic să târască numele lui Thane în noroi. Tru îşi promise să facă tot ce-i stătea în putinţă să împiedice acest lucru.

Thane veni s-o ia după ultima oră şi observă că era tare obosită.

— Poate e prea greu pentru tine să vii la universitate direct de la muncă.

Tru dădu din cap.

— Termin lucrul la patru şi universitatea nu e departe. Am avut un noroc nemaipomenit că am putut să-mi schimb orarul şi n-am fost nevoită să renunţ decât la un singur curs.La opt fără un sfert, sunt gata!

— Ai o zi cam lungă, Tru.

— Aşa e, încercă ea să-i zâmbească.

— Ce s-a întâmplat? Pari supărată.

— Roger a trecut pe la bibliotecă, astăzi. Cred că vrea să se asigure că nu-i pun piedici.

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu. Ce vrei să spui? Tru nu avea intenţia să-i spună cu ce-o ameninţase Roger.

— Unde mâncăm în seara aceasta?

— Să nu crezi că nu-mi dau seama că încerci să schimbi subiectul, doamnă! Acum, o las baltă. Dar să nu crezi că nu voi afla, mai devreme sau mai târziu, ce-mi ascunzi.

— Un domn nu obligă niciodată pe o doamnă să-i dezvăluie toate secretele, zise Tru dulce, apoi râse şi se trase mai lângă el.

— Foarte frumos! îi luă mâna şi i-o duse la buze, apucând-o uşor cu dinţii.

— Mă îmbrobodeşti, draga mea. Dar treacă de la mine, de data aceasta!

— Unde mergem? Tru se uită în jur, observând că o luaseră pe un drum pustiu, într-o vale, de-a lungul unui canion.

— Am eu un ascunziş grozav aici. În timp ce eu pregătesc cina, tu poţi învăţa.

Tru se uită în prăpastia de la marginea drumului care şerpuia printre dealuri.

— Minunat! Când cotiră pe un drum de ţară, Tru îşi îndreptă trupul. Până la urmă, zări o cabană strălucind ca un giuvaer, lângă un lac de munte.

— Am trecut prin aceste locuri de nenumărate ori, dar n-am ştiut că există un lac aici. Thane îi dădu o sacoşă mare şi luă şi el două pungi cu mâncare.

— Asta pentru că e un lac particular.

— Cum? Ai un lac?! Tru se strâmbă la el, văzându-l că râde. Îi trecu o umbră de spaimă pe chip. Thane avea tot ce-şi dorise Roger în viaţă: poziţie, bani, putere. Îi era teamă ca Roger să nu încerce să-l şantajeze pe Thane.

— Hai, visătoare-o, să intrăm în casă! Se face tot mai frig şi mai umed. Voi aprinde focul. Tru rămase încântată de interiorul din lemn roşu al cabanei. Îşi ridică privirea spre balconul de la etaj.

— Acolo sus e dormitorul. Cum n-am fost aici decât singur, mi-a fost de-ajuns unul singur. Thane o sărută pe ceafă, apoi se duse la bucătărie şi goli pungile pe masă.

Se întoarse apoi la ea şi îi luă sacoşa din mână. O conduse spre canapeaua semicirculară din faţa căminului.

— Tu ai să stai aici. Eu voi face focul şi voi pregăti cina.

Thane o ajută să-şi pregătească materialele de învăţat, puse lângă ea o sticlă mare cu suc de mere, rece, apoi o sărută pe frunte şi o lăsă cu cărţile ei. Tru reuşi să înveţe destul de mult, dar îşi ridica mereu privirile spre Thane. Între sufragerie şi bucătărie nu exista niciun perete. Surâse, văzându-l cum spăla şi cum toca verdeţurile. Când o surprinse privindu-l, se şterse pe mâini, veni la ea, o întinse pe canapea şi o sărută adânc.

— Mi-ar plăcea să continuu această activitate, dar nici mâncarea, nici studiul nu pot aştepta. După scena aceasta, Tru fu sigură că nu va fi în stare să muncească prea mult cu el alături. Simţea furnicături pe ceafă. Cum stătea pe canapea, auzea zgomotul cratiţelor şi al vaselor cu care lucra el.

Îşi luă notiţele şi începu să le răsfoiască. Spre surprinderea ei, reuşi să treacă peste materialul pentru două lucrări de control, care aveau ca termen sfârşitul săptămânii. Era atât de concentrată la ceea ce făcea, încât tresări când îi simţi mâna pe umăr.

— Ajunge, zise Thane, ocolind canapeaua şi închizându-i cărţile. Masa e gata.

Se aplecă şi o sărută pe gură, ridicând-o de subsuori.

Puterea lui o uimi şi o umplu de încântare. Îl luă de gât şi îşi lipi faţa de a lui.

Thane o luă în braţe şi o duse până la măsuţa din faţa ferestrei care dădea spre lac. Rămase, o clipă, agăţată de

el şi după ce o aşează pe scaun. Thane însemna o bucurie în viaţa ei, deşi ştia foarte bine câte complicaţii avea ea. Ce bine ar fi fost să-l fi întâlnit înainte de a-l cunoaşte pe Roger!

— Mmmm! Ce bun el Thane zâmbea. Dar deveni deodată serios, văzându-i chipul ei înnegurat...

— S-a întâmplat ceva?

— Cred că mi-e foame, minţi ea. Cum să-i spună că se gândea cu tristeţe la timpul când se vor despărţi? Pentru că nu aveau cum să rămână împreună, cu Roger ca un ghimpe în spate. Se gândea şi la ceea ce-i spusese fostul ei soţ. Oare, era ea în stare să ajungă să facă parte din viaţa lui Thane Stoner? Şi, dacă i se dăruia, după divorţ, nu-i va anihila personalitatea? El era un bărbat foarte puternic.

Deodată, îşi dădu seama că erau prea mulţi „dacă”. Brusc, îi fu clar că ea şi Thane Stoner nu vor fi împreună niciodată şi constatarea aceasta o duru.

Thane dădu încet din cap, fără să-i creadă cuvintele. Aduse sosul picant. Ea clipi şi se întinse după paharul cu apă.

— Ce iute el reuşi ea să spună.

— Nu chiar, zâmbi Thane. E ceea ce se numeşte chili texan, ceva mai blând, coniţă iată ce te va încălzi cu adevărat, adăugă el, întinzându-i o sticluţă cu un lichid maroniu. Dacă torni un strop din asta pe solul din Texas, apare imediat un puţ de petrol.

— De unde ştii?” Doar nu eşti texan! râse ea, cu ochii la sticluţă.

— Unul dintre prietenii mei cei mai buni, de la universitate, era din Dallas. El m-a învăţat cum se face sosul acesta.

— Dă-l în judecată pentru omor prin imprudenţă, spuse Tru, în timp ce mai mesteca sosul acela infernal.

— Ştiam c-o să-ţi placă. Thane se aplecă şi o sărută pe obraz.

— N-am să mai răcesc niciodată, cu siguranţă! îi surâse Tru.

El îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Spălară vasele împreună, cu trupurile aproape lipite. După aceea, se aşezară pe canapea şi se uitară, în tăcere, la foc, în timp ce-şi sorbeau cafeaua şi coniacul. Thane îi masa uşor gâtul cu degetele.

Apoi, îi luă ceaşca din mână şi o puse lângă bolul lui cu coniac, pe masă. Tru se întoarse cu faţa spre el.

— Ştiu ce urmează şi-ar trebui să previn acest lucru.

— Asta ai tu de gând? Thane îi luă faţa în mâini şi o sărută abia atingând-o cu buzele.

— Nu. Eu vreau.

— Şi eu la fel. Am dorit acest lucru din clipa în care te-am văzut în faţa casei Ellenei, şovăind dacă să intri sau să te întorci acasă.

— Dacă întârziai chiar şi un minut, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată. Era gata-gata să plec.

— Greşeşti, draga mea! rosti Thane, trăgând-o în poală. Ţi-am spus că era predestinat să ne întâlnim. Niciun cutremur, niciun uragan nu ne putea opri.

— Foarte puternic destin! Tru îşi lăsă capul pe spate, iar el îi acoperi gâtul şi obrajii cu sărutări.

— Aşa el Thane zise ceva ce suna ca o rugăminte, în vreme ce trupul i se umplea de dorinţă, până în măduva oaselor.

Începu să-i pipăie trupul cu degetele, până ajunse la sânii pe care îi luă în mâini.

— Dacă vrei, ne oprim, draga mea. Dar sper să nu fie aşa. Îi atinse colţul gurii cu limba, apoi îi pătrunse între buze uşor, făcând-o să geamă. El se retrase imediat.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Thane! îi luă o mână şi i-o puse înapoi, pe sânul ei.

Thane îşi simţi trupul explodând de dorinţă. Poate, chiar mai puternic, voia să se dăruiască. Îşi dădea seama că i se dăruieşte un cadou nepreţuit.

Gurile şi trupurile lor se lipiră strâns. Încet-încet, Thane începu s-o dezbrace. Mai întâi, îi scoase bluza. Se opri un pic să-i mângâie umerii, apoi îi trase fusta de

bumbac peste şolduri în jos. Rămase în faţa lui, în picioare, numai în sutien și chiloţei. El o luă între genunchi şi se uită la ea.

— Eşti prea frumoasă pentru a-ţi spune în cuvinte, doamna mea. Ţi se văd oasele şoldurilor.

— Am să mă mai îngraş. Tru nu prea mai înţelegea ce îşi spuneau. Dar se simţi mai senină şi mai excitată decât fusese ea vreodată, în viaţa ei. Era un fel de iubire total nouă pentru ea, o minune prin care nu mai trecuse niciodată.

— Voi avea grijă să te hrănesc.

Îi amuşina pielea abdomenului, atingându-i buricul cu limba, apoi îi mângâie bustul cu degete fremătătoare. Întinse mâinile şi-i desfăcu sutienul. Îi luă sânii în palme şi îi prinse sfârcurile cu buzele.

— Nu ţi-e frig, nu-i aşa, iubito? Thane se uita la ea cu privirea însomnorată, făcând-o să freamăte. Ea îşi vârî degetele în părul lui des şi parcă o trecu un curent electric, la această atingere.

— Mi-e foarte cald.

— Bine. În genunchi, sprijinindu-se de canapea, el începu să-i dea jos slipul cu gura.

Fiecare atingere era o mângâiere.

— Ai o piele minunată, Tru!

— Thane… Îi îmbrăţişă capul, trăgându-l mai aproape de ea.

Avu senzaţia că zboară, când el se ridică în picioare cu ea în braţe. Gurile lor rămaseră lipite. Porni pe scări spre patul mare care îi aştept. Thane o puse cu faţa în jos şi începu s-o mângâie şi s-o sărute pe spate şi pe fese. Tru era tulburată. Puful de pe trup i se ridicase de atâta înfiorare. Nu mai fusese niciodată cuprinsă de atâta bucurie înălţătoare. Mâinile i se strânseră pe sub cearceaful pe care stătea şi simţi cum o străbat fiorii. Se întoarse pe spate. Simţea nevoia să-l ia în braţe, să i se dăruiască.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu te simţi bine?

— Ba da, dar vreau să mă uit la tine. Îşi lăsă mâinile să-i alunece pe lângă trupul lui şi ajunse la bărbăţia lui tare. Începu să-l mângâie.

— Acum înţeleg! Thane închise ochii, lăsându-se în voia ei, simţindu-se stârnit şi atotputernic sub atingerea ei delicată.

— Tu eşti cea care a inventat arta amorului, doamnă?

— Poate. Izbucni în râs de fericire că îl poate iubi, că îl poate ţine în braţe.

— Tru!

— Thane! Parcă nu se mai săturau atingându-se. Mâinile şi gurile le erau cuprinse de febră şi creau un adevărat uragan de simţăminte care îi copleşea.

— Ah! gemu Thane răguşit.

— Vreau şi mai mult! Pasiunea ei crescu, simţind că se împletea cu a lui.

— Ajunge! O dorea cu fiecare părticică a trupului lui.

— Nu mă mai pot abţine, draga mea! îşi coborî faţa spre cel mai tainic colţişor al trupului ei. Când o auzi strigând şi se uită la chipul ei transfigurat, îşi dădu seama, cu ştiinţa pe care o au numai îndrăgostiţii, că nimeni nu o mai făcuse să se simtă astfel. Mai fericit ca niciodată, pentru că reuşise să-i dăruiască o plăcere unică, rosti:

— Nicio femeie nu m-a provocat aşa ca tine, îngeraşule! Vreau să te am mereu a mea. Cuvintele le mai calmară furtună simţurilor. Thane se bucură, pentru că voia ca prima lor noapte de dragoste să fie perfectă şi să dureze cât mai mult. Deodată însă în faţa ochilor ei apăru imaginea lui Roger. Străduindu-se s-o alunge, se agăţă şi mai tare de Thane.

— Tru! Nu face asta! Simt că te gândeşti acum la el. Eu nu sunt Roger Hubbard.

— N-ai nimic comun cu el, Thane!

— Atunci nu mai compara ce facem noi, cu ceea ce-ai făcut cu el!

— Nici prin gând nu-mi trece aşa ceva! Tru nu-i putea spune cât de mult se temea că Roger le va strica iubirea

aceasta superbă.Ar fi însemnat să pună capăt acestei clipe minunate. Se dezlipi de el şi se sprijini într-un cot, privindu-l în ochi.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Ai cel mai minunat trup. Mi-am dat seama de asta, încă de când erai îmbrăcată, dar acum… Thane dădu din cap şi o atinse, uitându-se la ea fermecat.

— Dar voiai să-mi spui ceva, nu-i aşa?

— Da, voiam să-ţi spun că n-aş putea să te compar niciodată cu Roger.Ar fi imposibil. De când ai intrat în viaţa mea, rareori m-am gândit la el. A fost ca şi cum l-ai fi şters din memoria mea. Și sunt fericită pentru asta.

Tru se aplecă şi îl mângâie cu sfârcurile.

— Alături de tine, m-am simţit femeie cu adevărat, aşa cum nu mi s-a întâmplat niciodată cu Roger.

— Tru, m-ai anihilat cu totul. Eşti în stare să mă ridici pe culmi sau să mă zdrobeşti cu totul, doamnă! Să nu uiţi asta, bine? îi mângâie din nou pielea cu vârful degetelor.

— Şi tu, la fel! Tru îi surâse, sperând că astfel va putea ascunde tristeţea cuvintelor sale. Da, tot ce-i spunea era adevărat. Dar mai existau şi spaimele acelea pe care nu i le putea împărtăşi.

— E doar o pauză, sau ne oprim?

— Doar o pauză. Doar nu ne grăbim, nu-i aşa? Thane întinse mâinile spre ea, observându-i umbra care-i trecuse pe chip. Îi ascundea ceva, iar el voia să ştie totul despre ea. O culcă pe pernă, căutându-i gâtul cu gura.

— Intenţionez să fac dragoste cu tine toată noaptea.

— Nicio problemă, râse ea. Am muncit atât de mult, încât acum îmi pot permite câteva clipe libere!

— Nu te mai undui aşa! Refuz să mă grăbesc tocmai acum, când ne iubim pentru prima dată. Când vom fi bătrâni şi cocârjaţi am să tresar când ne vom aminti de zilele petrecute la cabană. Iar tu ai să retrăieşti totul, datorită mie.

Tru îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, ascunzându-şi faţa, pentru că nu voia ca el să-i vadă

tulburarea. Mai bine n-ar mai vorbi atâta de viitor şi s-ar concentra asupra clipei prezente. În fond, era tot ce doreau!

— Am crezut că nu mai vorbim deloc!

— O, doamna mea! Abia am început să vorbim. Numai că acum o facem cu trupurile. Tru îşi vârî din nou mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape.

Tulburarea puse stăpânire pe trupul lui. O dorea cu disperare. Era a lui şi n-o va lăsa să plece niciodată. Se trase înapoi şi se uită la trupul ei, spre triunghiul de păr blond-închis. Apoi îşi lipi faţa acolo, făcând, parcă, un legământ, pe care avea să-l rostească tare mai târziu. O atinse din nou cu limba, de data aceasta, imitând mişcările ritmice ale trupurilor în delir. Thane suflă uşor, în clipa când trupul ei se arcui, dar n-o slăbi. Mângâierile lui deveniră şi mai insistente, făcând-o să între în delir. Tru nu se simţise niciodată atât de fermecată. Părea că trupurile lor s-au amestecat şi că nu-şi mai aparţin cu totul.

— Te iubesc.

— O, dragostea mea! De-ai şti cât te iubesc şi eu!

Tru vru să-şi retragă cuvintele, când văzu sclipirea aceea victorioasă din ochii lui. Totul se întâmplă mult prea repede. Oare, se va termina tot aşa? În momentul în care el o pătrunse, nu se mai putu gândi la nimic, toate rezervele ei dispărură şi ea se concentră numai asupra iubirii. Nimic nu-i mai putea despărţi, în clipa aceea. Părea că pasiunea îi purtase pe altă planetă, într-o lume a plăcerilor caleidoscopice. Multă vreme după ce totul se termină, se ţinură strâns în braţe, cu o bucurie liniştită.

— Tru.

— Mmmm?

— A fost şi pentru tine minunat, nu-i aşa?

— Mai mult decât minunat!

— Eşti fericită?

— Nu există cuvinte prin care să-ţi descriu ce simt, Thane. N-am visat niciodată că doi oameni pot crea asemenea minuni.

— Nici eu.

— Îmi trec prin minte o mie de lucruri, dar mi se par toate nişte clişee.

Thane dădu din cap şi o strânse la piept.

— Odihneşte-te. Tru aprobă şi închise ochii.

În timpul nopţii, Thane o trezi şi făcură dragoste din nou. Deşi li se păru ceva cunoscut, şi de data aceasta părea că se iubesc pentru prima oară.

— Vom rămâne la fel, toată viaţa.Ne vom iubi aşa şi la nouăzeci de ani.

Tru îl luă în braţe când adormi. Cuvintele lui nu-i dădeau pace. Oare cine va fi fericita care îi va ţine trupul în braţe şi la nouăzeci de ani? O lacrimă i se scurse încet pe obraz.

CAPITOLUL 4

După trei săptămâni de la întâmplarea aceasta de la cabana lui din munţi, Tru se simţi prinsă în propria-i pânză de păianjen. În fiecare zi hotăra să-i spună lui Thane despre necesitatea despărţirii lor, despre faptul că se cam grăbiseră şi că era mai bine să mai aştepte, până se termina divorţul ei. Dar, în fiecare seară, când îl vedea, intenţiile ei bune zburau pe fereastră şi erau copleşiţi de simţămintele pe care le încercau amândoi. Aşa că nu mai reuşea să-i spună nimic.

— Nu voi avea timp să te întâlnesc până mâine spre seară, draga mea, îi spuse Thane într-o noapte, când pleca de la ea.Ca de obicei, când se despărţeau, el simţea o strângere de inimă. Voia să fie cu ea tot timpul, să se trezească alături de ea dimineaţa, să asculte muzică şi să meargă la fotbal cu ea. Îl deranja cumplit când se despărţeau.

— Am convocat consiliul mâine şi, dacă lucrurile decurg ca de obicei, şedinţa nu se va termina până după cină. Thane îşi trecu degetele prin părul ei des, bucurându-se de atingerea lui mătăsoasă.

— Ce păr frumos ai, iubito! Abia aştept să-l simt pe

faţa mea în fiecare noapte…

Când vom locui împreună.

— Thane. Tru suspină, lăsându-şi obrazul pe pieptul lui şi înconjurându-l cu braţele.

— Nu cred că mai am răbdare prea multă, iubito. Mă irită orice se pune între noi!

S-o ia naiba de şedinţă!

— Să ştii că înţeleg tot ce e legat de serviciul tău. Bărbatul trebuie să pună munca pe primul plan.

— Aşa a fost, până acum… Ea fu cuprinsă de o tristeţe sfâșietoare, când se gândi că nu se vor vedea la cină, în seara următoare.

— Nu trebuie să vii după şedinţă. Vei fi, probabil, foarte obosit şi vei dori să te culci la tine acasă, zise ea generoasă.

— Prostuţa mea doamnă! Ştii bine că voi fi aici imediat!

O sărută pe nas şi plecă. Fu atât de tentată să strige după el şi să-l roage să rămână peste noapte cu ea, încât închise repede uşa şi o încuie, ca nu cumva să facă vreo prostie. Se ţinuseră, până acum, de cuvânt şi se despărţiră în fiecare noapte, deşi, după ce făceau dragoste, le era cumplit de greu.

Dar Tru insistase să procedeze astfel şi Thane fusese de acord, pentru că nu voia să-i pună în pericol poziţia la divorţ.

A doua zi, i se păru că orele la serviciu nu se mai terminau. Parcă totul o călca pe nervi. De câteva ori, îi puse pe cei care i se adresau să repete ceea ce spuseseră.

Totul i se părea imposibil. Şi asta, numai pentru că nu avea să-l vadă pe Thane nici la prânz, nici la cină. În seara aceea, se întoarse epuizată în apartamentul său… Dar fu întâmpinată de ceva care-l mai ridică moralul. Era o scrisoare de la Maggie, care îi spunea că făcuse investigaţii şi că va naşte o fetiţă. Tru râse şi plânse în acelaşi timp, promiţându-şi că îi va scrie prietenei sale a doua zi, la prima oră. Îşi făcu repede o omletă şi hotărî să

tragă un pui de somn, înainte ca Thane să vină la ea. Îşi termină cina frugală, intră sub duş, se înfăşură într-un prosop de bumbac, când sună soneria. Ce repede a venit!

Alergă să deschidă uşa.

— Roger? Ce vrei?

— Ce fermecător! O împinse şi trecu pe lângă ea.

— Cam mic, zise el satisfăcut.

— Şi e al meu. Te rog să pleci imediat!

— Nu înainte de a-ţi spune câteva lucruri! Roger se îndreptă spre canapea, se aşeză şi îşi întinse picioarele. Apoi, ridică privirea spre ea.

— Arăţi fermecătoare în prosopul ăsta. Ce-ar fi să ne simţim ca acasă, o oră-două?

Tru se repezi în bucătărie, scoase făcăleţul din sertar şi se întoarse.

— Ce-ar fi să-ţi sparg capul puţin? Mă dezgusti şi n-ai niciun drept să te afli aici. Dacă nu vrei să chem portarul să te dea afară, spune ce ai de spus şi pleacă imediat! Roger se înroşi ca racul şi îşi strânse buzele.

— Te-ai făcut dură.

— N-am avut încotro. Cum altfel să suport tratamentul tău cretin? înşelăciunea şi minciuna nu mi-au plăcut niciodată. Ea roti făcăleţul, în momentul în care el vru să se ridice.

— Spune ce ai de spus şi ieşi de-aici!

— Bine. Dar, mai întâi, sunt fericit ca în curând nu vom mai fi căsătoriţi.

— Nu poţi fi mai fericit ca mine, în această privinţă! Vorbeşte!

— N-ai să scoţi un ban de la mine! zise Roger cu voce otrăvită.

— O? Avocatul meu consideră că-mi datorezi ceva, de pe vremea când am plătit totul, ca să te ţin în şcoală. De asemenea, faptul că ai refuzat să te angajezi cu jumătate de normă, în timpul studiilor, nu e deloc în favoarea ta! Roger trase aer adânc în piept şi sări în picioare.

— Iar avocatul meu zice că, odată ce ai trăit cu un alt

bărbat, câtă vreme mai eşti căsătorită cu mine, poate dovedi că mi-ai fost infidelă. Deoarece te şi întreţine, judecătorul îmi va da mie câştig de cauză.

— Poftim?! Cum poţi să spui aşa ceva? Tu eşti cel care m-a înşelat cu femeia aceea cu care trăieşti acum.

— Habar n-ai ce vorbeşti!

— Taci, Roger! Mi-e greaţă! Faţa lui se întunecă.

— Am făcut fotografii cu el venind aici şi ieşind la ore târzii. Ştiu că ţi-ai petrecut un sfârşit de săptămână cu el în afara oraşului. Tu n-ai fotografii cu mine şi cu Heidi.

— Ticălosule! Lepădătură! Tru îl ameninţă cu făcăleţul, când se uită triumfător la ea.

— Nu uita că poţi să zici orice despre mine şi despre prietena mea. Dacă n-ai dovezi, degeaba! Roger îşi bătu uşor buzunarul de la piept.

— Dar eu am! Ştii, nu cred că bogatul tău prieten o să se bucure să-şi vadă numele pe toate paginile de ziar. E o persoană destul de cunoscută, de familie bună. S-ar putea să-i cam supere o astfel de publicitate. S-ar putea să-i afecteze şi cariera.

Am auzit că are ambiţii politice.

— Vierme! strigă Tru. Simţi cum i se scurge tot sângele. Trebuia să-l împiedice să-i facă una ca asta lui Thane. Îi iubea prea mult. Roger se ridică.

— Aşa că spune-i avocatului tău că nu vrei nimic de la mine, dacă vrei să-ţi aperi iubitul. Tru se uită la el cu ochii goi. Făcăleţul îi scăpă din mână şi se izbi de podea. Roger se uită înapoi cu un zâmbet sardonic. Apoi se apropie de ea şi îi trase două palme.

— Şi să nu mai îndrăzneşti să mă ameninţi vreodată.

Tru căzu pe canapea. Îşi duse mâna la obraz. Roger fugi spre uşă, o deschise şi o trânti în urma lui. Tru rămase cu privirea pironită pe perete. Începu să tremure. Îşi dădu seama că mai era, încă, înfăşurată în prosopul acela umed. Trebuia să se îmbrace, dar efortul era prea mare. Ştia că Roger avea să facă ceea ce promisese.

Era genul de om care se lega de orice, îşi amintea

amănunte numai pentru a ataca. Înnebunise când aflase de legătura ei cu Thane, deşi el fusese cel care o părăsise. Îşi dădu seama că o considera, încă, proprietatea lui. Fusese totdeauna foarte posesiv. Se îmbrăcă tremurând, gândindu-se la ceea ce-i spusese el. Apoi, se duse în baie şi îşi puse o compresă rece pe obraz. Mai târziu, când se uita, văzu că obrazul îi era umflat şi că se va învineţi. Aşa că se fardă puternic, pentru a ascunde lovitura. Pentru prima oară, în ziua aceea, spera din tot sufletul ca Thane să nu o viziteze în seara aceea, îşi petrecu ore întregi studiind şi conspectând, dar când îşi dădu seama că citea de o sută de ori aceeaşi propoziţie, aruncă toate cărţile de-o parte. O dureau obrajii, de parcă ar fi avut o infecţie dentară.

Căscă şi îşi duse mâna la gură, apoi se uită la ceas. Se făcuse unsprezece! Tristă şi uşurată, în acelaşi timp, se pregăti de culcare. Chiar când vru să intre în pat, sună soneria. Înţepeni. Apoi, se duse la uşă şi întrebă:

— Cine-i acolo?

— Tru, iubita mea! Sunt eu, Thane! Deschise uşa. Nici n-apucă să deschisă bine uşa, că Thane o şi luă în braţe.

— Mi-a fost dor de tine. O sărută. Mai întâi, îi mângâie buzele cu ale lui, apoi îi pătrunse în gură. O ţinea cu una din mâini de talie şi cu cealaltă îi mângâia sânii, gâtul, urechile, îi luă, apoi, bărbia şi o atinse cu vârful degetelor. Simţi ceva.

— Ce-i asta? Te-ai lovit? De ce ai faţa umflată? Ea privi într-o parte. Zâmbetul lui îi îngheţă pe buze.

— Tru, iubito! Ce s-a întâmplat? Thane o luă în braţe şi o duse în camera de zi.

O aşeză la un capăt al canapelei şi aprinse o lampă.

— Ia, lasă-mă să mă uit! spuse el, întorcându-i hotărât faţa spre lumină. Doamne! Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Nu! şopti Tru.

— La naiba, Tru! Spune-mi! Se aşează lângă ea şi o luă

în poală.

— Trebuie să ştiu! Ai căzut?

— Nu. Gândurile i se amestecau haotic în creier. Încercă să găsească ceva să-i spună. Lui Thane i se părea că nu mai are aer. Inima i se zbătea cu putere.

— Te-a lovit cineva? Cine? Vocea îi deveni guturală.

— Nu.

— Spune-mi!

— N-ar fi făcut-o, dacă nu l-aş fi ameninţat… Tru rosti aceste cuvinte cu mâinile prinse de cămaşa lui şi cu ochii rugători.

— Cine te-a lovit?

— Roger. Era nervos pentru că… Thane se ridică în picioare, ţinând-o, încă, în braţe.

Trupul îi tremura. Nu mai încercase niciodată o mânie atât de puternică. Se sufoca.

— Thane… El se repezi cu ea în dormitor şi o aşeză pe pat.

— Te-a lovit! Să-l ia dracu!

— Nu, Thane! Te rog! N-are nicio importanţă. Nu te mânia! Nici măcar nu m-a durut prea tare.

— Vreau să te vadă un doctor, zise el.

— Nu fi prost. O să-mi treacă urma în câteva zile.

— Nu, n-o să-ţi treacă. Ţi-a dat cu pumnul. Nu avea dreptul să te atingă, darămite să-ţi mai dea şi cu pumnul! O să mi-o plătească! zise el scrâşnind din dinţi.

— Nu, promite-mi că n-ai să faci nimic. Trebuie să stai departe de Roger. Jură-mi că aşa vei face. Se agăţă de el disperată.

— Nu lua în seamă, Thane. N-are importanţă.

— Nu-ţi face nicio grijă, zise Thane şi îi sărută palma, culcându-şi apoi, o clipă, obrazul în ea. Va avea el grijă ca Roger să regrete ziua în care se atinsese de Tru. Dar Thane nu avea intenţia s-o supere cu această problemă.

Se uită la ea şi surâse.

— Acum, iubito, am să te aşez în pat şi-am să stau şi eu lângă tine. Cred c-ai trecut prin multe, în seara aceasta.

Poţi să ai coşmaruri, din cauza asta, aşa că rămân alături de tine.

— Thane, n-ai cum să stai, îi spuse ea slab. Voia din tot sufletul să rămână, dar îşi aminti de ameninţările vehemente ale lui Roger.

— Fără discuţie! Nu-ţi face bine să mă contrazici. Thane o băgă sub pătură.

— Dă-te mai încolo! în noaptea asta, n-ai să mai dormi pe mijlocul patului.

Îi zâmbi cald.

— Cred că nu se poate dormi în patul acesta, decât în centru. Alunec mereu în mijloc, din cauză că se lasă salteaua.

— Sună frumos! îi surâse din nou, observând că se mai înseninase. Văzându-i iar umflătura, înjură printre dinţi. Fierbea, dar făcu toate eforturile să nu-i arate.

Tru se uită la el cum se dezbrăca, fără să fie jenat de prezenţa ei. Îi făcea plăcere să se uite la bărbatul pe care îl iubea. Îi era dor să-i vadă trupul, să-l simtă lângă ea şi, deşi o voce interioară o avertiza, nu îi dădu ascultare.

— Ce te uiţi aşa, iubito? Mă intimidezi! Ea râse, văzându-l gol, în faţa ei.

— Nu prea pari intimidat.

— Nu, nici nu sunt. Sunt încântat că te uiţi la mine, pentru sunt sigur că vrei acelaşi lucru. Se strecură în pat lângă ea, o îmbrăţişă, apoi îi scoase cămaşa cu o mână.

— Nu te superi, nu? Tru dădu din cap, fremătând de bucurie că-l are lângă ea. Când rămase goală la fel ca el, Thane se uită la trupul ei fremătând.

— Eşti atât de frumoasă, Tru!

— Şi tu, la fel. Thane râse şi o trase la piept.

— Eşti o drăguţă! El se întinse şi stinse veioza de deasupra patului.

— Acum eşti în siguranţă, iubito! întâmplător, îmi place patul acesta. E prea scurt pentru tine.

— Acum dormi, dragostea mea. Uimită, Tru încercă să-i zărească trăsăturile în întuneric.

— Nu facem dragoste?

— Credeam că preferi să te odihneşti.

— Poate nu e înţelept să dormim împreună, din cauza divorţului.

Tru tot nu se decisese să-i spună ce aflase de la Roger şi cât de mult se speriase.

— Dar, dacă eşti lângă mine, aş vrea să facem dragoste.

— Şi eu vreau acest lucru, mieluşelule! Thane începu să-i sărute trupul, cu sălbăticie.

— Thane, te doresc atât de mult!

— Iar eu te iubesc şi vreau să fii totdeauna alături de mine!

Se simţi năpădită de bucurie, dar spaima că relaţia lor nu avea niciun viitor o tăie ca un pumnal. Ceea ce voiau amândoi, adică, să fie împreună, nu era posibil.

În noaptea aceea, mângâierile lui Tru fură frenetice. Thane îi observa agitaţia şi voise să-i pună tot felul de întrebări, dar cuvintele îi mureau pe buze, în focul sărutărilor. Dragostea îi fermecase pe amândoi. Pluteau în înălţimi, aşa cum stăteau, unul în braţele celuilalt. Păreau îngropaţi într-o avalanşă de simţăminte.

— N-am ştiut niciodată că viaţa are atâtea minuni, susură Tru, simţind că el îi desface din nou picioarele şi se strecoară între ele. Te iubesc.

A doua zi de dimineaţă, când deschise ochii, Thane clipi şi îşi dădu seama unde se afla. Dulcea povară care i se sprijinea pe piept îl incita din nou. Deşi făcuseră dragoste toată noaptea. Se trase într-o parte, ca s-o vadă mai bine. Avea un chip delicat şi o piele sidefie. Buzele ei se mişcară în somn, aşteptând, parcă, să fie sărutate. Când o auzi gemând la atingerea buzelor lui, inima îi bătu să iasă din piept. Îi mângâie formele mătăsoase.

— Tru! Deschide ochii! Vreau să mă uit în ei, când îţi spun toate acestea!

— Mi-e somn, zise ea surâzând şi deschizând ochii.

Ce să-mi spui?

— Bună, draga mea! Vrei să te căsătoreşti cu mine? Ochii ei se făcură mari.

— N-am divorţat, încă. Thane observă panica din privirile ei. Nu-şi imaginase vreodată că faţa unei femei va arăta astfel, când o va cere în căsătorie.

— Nu e nevoie să reacţionezi ca şi cum ţi-aş fi cerut să te arunci în prăpastie, zise el, sărutând-o pe gât. Spune „da”. Tru îl cuprinse strâns, ascunzându-şi faţa în umărul lui.

— Thane, încă nu ne putem gândi la căsătorie. Dă-mi timp!

— La naiba, Tru! Mi-ai spus că mă iubeşti şi ştii ce simt şi eu pentru tine.

Îl mângâie pe obraz, încercând să-şi ascundă tulburarea din suflet.

— Ştiu. Dar nu poţi să-mi laşi puţin timp? Fără să răspundă, el se trase spre marginea patului, cu ea în braţe.

— Du-te tu întâi la baie. Eu voi aranja patul. Tru încercă să zâmbească, dar îi văzu maxilarul încleştat şi îşi dădu seama că îl rănise. În timp ce făcea duş, Thane îşi jură că va doborî orice barieră care îi desparte. Doar îl iubea! îi spusese asta de o sută de ori. Tru răsuflă uşurată, când îi simţi mâinile în jurul taliei, în vreme ce ea pregătea nişte ouă. Se întoarse cu furculiţa încă în mână şi îşi ridică gura spre el.

— Thane, eu te iubesc cu adevărat.

— Şi eu te iubesc, frumoasa mea doamnă! Nimic nu-i va despărţi! Va avea el grijă de asta. Nu va accepta să stea separaţi până la divorţ.

Mâncară pâine prăjită cu ouă şi, pentru că nu se grăbiseră, se făcu foarte târziu.

— Ţie ce-ţi pasă? Pe tine nu te pot da afară, îi spuse ea lui Thane, mai târziu, împingându-l uşor, când el încercă să o îmbrăţişeze, în maşină.

— Dacă te concediază, te angajez eu, pe post de secretară personală. O sărută pe gât.

— Nu ştiu de ce n-am făcut asta din primul moment.

— Şi, presupun, nu te-ai mai ocupa de afaceri! M-ai săruta toată ziua! Lasă-mă să plec!

— Bineînţeles că ne-am săruta toată ziua. Cred că voi avea nişte privilegii, se încruntă el. Nu vreau să te las să pleci!

— Thane! i-o reteză ea.

— Bine. Vin să te iau după ultima oră şi mergem să mâncăm undeva.

Tru vru să-i spună că ultima oră nu se mai ţinea astăzi, dar se răzgândi.

Toată ziua nu se gândi decât la cum să rezolve problema cu Roger. Îşi făcu tot felul de planuri, dar numai o soluţie i se părea rezonabilă. Trebuia să plece din California… să-l părăsească pe Thane. Se va depărta cât va putea de mult de Los Angeles, cel puţin până se termina divorţul. Numai aşa putea să apere buna reputaţie a lui Thane. Apoi… se va întoarce.

Hotărî să se întoarcă acasă şi s-o sune pe Maggie, s-o întrebe dacă se putea angaja la New York. Era sigură că se va înapoia la universitate, înainte de venirea lui. Thane! Thane! Gândul că avea să îl părăsească îi apăsa sufletul. Îi fu foarte greu să ridice receptorul şi să formeze numărul prietenei sale.

— Pur şi simplu, vreau să plec de aici, îi spuse ea lui Maggie. Roger îmi face tot felul de necazuri. Nu vrea să-mi dea niciun ban şi a devenit meschin. Vreau să scap de toate acestea.

— Ellen mi-a spus că te întâlneşti cu Thane Stoner.

— Da, cam aşa e.

— Nu eşti prea vorbăreaţă în privinţa asta chicoti Maggie. Poate nu vrei să-mi spui nimic, dar te trag eu de limbă, când vii aici. Tru zâmbi în sinea ei, simţindu-se mult mai bine acum. Între ea şi Maggie exista o relaţie specială, poate mai apropiată decât cu Ellen.

— Dacă găsesc ceva de lucru acolo, vin.Ai vreo idee?

— Sigur că da, răspunse Maggie plină de voie bună.

Am deschis o firmă la mine acasă şi acum mă extind. M-am gândit că e o metodă profitabilă de a sta acasă după naşterea fetiţei. Acum, îmi dau seama că m-am cam avântat. Dacă ai veni aici, am putea deveni parteneri. Aş împărţi greutăţile cu tine.

— N-o faci numai ca să mă ajuţi?

— Ca să fiu sinceră, chiar am nevoie de tine. Ascultând-o pe Maggie, îi veniră lacrimi în ochi.

— Asta ar rezolva toate problemele mele.

— Şi pe ale mele. Mi-a fost tare dor de tine şi de Ellen.

— Şi nouă de tine. Tru râse cu prietena ei, ştergându-şi lacrima de pe obraz.

— O, Tru, am fi fericiţi să stai cu noi. Am avea destul loc. Îţi putem pune la dispoziţie o garsonieră şi ne vom vedea în fiecare zi.

— Maggie! De emoţie, nu mai putu, o clipă, să vorbească.

— Plângi? Să nu faci una ca asta, că te bat! Mă faci şi pe mine să plâng şi numai eu ştiu câte lacrimi am vărsat, de când sunt gravidă. Te rog să te linişteşti! Va fi bine, crede-mă!

— Ştiu. Inima i se strânse, gândindu-se că se va afla la peste patru mii de kilometri de Thane.

— Îi vei să-i spune lui Ellen unde pleci? Şi nu te mai preface! Ştiu eu că nu de Roger fugi tu!

— Ai dreptate. Dar nu pot încă să-ţi spun, zise Tru oftând adânc. Am să-i spun lui Ellen şi avocatului meu unde mă aflu, dar nimănui altcuiva. După ce puse receptorul jos, Tru îşi dădu seama că zarurile fuseseră aruncate. Nu exista cale de întoarcere. Dacă voia ca numele lui Thane să nu fie întinat, trebuia să dispară.

După ce îşi dădu cu apă rece pe faţă şi îşi refăcu machiajul, plecă spre campusul universitar. În noaptea aceea, nici măcar nu-i sugeră lui Thane să plece şi se iubiră mai aprins ca niciodată.

— Te iubesc, îi spunea ea mereu.

— Vrei să mergem miercurea viitoare la San Francisco? Mă întorc joi. Poţi să vizitezi oraşul, apoi luăm cina împreună. Ţi-ar face bine o ieşire, Tru.

— Am un colocviu atunci şi nu pot lipsi, îi spuse ea sincer.

Nu-i spuse că îşi planificase, deja, să plece când lipsea el. Îl îmbrăţişă.

— Când sunt cu tine, sunt fericită.

— Iubito! o mângâie el. Vom merge la San Francisco altă dată şi vom sta mai mult. Te voi duce în toată lumea.

— Da. Zilele care urmară şi le petrecu alături de el, încercând să nu-l mai întâlnească pe Roger. Voia să evite un nou conflict cu el. Faptul că îl va părăsi curând pe Thane şi spaima de Roger o făceau să trăiască în tensiune. De aceea, tresărea tot timpul. Thane observă că era stresată şi punea totul pe seama divorţului. De câte ori se gândea la fostul ei soţ, scrâșnea din dinţi.

În săptămâna aceea, Thane se hotărî să ia anumite măsuri în legătură cu Roger. Îşi aminti unde îi spusese Tru că lucrează şi fu fericit să afle că patronul firmei fusese coleg de clasă cu el. Thane se duse direct în biroul preşedintelui când ajunse la companie.

— Mulţumesc, Jim. Nu vreau decât să stau de vorbă câteva minute cu ticălosul ăsta.

— Nu-mi place deloc privirea ta, aşa că să nu te superi dacă n-am să stau prin preajmă, când îl termini, îi spuse Jim Feldman prietenului său. Sa ştii că te pun să plăteşti, dacă îmi strici lucrurile!

— Nicio problemă! zise Thane întunecat. Intră în biroul mare şi aglomerat şi întrebă unde este Roger Hubbard. Se apropie de locul unde i se indicase.

— Hubbard? Roger Hubbard?

— Da, răspunse Roger ridicându-şi privirile. Zâmbetul de pe buze îi îngheţă.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa? Thane îl luă de guler, îl ridică de pe scaun şi îl pocni în maxilar. Roger căzu la loc în scaun, masându-şi faţa.

— Aş putea să te dau pe mâna poliţiei.

— Fă ce vrei! Dar ascultă-mă cu atenţie. Dacă te mai apropii de Tru, mă întorc şi te bat măr. Thane se uită la el, fără să ia în seamă şuşotelile celor din jur.

— Să nu uiţi ce-am spus! Porni printre birouri, fără să-i vadă pe cei care se dădeau la o parte din calea lui.

CAPITOLUL 5

Tru îşi petrecu săptămâna care urmă pregătindu-şi plecarea la New York.

— David, nu va fi nicio problemă, nu-i aşa? David Wilson se uită la chipul tensionat al clientei sale.

— Nu, dar îţi pot spune încă de pe acum că viaţa mea va fi în pericol, din cauza lui Thane Stoner. Îl cunosc din studenţie şi, să ştii că e tare dur. Va face tot ce-i va sta în putinţă să te găsească.

— Dar n-ai să-i spui, nu-i aşa?

— Între avocat şi client rămâne totul confidenţial. Nu-ţi face griji. Lucrurile se vor rezolva oricum. Nu cred că e necesar să pleci la New York. Cred că îl putem împiedica pe Hubbard să acţioneze nebuneşte.

— Dar, între timp, numele lui Thane va fi târât în noroi.

— Nu-l cunoşti pe Thane, dacă crezi că asta-l deranjează. Sigur, poate are să-i spargă capul lui Hubbard, dar n-o să-l supere publicitatea. Şi nici pe tine n-ar trebui să te deranjeze. Tru clătină din cap.

— Plec. Nu vreau să se ajungă la aşa ceva.

— Faci cum crezi tu, Tru. În ziua când Thane trebuia să plece la San Francisco, lui Tru îi venea să se arunce în braţele lui şi să-l roage s-o ia cu el. Râseră împreună la micul dejun, spălară vasele, sărutându-se întruna.

— Ai ore astăzi, nu-i aşa?

— Câteva, se eschivă Tru. Vorbise deja cu profesorul să-i fie transferate creditele la o universitate din New York. Se sărutată de bun-rămas, în apartament, de frică să nu-i vadă Roger şi să-i fotografieze pe stradă. Ei i se făcea

pielea de găină, gândindu-se la asta.

— Mâine seară, voi veni direct aici, iubito. Thane o sărută lung. O văzu tristă.

— Ţi-e bine, draga mea?

— Da. Numai că nu-mi plac despărţirile.

— Nici mie, iubito. După ce plecă, împachetă ca un robot. Aranjase cu Ellen să-i depoziteze câteva lucruri. Când plecă la aeroport, îşi puse ochelari fumurii, nişte haine modeste şi o pălărie. Îşi luă bilet pe alt nume. Nu voia să i se dea de urmă.

Avionul era aglomerat, dar Tru nu vedea nimic în jurul ei. Se uita tot timpul pe hublou, refuzând mâncarea şi băutura. Când ajunse la Chicago, se duse la toaleta femeilor, îşi schimbă hainele şi îşi strânse părul în coc.

Îşi cumpărase bilet pentru New York pentru un avion de la altă companie.

Decolară, ea fiind înscrisă sub numele de Mary G.Wayland. Îşi fixă ochii uscaţi asupra norilor ce se zăreau prin hublou.

Tru îl părăsise! Fără niciun bilet, fără vreun telefon, fără explicaţii. Îşi golise apartamentul şi se făcuse nevăzută. Nimeni de la universitate şi de la *Pillor Building* nu ştia unde plecase. Când se duse la familia Sandilin, îşi dădu seama imediat că Ellen ştia.

— În niciun caz nu-ţi pot spune, Thane. Mi-am dat cuvântul. Şi nu mi-l încalc nici măcar pentru tine. Thane înghiţi în sec, observând privirile compătimitoare ale celor prezenţi.

— Bine, las-o baltă! zise el şi plecă în grabă. Când ieşi pe alee în strada principală, se auziră cauciucurile scârţâind.

A doua zi, Thane trimise după detectivul particular pe care îl angajase de nenumărate ori, ultima dată când Roger îi luase lucrurile lui Tru. Îi dădu informaţiile pe care le avea şi o fotografie de-a ei, la nunta lui Maggie.

— Voi încerca s-o găsesc, începu Billy, uitându-se la faţa întunecată a lui Thane. Mă întorc să-ţi spun, când am

noutăţi. Peste trei săptămâni, Billy îl sună.

— Cred c-am găsit-o la New York. Locuieşte într-o casă, împreună cu încă trei persoane. Billy se opri şi Thane îl auzi cum răsfoieşte nişte hârtii.

— O bătrână, care e proprietara casei, o tânără şi un tânăr, cam de aceeaşi vârstă. Vrei să mă interesez despre ei?

— Nu te obosi. Plec la New York. Mulţumesc, Billy.

— Doar de-aia sunt plătit, domnule Stoner.

În seara aceea, târziu, Thane trase la hotelul *Pierre*, din New York. Se hotărî să mănânce şi apoi să se ducă la culcare. Avea s-o caute a doua zi de dimineaţa.

O visă râzând, plângând, pierdută în gânduri, amenințându-l, în joacă, cu pumnul.

Se trezi dimineaţa obosit, de parcă nu dormise deloc.

După ce luă un mic dejun frugal, urcă în maşina închiriată şi porni spre căsuţa despre care îi vorbise Billy, în Greenwich Village.Pe la ora opt şi jumătate, parcă maşina pe partea cealaltă a străzii unde se afla casa cu numărul 87.

Pe la nouă, uşa se deschise şi ieşi un bărbat râzând. Thane deveni mai atent, când o văzu pe Tru alături de el. Când bărbatul se aplecă să o sărute, ea îl luă de gât şi îl îmbrăţişă. Thane simţi că i se urcă sângele la cap. Dacă ar fi fost atunci în faţa ei, ar fi omorât-o. În loc de asta, se întoarse în camera lui de hotel şi rămase cu ochii pironiţi la pereţi. Stătu aşa vreo două ore. Când îşi mai reveni, formă numărul pe care i-l dăduse Billy şi îi răspunse o femeie cu un accent spaniol.

— Nu, senor, nu există nicio doamnă Hubbard aici. Puteţi vorbi însă cu doamna Mason. Domnul se întoarce mai târziu.

Thane puse receptorul jos. Nu voia să pătrundă mai mult în viaţa lui Tru Hubbard, dacă nu devenise, cumva, doamna Mason.

În după-amiaza aceea, se întoarse în California. De pe aeroportul din Los Angeles, o sună pe fata-manechin pe

care o curta înainte de a o cunoaşte pe Tru. Îi dădu întâlnire chiar în seara aceea.

Tru se simţea bine la New York. Îşi umplea timpul ajutând-o pe Maggie în afacerea ei şi stătea cu ea de vorbă. Se obişnuiseră să se plimbe pe la prânz, apoi se duceau să mănânce puţin. Viaţa lui Tru se schimbă încet-încet.

Bineînţeles, la început, nopţile i se părură interminabile. Dar, după câteva săptămâni, durerea îi mai trecu. Iar după câteva luni, era capabilă sa râdă şi să stea de vorbă cu oamenii, fără nicio problemă. Reuşea acum să doarmă cinci-şase ore pe noapte. Începu să-şi recapete încrederea în sine şi treceau, uneori, chiar trei ore în şir, când nu se gândea la Thane. Începuse să-şi facă şi planuri de viitor.

Maggie şi Tom fuseseră minunaţi încă din prima zi, când o aşteptaseră la aeroport. O primiseră ca pe fiica risipitoare întoarsă acasă. Prietenia lor a fost fundamentul pe care îşi construia noua viaţă şi care o făcea să se simtă mai puternică, zi după zi. Îndată ce sosise din California, începu să înveţe cum să lucreze în domeniul informaţiilor.

— N-am crezut niciodată că va lua o asemenea amploare, Tru. Nici Tom nu se gândea că va fi aşa.

— Ştiu şi eu? E tare mândru de tine. Maggie surâse şi dădu din cap.

— Cred că încrederea pe care a avut-o în mine mi-a dat curajul să încep, zise Maggie, arătându-i o listă. Nu ne ocupăm de companiile cu foc continuu, nici de doctori sau mai ştiu eu ce. Majoritatea clienţilor noştri sunt firme mici, cu personal care e pe cale să-şi vândă produsele şi au nevoie de înregistrarea apelurilor telefonice şi a mesajelor. E bine să ştim câte ceva despre companiile de care ne ocupăm. În felul acesta, putem răspunde la orice întrebare ni s-ar pune.

Maggie se opri şi se uită la ea cu căldură.

— E nemaipomenit c-ai să fii cu mine.

— Şi pentru mine e minunat. Maggie se uită la hârtia din mâna ei.

— Pe ei îi costă mai puţin, dacă apelează la noi, în loc să-şi angajeze permanent pe cineva, pentru aceste servicii. În plus, nouă nu trebuie să ne plătească nici beneficii. Într-o dimineaţă, peste câteva săptămâni, în vreme ce îşi lua micul dejun împreună cu Tom, Maggie îi spuse:

— Nici nu-mi vine să cred că ai învăţat atât de repede.

Tom o sărută pe soţia lui, apoi şi pe Tru.

— Îmi pare tare bine că ai venit la noi. Îi era tare dor de cei trei muşchetari.

Tru nu putea decât să admire legătura aceasta dintre cei doi soţi. Erau drăguţi şi plini de umor. Se potriveau perfect.Pe măsură ce treceau zilele, Tru se obişnui tot mai mult cu noua ei muncă şi era bucuroasă că lua asupra ei o parte din greutatea care-i revenea viitoarei mame. În felul acesta, Maggie se mai putea odihni. Săptămânile trecură în zbor. Cel puţin, aşa i se părea lui Tru. Îşi lua micul dejun în fiecare dimineaţă, în garsoniera ei, care consta dintr-o bucătărioară şi o cameră de zi. Apoi, cobora când considera ea că Tom plecase la lucru. Tru ştia că cei doi tineri aveau nevoie de intimitate şi insistase să mănânce dimineaţa la ea, în ciuda protestelor lui Maggie.

— Tom crede că îl eviţi, dacă nu cobori să mănânci cu noi dimineaţa.

Maggie se încruntă nemulţumită, în timp ce intrau în biroul mare, din spatele casei. Înainte ca Tom şi Maggie să renoveze această aripă, aici fusese camerele servitorilor.

— Prostii, Maggie! Mă vede destul, zise Tru, înainte de a începe să se uite la mesajele pe care le primiseră până atunci.

— Cred că e, încă, îngrijorat pentru tine… Bănuiesc asta, pentru că i-am povestit despre Thane…

— Maggie! zise Tru. Dar nu era supărată cu adevărat pentru că prietena ei îi povestise lui Tom despre relaţia ei nefericită. În felul acesta, nu mai trebuia să-i explice

anumite lucruri.

— Ştii cum e Tom, continuă Maggie. Vrea să se ocupe el de toate. Tăcu o clipă, apoi continuă.

— În seara aceasta a invitat un prieten de-al lui, necăsătorit, la cină. Tru se supără în sinea ei, dar nu se manifestă, pentru că nu voia să pară nerecunoscătoare, când Tom vădea intenţii atât de bune. În seara aceea, se strădui din răsputeri să pară relaxată, dar, de câte ori se uita la Len Doran, îl vedea pe Thane.

Tom mai încercă să-i prezinte pe câte cineva de vreo două ori, dar de fiecare dată păţea acelaşi lucru. Thane Stoner apărea ca un oaspete tăcut şi nevăzut de ceilalţi. Lui Tru i se părea chiar că vorbeşte cu el. Încercase zadarnic să facă abstracție de existenţa lui, până la divorţ. Amintirile o năpădeau de fiecare dată.

Timpul trecea şi erau fericiţi toţi trei. Maggie devenea tot mai voluminoasă, iar Tru şi Tom aveau grijă de ea cu multă dragoste.

— Sunt în luna a opta şi mă simt ca un elefant, le spuse Maggie, într-o seară de vară, după cină. Tru nu-i dădu voie să se mai scoale de pe scaun şi să spele vasele.

— Arăţi, mai degrabă, ca un hipopotam! zise ea, întorcându-se din uşa de la bucătărie. O studie şi soţul ei, din cap până în picioare şi rosti:

— Eu aş zice ca un rinocer!

— Sunteți îngrozitori! ţipă Maggie. După vreo patru zile de la data pe care i-o prognozase medicul, Tru o duse pe prietena ei la spital, cu taxiul, după ce-l anunţă pe Tom şi pe doctorul Winstead. Stabiliră să se întâlnească toţi la maternitate.

În modul cel mai uşor cu putinţă, Margaret Ellen Mason veni pe lume, spre încântarea mamei, tatălui şi viitoarei ei naşe. După două zile, se întoarseră acasă împreună cu asistenta pe care o angajaseră pentru a se îngriji de fetiţă. Dar Tru se dovedi dornică să facă tot ce trebuia, aşa că renunţară la ea după o săptămână.

Totul mergea perfect. Maggie şi Tru obişnuiau să

aducă leagănul în birou şi, în timp ce bebeluşul dormea, îşi continuau munca. Tru insistă ca prietena ei să nu facă prea mare lucru, aşa că aduse un pat pliant, pe care o obliga să se odihnească.

— Nu te epuiza, Maggie! Poţi supraveghea afacerea şi din pat.

— Nu e nevoie să te supraveghez! Ştii deja mai multe ca mine.

— Atunci, întinde-te şi închide ochii.

Luna septembrie veni curând şi frunzele se îngălbeniră, zilele se scurtară. Se făcuse ceva mai frig. Dar casa mare, cu alee de cărămidă, era călduroasă şi plăcută.

— Mei e tare frumoasă, decretă Tom într-o seară, pe când stătea întins pe spate, cu fetiţa pe piept.

— De ce îi scurtezi numele? îl întrebă Maggie. O să-mi vină şi mie să-i zic aşa.

— Păi, Margaret Ellen e prea lung pentru o domnişorică mititică. Şi-ajunge o Maggie în casă!

— Aşa să-i rămână numele: Mel! râse Tru, uitându-se la prietena ei care se strâmba.

Naşele ar trebui să ţină cu mamele! Tru îşi lăsă ceaşca cu cafea pe măsuţă şi se uită la cei doi prieteni ai ei. Se simţea tare bine alături de ei.

— Sunt de acord cu Tom, zise ea, lăsându-se în genunchi şi giugiulindu-şi fina, surâzătoare. Finuţa mea e tare drăgălaşă.

— Spui asta, pentru că e blondă ca tine şi ca Tom.

— Bineînţeles! chicoti Tru. Tom se ridică, ţinându-şi fetiţa în braţe.

— Tru, zise el serios. Am întrebat-o pe Maggie dacă vrea să vină cu mine la o conferinţă, în Bermude. E numai pentru trei zile. Ea e de părere că ţi-am cere prea mult, dacă te-am ruga să ai grijă de Mel. Tru se uită la prietena ei.

— Ce-i cu prostia asta? Aş fi încântată! Mănâncă din biberon, aşa că nu-i nicio problemă! Am avut grijă de ea alături de tine, încă de când ai adus-o acasă. Aşa că te rog

să pleci! Dacă intervine ceva, ceea ce nu cred, am s-o rog pe doamna Diaz să mă ajute. Tru ştia că venea femeia să facă curăţenie în fiecare dimineaţă, aşa că n-avea de ce să se îngrijoreze.

— Deci, nu e nicio problemă.

— Eşti o drăguţă, zise Maggie şi ochii i se umplură de lacrimi. Tom se ridică în picioare.

— Mă duc s-o culc pe Mel, dar mă întorc imediat. Maggie şi cu mine vrem să discutăm ceva cu tine, Tru. Tru se uită la prietena ei, întrebătoare, dar Maggie dădu din cap.

— Să aşteptăm mai bine până când se întoarce Tom. El e avocatul familiei.

Bărbatul se întoarse şi se aşeză lângă soţia lui. Se uită la Tru.

— Am întocmit actele, în aşa fel încât să fii tu tutorele lui Mel, în cazul în care ni se întâmplă ceva mie şi lui Maggie. Am stipulat să dispui de tot ce avem, până la majoratul fetiţei. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— N-am, dar aş prefera să nu vorbiţi astfel, zise ea, cutremurându-se. Îmi dă fiori.

— E o formalitate, Tru. Dar ne vom simţi mai bine ştiind acest lucru.

Maggie îşi sărută soţul pe obraz.

— Niciunul din noi nu are rude, Tru. Am discutat despre asta încă înainte de a veni tu la New York. Tom aprobă, zâmbindu-i lui Tru.

— Şi-acum tăcere! Să nu se-audă musca! zise el, deschizând o servietă pe care o adusese când se întorsese din camera fetiţei.

— Am aici toate actele care te vor ajuta s-o adoptezi. Vrem ca Mel să fie bine îngrijită.

— Se pare că v-aţi gândit la toate. Tom, eşti al naibii de practic. Pune servieta undeva şi hai mai bine să ascultăm nişte muzică.

— Uite! Vreau să ţii la tine copia acestui act. Celălalt exemplar se va afla la firmă.

— Bine, bine! Acum, putem să vorbim şi despre altceva? întrebă Tru rugătoare.

Peste trei săptămâni, îşi luară rămas-bun în holul casei, pentru că Tru nu voia s-o scoată pe Mel în răcoarea de afară.

În seara aceea, Tru era obosită, iar Mel simţea că intervenise o schimbare, şi mârâise tot timpul. Când voi s-o culce, trebui să se joace cu ea, o schimbă de vreo două ori, apoi se aşeză în vechiul balansoar şi îi cântă cântece de leagăn.

Îndată ce fetiţa adormi, Tru nu se mai uită la ştirile de la ora unsprezece, ci se culcă şi ea imediat. Adormi, cum puse capul pe pernă.

A doua zi de dimineaţă, Mei se trezi să mănânce la ora şase. Tru se hotărî să o hrănească la ea în cameră, pe canapea, în timp ce se uita la ştiri.

La început, nu înţelese cuvintele comentatorului. Văzu imagini cu un avion prăbuşit, în care îşi pierduseră viaţa treizeci şi nouă de persoane. Cincizeci şi opt supravieţuiseră, în accidentul care avusese loc pe aeroportul din Bermude.

Agitaţia ei o influenţă şi pe fetiţă, pentru că lăsă biberonul din gură şi începu să plângă.

— Nu, Doamne! Nu, Meggie şi Tom! Te rog! Puse bebeluşul în leagăn şi telefonă la aeroport. De acolo, i se spuse că nu aveau detalii. Ceva mai târziu, sosi şi doamna Diaz. Făcea curăţenie, uitându-se când la Tru, când la televizor şi chipul ei era tare îngrijorat. Deodată, sună soneria. Tru deschise uşa şi văzu un poliţist împreună cu Len Doran, de la firma lui Tom. Îşi muşcă buzele, ca să nu izbucnească în plâns.

— Erau în partea din faţă a avionului, Tru, îi explică Len. Avionul a căzut şi s-a izbit cu botul în pământ. Din cauza aceasta s-au distrus compartimentele din faţă.

— Înţeleg, spuse ea cu ochii uscaţi.

— Încă nu cunoaştem detalii, doamnă.

Cum aflăm ceva, vă punem la curent, o asigură poliţistul.

— Vă mulţumesc.

— Vrei să dau nişte telefoane pentru tine, Tru? Ştiu că eşti cea mai apropiată de familie şi poate vrei să anunţi pe cineva, spuse Len Doran, luând-o de mână. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic. Tom a fost foarte scrupulos cu toate. Tu şi fetiţa sunteţi singurii lor moştenitori. În plus, ai devenit tutorele ei.

— Ştiu. Mi-a spus Tom. Tru începu să verse lacrimi amare pentru prietenii ei şi pentru că Mel nu avea să-şi cunoască niciodată părinţii aceştia minunaţi.

— Voi sta câteva zile cu dumneavoastră, senora, zise doamna Diaz. Într-o asemenea situaţie, nu e bine să rămâneţi singură.

— Îţi mulţumesc, doamnă Diaz. Sarcina cea mai grea i se păru lui Tru să o anunţe pe Ellen despre tragedie. Noroc că era şi Randy alături de prietena ei. În momentul în care Ellen izbucni în plâns, prietenul ei îi luă receptorul din mână.

— Stai liniştită, Tru. Am eu grijă de ea. Ce putem face pentru tine?

— Mă descurc destul de bine. Se va organiza o mică ceremonie funerară, dar nu trebuie să faceţi atâta drum pentru asta. Cei de la firma lui Tom mă ajută foarte mult. În plus, trebuie să am grijă de fetiţă şi de afacerile noastre. Îţi mulţumesc, Randy, pentru intenţiile tale bune.Ai grijă de Ellen.

Încet-încet, statutul lui Tru se schimbă. Divorţul se terminase şi îşi reluase numele de domnişoară. Era din nou celibatară. Dar, într-un fel, aceasta nu mai avea nicio importanţă. Mel era totul în viaţa ei, acum. Auzise de la Ellen că Thane fusese văzut cu o animatoare. Foarte bine! Ea era mamă şi nu se mai gândea la altceva.

Tru începu să se plimbe mult, deşi era frig. Dar fetiţa trebuia să ia aer. Cu afacerea se descurca destul de bine. Dar înainte de toate, se ocupa de Mel. Se uita, uneori, la

ea şi îşi imagina pe Thane ca tată. Dar nu îşi făcea iluzii în această privinţă.

Len Doran venea o dată sau de două ori pe săptămână să o întrebe dacă avea nevoie de ceva, iar Tru îi era tare recunoscătoare pentru amabilitatea de care dădea dovadă.La două săptămâni după catastrofă, doamna Diaz fu evacuată din apartamentul ei.

— Vino să stai cu noi. Avem destul loc. Poţi să ocupi garsoniera de la etaj.

Tru se mutase în apartamentul spaţios de la parter, ca să poată avea grijă de Mel.La început, îi fu greu să doarmă în camera prietenei ei, dar ştia că trebuia să se obişnuiască.

— Vă rog să-mi ziceţi Juana, senora Tru, por favor!

— Da, am să-ţi zic Juana. Deşi pierderea lui Thane şi a celor doi prieteni ai ei îi lăsase cearcăne adânci sub ochi, viaţa mergea înainte. Slăbise şi avea privirea tristă, dar nu lua în seamă aceste lucruri. Când se uita la copila ei drăgălaşă şi se gândea la slujba pe care o avea nu-şi mai dorea nimic.

Într-o seară, pe la începutul lui decembrie, sună Len Doran.

— Vrei să luăm cina împreună, mâine seară, Tru? Ea îşi dăduse seama că voia s-o invite de multă vreme.

— Să nu mă refuzi. Trebuie să ieşi, să te mai recreezi. O meriţi. Şi ştiu că Juana e înnebunită după fetiţă.

— Bine. Îţi mulţumesc, Len. Îmi face plăcere să ieşim puţin împreună.

— Minunat! Vin să te iau la şapte. Tru nu mai ştia cu ce să se îmbrace, a doua zi, seara. Era tare agitată.

— Vezi ce mămică proastă ai, Mel? Şi-a pierdut controlul şi tremură, numai pentru că are o întâlnire. Tru avea obiceiul să stea de vorbă cu Mel tot timpul, deşi ştia că n-o înţelege. Spre amuzamentul ei, Juana se comporta la fel cu fetiţa.

Mel gânguri şi Tru se întoarse s-o îmbrăţişeze. Fetiţa era aşezată în leagăn şi se uita la jucăria de deasupra

capului ei.

— Ai dreptate, draga mea: Ar trebui să fiu mai stăpână pe mine.La urma-urmei, nu-i decât o cină, nu o călătorie în Tahiti! Tru îşi aranjă părul în oglindă, apoi o sărută pe Mel pe obraz.

— Am să ies cu Len ca să mă distrez. În timp ce Tru o gâdila pe fetiţă sub bărbie, Juana bătu la uşă.

— O, senora! în loc să vă îmbrăcaţi, vă jucaţi cu bebeluşul! zise ea, dând din cap.

Domnul Doran e în camera de zi. Duceţi-vă la el, iar eu am s-o culc pe nina.

— Bine, Juana! Noapte bună, drăgălaşo! Spre surpriza ei, Tru chiar se distra. Cina, la un restaurant franţuzesc mic, fu excelentă.

— Mă bucur că ţi-a plăcut mâncarea, Tru. Totdeauna mi-a plăcut să vin aici.

— Nimeni nu face sosuri ca francezii! zise Tru, mestecând şi lăsându-se pe spate.

Îi surâse lui Len.

— Totul a fost minunat.

— Cred c-ar trebui să te scot mai des să mâncăm împreună. Eşti cam slabă.Ai nişte oase minunate, Tru, dar se văd prea tare. E nevoie să mai pui şi ceva carne pe ele. Len râse, pentru că Tru se strâmbă la el.

— Cred că ai stat de vorbă cu Juana. Numai ea mă cicăleşte cu mâncarea. I-am spus că-mi place foarte mult cum găteşte, ceea ce e adevărat. De fapt m-am îngrăşat cu un kilogram, de când s-a mutat la noi.

— Cred c-ar trebui să mai pui vreo trei-patru pe tine.

— Cred c-ar trebui să mănânc de şase ori pe zi! Juana m-ar strânge de gât, surâse ea. Vorbind serios, nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— E o minune pentru casă şi pentru fetiţă.Len se gândea la Mel ca la fiica ei.

Văzând că Tru se ocupa cum trebuie de tot, o ajuta cu tot ce putea el.

În timp ce-şi sorbea băutura, se uită la ea şi observă

cât era de drăguţă.

— Din câte-am constatat, şi cu afacerile mergi foarte bine. Nu cred c-ar trebui să faci atâtea eforturi. Ţi-ar ajunge şi asigurarea lui Tom. Tru scutură din cap.

— Nu. Banii aceia sunt pentru studiile lui Mel şi pentru viitorul ei. M-am gândit deja să-i investesc profitabil.Len dădu din cap.

— E o idee bună. Dar, oricum, vei avea beneficii mari, astfel. Aşa că nu contează dacă mai cheltuieşti şi tu din ei.

— Nu ştiu ce să zic, Len. Atâta vreme cât Tom şi Maggie… I se puse un nod în gât.

Tuşi uşor.

— Au fost foarte drăguţi că mi-au dat o afacere pe mână. Asta ar trebui să-mi ajungă. Banii sunt pentru Mel.Len dădu din cap, apoi ceru cecul să-l semneze.

— Încăpățânată mai eşti! Şi-acum, doamnă, hai să mergem să dansăm la Elaine.

Lui Tru nu-i veni să creadă că se făcuse ora unu când sosi acasă. Timpul zburase fără să observe. Uitase cât de mult îi plăcea să danseze.

Len îşi luă rămas-bun în faţa casei, sărutând-o uşor pe gură. Apoi, plecă imediat.

Tru simţi o căldură plăcută, departe însă de vârtejul nebunesc pe care îl trăise alături de Thane. Thane! De ce se gândea la el şi în aceste clipe?

Intră la fetiţă, o controlă dacă nu făcuse pe ea, apoi o puse pe burtică, ştiind că aşa îi plăcea ei cel mai mult. De acolo, se duse în birou şi ascultă robotul. Scrise tot ce trebuia să transmită clienţilor ei a doua zi de dimineaţă.

Mai era şi un mesaj de la Ellen, care insista să sune, indiferent cât de târziu ar sosi acasă. Tru începu să râdă. Ellen nu se schimbase. Totul trebuia făcut cât se poate de repede! Uitându-se la ceas, îşi dădu seama că în California nu putea fi mai mult de zece şi jumătate, aşa că formă numărul de telefon al prietenei ei.

— Tru! Unde ai fost! Dar n-are importanţă! Mă căsătoresc cu Randy. Vom sărbători evenimentul în ajunul

Crăciunului. Să nu spui c-am înnebunit! Ştim şi noi asta!

— Era şi timpul să-l scoţi în lume! chicoti Tru.

— Dar nu mă pot mărita, decât dacă vii şi tu aici, să-mi fii domnişoară de onoare.

Nu accept niciun refuz! I-am spus şi lui Randy că mă căsătoresc cu el numai cu această condiţie.

— Eşti nebună! râse Tru din nou. Dar, deodată, intră în panică. Cum să se întoarcă în California? Cum să dea piept cu toate problemele pe care le lăsase acolo?

— Tru! Nu mă poţi. Dezamăgi! Să nu spui că nu vii! Tru inspiră adânc.

— Doar ştii că nu ţi-aş da voie să te măriţi, fără ca eu să fiu acolo, să-ţi dau girul.

— Şi ai să-ţi aduci şi… fiica? Ellen era una dintre puţinele persoane care cunoştea adevărul despre Mel şi că Tru era pe cale să o adopte. Era, cu siguranţă, dornică să vadă fetiţa, singura amintire reală a prietenei lor dragi, Maggie.

— E o idee bună. Sunt sigură că toţi din familia ta sunt dornici să o vadă.

— O, te rog să o aduci, Tru! Sunt o mulţime de oameni care vor să-ţi vadă fetiţa şi care abia aşteaptă să aibă grijă de ea, când mă vei conduce la altar.

— Chiar aşa?

— Ştii foarte bine ce vreau să zic. Vii, şi o aduci şi pe Mel, nu-i aşa?

— Voi încerca.

— Nu e nevoie să-ţi iei bilet. Am rezervat deja loc la avion.

— Prietena mea mă cam manipulează, râse Tru, încercând să-şi stăpânească avalanşa emoţiilor care o copleşeau. Se întorcea acasă, în California. Şi Thane era acolo!

— Ce figură cruntă ai! Acum, nu trebuie să omori pe toţi acei care rostesc numele lui Tru! zise Andy Sandilin. La urma-urmei nu întrebase decât dacă mai vorbise cu ea. Îşi amesteca băutura din faţa lui cu paiul. Nu prea avea

chef să bea. Thane era la al treilea pahar de whisky cu apă. Deşi era mai rezistent ca oricine, nu-i stătea în obicei să bea atât de mult, mai ales în timpul mesei de prânz.

Acum îi părea rău că îi spusese despre convorbirea dintre Ellen şi Tru.

Thane i-o mai retezase o dată, când adusese vorba de ea. Din acest punct de vedere, se închisese într-o carapace. Andy nu-l mai văzuse niciodată în această stare.

— Suntem la masă, amice. Nu la o discuţie de principiu! zise Thane tăios, uimit de durerea pe care o mai simţea, încă, la auzul numelui lui Tru. Am venit numai pentru că nu ne-am văzut cam de mult. Dar să nu crezi c-ai să mă determini să acţionez, într-un fel sau altul!

— Da, într-adevăr! Au trecut opt luni de când nu ne-am văzut! îl întrerupse Andy brusc. Thane ridică din umeri.

— Am fost ocupat să-mi câștig pâinea cea de toate zilele.

— Ai putea cumpăra un stat întreg cu ceea ce-ai pus la ciorap! Aşa că nu mă duce tu, pe mine! îl înfruntă Andy pe prietenul lui.

— Ellen n-a primit niciun răspuns de la tine, la invitaţia pe care ţi-au trimis-o ea şi Randy, la nunta lor. Vrea să vii şi tu neapărat.Ai s-o dezamăgeşti, Thane?

— Asta cam sună a şantaj, Andrew, zise Thane sorbind din pahar şi uitându-se semeţ la prietenul lui. Mai vrei să bei ceva?

— Nu, mai degrabă aş mânca ceva.

— Cum vrei. Andy îşi bău cockteilul şi mâncă friptura de căprioară pe care o comandaseră, dar observă că Thane abia se atinsese de mâncarea lui, cu toate că, de obicei, avea un apetit de invidiat. Prietenul lui arăta cam rău: trăsăturile i se aspriseră, ochii parcă nu mai aveau strălucirea de altădată. Slăbise şi îi apăruseră riduri în jurul gurii, iar tâmplele i se albiseră. Şi, ceea ce era mai grav, în timpul mesei fusese mohorât şi fără chef. De felul lui, era ironic şi spumos, dar acum, nu contenise cu sarcasmul amar. Andy simţea că va trebui să-i spună

Ellenei că Thane nu va veni la nuntă. Şi, ca să fie sincer, era mai bine aşa. Oricum, nu i se păru momentul potrivit să-i spună că va fi şi Tru acolo şi că avea o fiică.

— Când ne mai vedem? întrebă Andy, după ce plătiră. Uitându-se la Thane, îl apucă tristeţea. Dar acesta îi aruncă o privire amuzată:

— Ce-ai zice de seara de Crăciun, la nuntă?

— Thane, zise Andy strângându-i mâna. Ellen va fi încântată.

— Bun. Spune-i toate cele bune, din partea mea. Thane se întoarse brusc şi porni spre maşina lui.

Andy deschise gura să-l strige şi să-i spună că, va veni şi Tru, dar îl opri ceva.

În maşină, în timp ce străbătea oraşul, Thane îşi dădu seama că nu are nicio tragere de inimă să meargă la nunta Ellenei, deşi ţinea la ea. Dar, numai gândul că va întâlni acolo pe toată lumea care fusese prezentă în seara când o cunoscuse pe Tru îl făcu să simtă un gol în stomac. Chiar şi acum, când chipul ei îi apărea înaintea ochilor, îl apuca o durere indescriptibilă şi nedefinită.” Locuieşte la New York şi deţine, împreună cu prietena ei o firmă de informaţii şi servicii”, îi raportase Billy. Lui nu-i putea pieri din minte imaginea ei de atunci, când se agăţase de gâtul acelui bărbat şi se uitase fericită în ochii lui. În ultimele zile, numai la asta se gândise, de sute de ori. Până la urmă, se hotărâse să nu ia legătura cu ea. Tru îi arătase foarte clar că nu îl voia în viaţa ei.

— Şi nici eu n-am nevoie de ea! strigă el, lovind volanul cu pumnul, înainte de a coti spre intrarea garajului subteran. O va scoate din viaţa lui, chiar de-ar fi să moară! Iar întâlnirea pe care o avea în seara aceea cu Clarinda Koles, un manechin superb, cu perspective de a se lansa în cinematografie, îl va ajuta, cu siguranţă, în acest sens.

CAPITOLUL 6

Avionul spre California fu aglomerat, dar zborul decursese în cele mai bune condiţii. Exista posibilitatea ca

Thane să vină şi el la nuntă, dar, dacă a auzit că va fi şi ea acolo, cu siguranţă că nu va face acest lucru. Cu siguranţă că Andy îl anunţase despre sosirea ei. Cu toate că relaţia lor nu durase prea mult, simţea că îl cunoaşte pe Thane. Interpretase fuga ei ca pe o înşelăciune şi acum o ura, cu siguranţă. Gândurile îi fură întrerupte de Mel, care îşi voia biberonul. După ce o hrăni, fetiţa adormi puţin, apoi se trezi iritată şi neliniştită.

— Vă rugăm să ne permiteţi s-o schimbăm noi, doamnă Wayland.

Tru ridică privirea uimită spre două însoţitoare de zbor, care întinseră mâinile s-o ia pe Mel. Avionul nu decolase nici de o oră.

— Nu e nevoie să…

— Ne-ar face mare plăcere.Pe lângă asta, sunt o mulţime de pasageri care ar dori s-o vadă îmbrăcată în costumaş roşu, de catifea! Tru zâmbi.

— Mă predau! Se pare că ar fi foarte potrivit s-o îmbrăcaţi aşa, de călătorie.

— E aşa drăguţă cu fundiţa aceea roşie, în păr! ciripi cealaltă stewardesă.

Lui Tru îi veni să râdă când le văzu cum o iau pe Mel în braţe, fără s-o mai bage în seamă pe ea. Se opriră de nenumărate ori să le-o arate călătorilor dornici s-o giugiulească. Fiica ei avea mare succes! mai târziu, Mel adormi buştean pe locul ei, dar Tru era prea năpădită de gânduri ca să poată închide ochii.

Când avionul se lăsă în zbor spre pista aeroportului din Los Angeles, Tru simţi că i se scurge sângele din trup.Pe hublou văzu soarele strălucind pe lângă aripă. Dar în sufletul ei simţi o răceală de gheaţă. Aşteptă până ieşiră toţi pasagerii şi abia apoi luă bebeluşul, punga cu scutece şi geanta pe care o cărase cu ea, în avion.

Unul dintre însoţitorii de zbor i-o luă pe Mel din braţe.

— Am s-o duc eu, doamnă Wayland. Vă aşteaptă cineva?

— Da. În timp ce Tru se apropia, pe scara rulantă, de culoarul principal, o auzi pe Ellen strigând-o.

— Tru, sunt aici! Prietena ei alergă spre ea, fluturându-şi amândouă mâinile.

— O, Tru, eşti, în sfârşit, acasă! Mi-a fost aşa dor de tine!

Tru îşi îmbrăţişă prietena cu lacrimi fierbinţi pe obraz.

— Cred c-a răsfăţat-o prea mult toată lumea, îi spuse Tru lui Clare Sandilin, cumnata Ellenei, dar pare să-i priască. Trebuie să-i dau raportul amănunţit, în fiecare zi, Juanei, iar dacă ei i se pare că lucrurile nu merg cum ar trebui, sunt sigură că se urcă în primul avion şi vine aici. Tru se uită spre grupul mare de oameni care venise în casa familiei Sandilin. În ziua aceea, se dădea o petrecere în cinstea părinţilor lui Randy, care sosiseră atunci, din Minnesota, pentru nuntă.

Clare râse.

— Nici nu-i de mirare! Bebeluşul tău e tare drăguţ, Tru. De când ai adus-o aici, Andy şi cu mine am hotărât c-ar fi timpul să întemeiem, cu adevărat, o familie.

Clare ridică din umeri, văzând-o pe Tru sceptică.

— Sigur, ne gândim şi noi, de la o vreme, la treaba asta, dar Mel ne-a făcut să ne hotărâm. Mi-a plăcea să spun că şi mama fetiţei arată tot aşa bine. Nu face figura asta! Ai slăbit şi-ai făcut cearcăne, de-atâta muncă.

Clare îi zâmbi unui musafir care trecu pe lângă ele: Stăteau amândouă într-un şezlong dublu, lângă bazinul care fusese acoperit cu o cupolă de plexiglas.

— Afacerea aceea îmi ia foarte mult timp, zise ea evaziv, nevrând să vorbească despre nopţile nedormite şi despre gândurile ei despre Thane.

Totdeauna mi-a plăcut încăperea aceasta. Şi ce idee minunată au avut, să acopere piscina cu plexiglas!

— Aşa e. Şi faptul că dau o petrecere în cinstea părinţilor lui Randy, cu două zile înainte de nuntă, mi se

pare o idee şi mai grozavă, nu-i aşa? zise Clare sarcastic.

Observ, că vrei să schimbăm subiectul.

— Îmi pare rău, Clare, zise Tru. Dar nu pot să vorbesc… chiar despre tot!

— Înţeleg… mai mult decât îţi închipui, spuse Clare atingându-i braţul uşor. Dar nu te ascunde prea mult de prietenii tăi. Aaaa, uite-o pe soacră-mea, care îmi face semne disperate să mă duc acolo, să admir iar bebeluşul. Ce subtilă el Clare o sărută pe Tru pe obraz şi plecă. Tru se lăsă în şezlong şi se uită la cei îngrămădiţi în jurul lui Mel. Curând avea s-o culce. Ea însăşi se simţea cumplit de obosită. Nu-i strica nici ei să tragă un pui de somn.

Alergase de colo-colo, de trei zile, de când venise la Los Angeles şi se simţea epuizată. Toată lumea fusese deosebit de drăguţă cu ea. Parcă nici nu se simţea bine, văzând atâta compasiune în ochii lor. Astăzi cunoscuse şi mai mulţi oameni, majoritatea rude, de-ale lui Randy.

Tru deschise ochii jenată, întrebându-se unde era Mel şi cât dormise.

— Chiar când am intrat, închideai ochii.Ai dormit vreo cinci minute.

Tru se albi, văzându-l pe Thane Stoner în faţa ei. Fu uluită de cum îi citea gândurile, deşi trecuseră atâtea luni de când se despărţiseră. O mai ului şi înfăţişarea lui neglijentă şi total schimbată: părea deprimat şi fără chef, el, care o anihilase cu personalitatea lui, cu un an în urmă. O, hainele îi erau la fel: elegante, comandate la cele mai mari case de modă. Dar nu mai avea strălucirea de altădată.

— Ce faci aici? Unde e Mel?

— Am fost invitat. Nici măcar nu le-am salutat pe gazde. Dar par ocupate cu un copilaş. Cine e Mel? Cuvintele lui Thane păreau pietre aruncate spre ea. În timp ce vorbea, observa cât era ea de fragilă şi de vulnerabilă. Îi venea s-o zdrobească!

Tru îşi dădu părul la o parte din ochi şi se ridică în picioare.

Inspiră adânc, uitându-se la el, auzindu-şi sângele năvalnic. Cu toate că nu era în cea mai bună formă, rămăsese, totuşi, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

— Mel e fiica mea. Aruncă bomba şi se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre locul unde se afla fetiţa. Thane rămase uitându-se în gol, la locul pe care stătuse ea. I se părură cele mai lungi secunde din viaţa lui.

— Căţea! Aproape că scuipă aceste cuvinte, zguduit de mânie. Fu năpădit de fiori de gheaţă şi de flăcări, totodată. Respiraţia îi deveni şuierătoare.

Până la urmă se uită, ca un automat, spre îngrămădeala aceea de oameni din jurul fetiţei. Era foarte drăguţă, blondă şi cu aceeaşi piele ca a lui Tru. Oare, avea şi ochi de safir ai mamei ei?

— Thane, dragă! Uită-te la copilă! Nu-i aşa că e superbă? zise Clara Sandilin întinzându-i copila. Doamna Sandilin nu văzuse gestul protector al lui Tru, când Thane ridică fetiţa, dar el îşi dădu seama imediat de mişcarea ei. Nu se uită la nimeni în jurul lui. Atenţia i se concentră numai asupra lui Tru şi a bebeluşului.

— Te salut, mititico! tună vocea lui. Fetiţa gânguri fericită. Thane surâse şi observă, deodată, că Mel avea ochii căprui. Parcă semănau mai mult cu ai lui, decât cu ai lui Tru. Întoarse capul brusc spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Tru simţi alarma. Fără să se gândească, îi smulse fetiţa din braţe şi o strânse la pieptul ei. Observă privirile contrariate ale celorlalţi, dar nu-i păsa. Thane era o ameninţare pentru fetiţa ei! Simţământul ei matern, puternic, îi spunea asta.

— Uşurel, mămico! îngână Thane, făcându-i pe ceilalţi să chicotească şi risipind tensiunea care se crease.

— Ar… trebui s-o culc puţin. Fără să mai spună nimic, Tru se întoarse şi porni spre dormitor. Doamna Sandilin se îngrijise de tot ce trebuia, îi făcuse, chiar rost de un leagăn. Tru le era recunoscătoare bătrânilor Sandilin.

Fuseseră mereu ca nişte părinţi pentru ea. Deşi erau ocupaţi cu nunta, insistaseră ca ea şi Mel să stea cu ei. Când se opusese şi le spusese că va sta la un hotel, sărise toată lumea, inclusiv Ellen, cu gura. Trebuise să recunoască faptul că era mult mai uşor când aveai şi o bucătărie lângă dormitor. O schimbă pe Mel şi îi dădu biberonul, când simţi că a intrat cineva în cameră. Tru se îndreptă şi se întoarse.

— Tu erai! Ce vrei? Du-te afară, că vin şi eu imediat!

— N-am venit să te văd pe tine. Am venit s-o văd pe fiica mea. Şocată, o clipă nu putu să rostească niciun cuvânt.

— Poftim? Eşti nebun?

— Crezi că nu mi-am dat seama că are ochii tatălui ei?

— Nu-mi pasă ce-ai observat tu! Da, are ochii tatălui ei, dar…

— Voi avea grijă să crească mare cu numele tatălui ei! scrâșni Thane din dinţi.

— Ia ascultă, înfumuratule! Nu încerca să faci pe durul cu mine!

Tru simţea că explodează.

— Ce tot faci acolo? Ai s-o deranjezi pe fetiţă!

— Doarme, spuse Thane, uitându-se la Tru, care se zbătea să scape din braţele lui.

Deodată, îi simţi trupul lipit de al lui. Îl stârnea şi acum.La naiba!

— Cum ai îndrăznit să-mi ascunzi copilul? Tru se smuci, vrând să-şi elibereze mâinile şi să-l lovească.

— Egoistule! Mel nu e fetiţa ta!

— Şi, totuşi, zici că-i a ta.

— Nu mă mai tot întrerupe! Nu mă laşi să termin nicio propoziţie! Bineînţeles că-i a mea. A mea şi numai a mea! Thane o smuci şi părul îi flutură într-o parte.

— Asta s-o crezi tu! E a mea şi-am s-o spun tuturor! Să te ia naiba!

Tru îşi dădu părul pe spate şi îşi puse mâinile în

şolduri.

— Pe tine să te ia naiba, Thane Stoner! Crezi că te poţi juca aşa cum vrei tu cu fiica mea?

— Tu eşti cea care te joci! Tu vrei să mă îmbrobodeşti!

— Din nou mă întrerupi! Tru îşi dădea seama că ridicase vocea, dar nu-i păsa.

Niciunul din ei nu observă când se deschise uşa.

— Hei! Ce se petrece aici? Musafirii s-au oprit din discuţii şi stau să asculte cum vă certaţi! Se întoarseră amândoi şi îl văzură pe Andy în cadrul uşii.

— Ieşi afară de-aici, Andy! Avem de reglat nişte conturi! Thane strânse pumnii.

— Îmi pare rău, bătrâne. Dar mama şi tata mi-au spus să intervin, aşa că n-am să ies de aici!

— O, Andy, îmi pare rău! spuse Tru, simţind cum se înroşeşte până în vârful urechilor. Thane, te rog să pleci!

— Voi pleca! Dar să nu crezi c-ai terminat cu mine, Tru!

Thane trecu furtunos pe lângă prietenul lui, clocotind de mânie.

— Ei, fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat, Tru?

— Nimic, Andy. Şi-a făcut numărul cu King-Kong! încercă Tru să zâmbească, dar mintea îi era deja aiurea. Va trebui să plece din California cât mai repede posibil. În niciun caz nu mai voia să rămână până după Anul Nou, aşa cum îi propuseseră prietenii ei. Cu cât se depărta mar repede de Thane Stoner, cu atât mai bine era pentru ea şi pentru Mel.

Dimineaţa nunţii fu senină şi caldă. Crăciunul sosise strălucitor în California, încălzind sufletele tuturor celor care erau invitaţi la celebrarea căsătoriei lui Ellen. Deşi nunta fusese planificată pentru după-amiază, casa se însufleţi încă de dimineaţă.La micul dejun, Mel era în centrul atenţiei. Ellen se simţea cuprinsă de exaltare şi de deprimare totodată.

— O, Mellie, cum poţi să stai acolo, în scăunelul tău şi să dai din picioruşe, în vreme ce mătuşica ta nu mai ştie ce-i de capul ei?

— Nu cred că lui Randy i-ar place să te audă vorbind aşa. Şi, dă-mi voie să hrănesc copilul. Te-ai umplut de fulgi de porumb! Tru voia să râdă puţin de prietena ei disperată. Nu era obişnuită s-o vadă trecând aşa, de la o stare la alta.

— Nu te mai agita aşa! Totul e aranjat cum trebuie. Tru îi şterse bărbia lui Mel şi o luă în poală, apoi îi dădu biberonul.

— Şi dacă Randy se răzgândeşte?

— N-ai nicio şansă! Tru se aplecă şi o sărută pe prietena ei pe obraz. Niciuna din ele nu auzi uşa din faţă.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă Ellen, uitându-se pe deasupra capului lui Tru. Thane, nu te aşteptam în dimineaţa aceasta! Sper să nu începeţi să vă dondăniţi din nou. Toate cristalurile, pe care le-am primit cadou, se află în sufragerie, surâse Ellen.

— Bună, surioară! Eşti agitată?

— Ce te face să spui asta, Thane? Vai de mine? la uite cât e ceasul! Trebuie să fac duş, să-mi vopsesc unghiile şi câte altele! Ellen o zbughi înainte ca Tru s-o mai poată opri.

— Bună dimineaţa, Tru.

— Bună dimineaţa. Tru puse sticla pe măsuţă şi o ridică pe fetiţă pe umăr.

Mel eructă uşor, fluturându-şi genele. Trebuia să-şi facă somnul de dimineaţă.

— N-am auzit niciodată un bebeluş făcând aşa, deşi ştiam că e normal, după ce îşi bea laptele, zise el încântat. Respiraţia lui îi atinse ceafa. O văzu tresărind şi se enervă din nou.

— Nu te comporta de parcă aş avea de gând să fac cine ştie ce mitocănie! Nu-mi place deloc! Tru se întoarse pe scaun şi se uită la el.

— Şi ce-ai vrea? Nici mie nu mi-a plăcut cum te-ai comportat ieri! Thane o privi intens.

— Iartă-mă! Ea se ridică în picioare. Dacă nu o ducea acum pe Mel la culcare, nu se mai putea pregăti pentru nuntă. Era sigură că Mel, care fusese mai agitată ca oricând, va dormi destul, ca să aibă vreme să facă duş şi să se aranjeze. Îi mai promisese şi lui Ellen că-i va face părul.

— Iartă-mă! Trebuie s-o culc, apoi să mă pregătesc şi eu.

Nici măcar nu se uită la Thane când străbătu încăperea cu Mel în braţe şi ieşi.

O puse pe fetiţă în leagăn şi simţi că nu e singură. Se ridică.

— Ieşi, te rog, de aici! şuieră ea printre dinţi.

— Ziceai că ai treabă, spuse Thane senin. N-am să-ţi stau în cale. Mă uit un pic la ea, apoi plec. Tru stătu, o clipă, indecisă.

— Să nu crezi că am intenţia să răpesc bebeluşul, câtă vreme faci tu duş, rânji el.

Asta nu înseamnă că nu te voi da în judecată, dacă nu cădem la o înţelegere.

Acum du-te şi fă baie! Oricum, plec după câteva minute.

— Nu ştiu ce tot vorbeşti acolo! Ştiu însă că locul tău nu e aici. Nu faci parte din nuntă. Voia să-l lovească, dar inima îi bătea nebuneşte, numai pentru că îl simţea aproape.

— Am tot dreptul să-mi văd fiica, zise el semeţ.

— Eşti nebun! Nu-i a ta, e a mea!

— Nu mă aiuri, Gertrude! Nu-ţi merge! Nu mai ţine! Tru se dădu un pas înapoi, înspăimântată de expresia lui sălbatică.

— Sssst! Ai s-o trezeşti! îi spuse ea.

— Fă-ţi duşul! îi porunci Thane. Câtă vreme îşi şamponă părul şi îşi săpuni trupul, prin minte nu-i răsunară decât cuvintele lui. Cum putuse să creadă aşa ceva? Mel era a ei şi numai a ei. Să-l ia naiba cu concluziile lui pripite!

Când ieşi din baie, frecându-şi părul cu prosopul, Mei

dormea încă, iar Thane plecase. Răsuflă uşurată şi îşi propuse să şi-l scoată din minte. Începu să se îmbrace şi să se machieze. Ellen era un pachet de nervi cu o oră înainte de ceremonie, deşi o asigurase toată lumea că Randy nu avea de gând să-şi părăsească mireasa. De altfel, o trimisese de două ori pe mama lui să-i susţină moralul. În clipa hotărâtoare, în spatele bisericii, Ellen se calmă. În schimb, Tru simţi că o lăsau puterile. O conduse pe Ellen spre altar. În clipa aceea, îl zări pe Thane care se uita la ea. Când trecu pe lângă el, Thane se aplecă aproape imperceptibil şi-i şopti fără să audă nimeni:

— N-am să te mai las niciodată să-mi scapi!

Cuvintele lui răsunară în urechile ei ca un tunet. Tru se fâstâci. Când îl privi, chipul lui îşi reluase expresia politicoasă şi imperturbabilă. Katherine Vogt, prietena cea mai bună a mamei Ellenei, stătea în faţa lui Thane, ţinând-o pe Mel în braţe. Îl văzu cum atinge uşor mânuţa fetiţei, pe umărul femeii. Tru fu sigură că-i transmitea, în felul acesta, un mesaj, în legătură cu Mel. O trecu un fior. Parcă se scursese toată vlaga din ea. Îi venea să se întoarcă şi să nu-l lase să se mai atingă de fetiţă, dar nu fu în stare. Trecu de strane şi îi văzu pe Randy şi pe fratele Ellenei aşteptându-le, zâmbind.

Ceremonia se petrecu ca prin ceaţă, pentru Tru. După ce se termină totul, se retraseră cu toţii, iar ginerele şi mireasa rămaseră mână în mână, uitându-se unul la altul plini de extaz, în timp ce îi salutau, la uşă, pe toţi oaspeţii lor.

Oamenii îi sărutau pe ei şi pe Andy, fratele ginerelui, şi pe Tru. Era atâta lume, încât Tru zâmbea ameţită, murmurând tot felul de cuvinte care i se păreau potrivite într-o asemenea ocazie.

— Nu pe obraz, draga mea! zise Thane, apoi o trase spre el şi o sărută adânc, pe gură, mângâind-o pe spate. Tru îl împinse şi încercă să-şi recapete respiraţia. Vru să-i arunce în faţă tot ce credea despre el.

— Şi eu cred c-a fost minunat, iubito! murmură

Thane, mergând mai departe şi strângând mâna lui Andy, în vreme ce acesta se uita uluit la ei. Andy, sunt mulţumit cum arăţi în această postură, mai ales că, în curând, îmi vei face şi mie acest serviciu. Thane se uită spre Tru, care fierbea încă. Ea se străduia să-i zâmbească unei cucoane, dar, în acelaşi timp, îl privea şi pe el.

— Ţi-ar place ca Andy să facă parte şi din nunta noastră, nu-i aşa, iubito?

— Tu… Tru se strădui să găsească cele mai jignitoare epitete în mintea ei, dar, înainte să le poată da glas, musafira o luă de mână.

— E un anunţ de căsătorie, Thane? reuşi Andy să-l întrebe printre mulţumirile pe care le adresa oaspeţilor. Dădu din cap zâmbindu-i prietenului său care ieşise din rând şi se sprijinea de o coloană gotică, uitându-se impertinent la Tru.

— A, s-o las pe ea să facă acest anunţ, zise el şi ţâşni de acolo spre părinţii tinerilor căsătoriţi, în vreme ce ea fierbea.

— Tru, ai de gând să te căsătoreşti cu el? o întrebă Andy, după ce trecu şi ultimul oaspete.

— Nu fi absurd! O, uite-le pe Katherine şi pe Mel! Iartă-mă, trebuie să iau fetiţa.

Înainte să facă un pas spre ea, doamna Vogt îi făcu semn.

— Nu-ţi face griji, doamnă Wayland! Domnul Stoner s-a oferit să ne ducă pe mine şi pe fetiţă la recepţie.Ne vedem acolo. Femeia se întoarse şi îi dădu bebeluşul lui Thane, care reuşi să-i arunce lui Tru un zâmbet maliţios.

— Odată şi-odată, tot o să i se înfunde lui! Practic, mi-a răpit copilul! scrâșni Tru.

Andy se uită după cei trei care părăsiseră biserica prin uşile mari de stejar.

— Nu te mai supăra! Ne întâlnim cu ei la recepţie. E şi el îndrăgostit de Mel, ca toată lumea. Ea e mica noastră surioară.

— E un cretin!

— Şi adversarii lui de afaceri îl caracterizează cam la fel! chicoti Andy, în timp ce o conducea pe Tru spre maşina care escorta limuzina mirilor.

Tru era ca un resort tensionat. Când Andy vru s-o ajute să coboare din automobil, sări fără să-l mai aştepte şi se uită neliniştită prin parcare, ca să repereze maşina lui Thane. Simţi că i se înmoaie picioarele, când nu-l văzu.

— După noi te uiţi? Tru se răsuci. Se mai linişti, când îl zări pe Thane cu fetiţa în braţe.

— O ţin eu! Tru întinse mâinile spre Mel, care îi zâmbi fericită.

— Nu fi proastă! zise Thane, retrăgându-se. Trebuie să faci fotografii, să primeşti oaspeţii şi să stai în capul mesei. Avea un ton autoritar, aşa că ei îi veni să îl strângă de gât. Îşi muşcă, însă buzele, încercând să evite o scenă la petrecerea Ellenei. Sclipirea sarcastică din ochii lui, precum şi maxilarul încleştat nu prevesteau nimic bun.

— Vezi-ţi de treabă, draga mea! Voi avea eu grijă de bebeluşul tău, spuse Thane pe un ton mieros.

— Ce dulce el gânguri o cucoană exaltată, uitându-se la Thane care o gâdila pe Mel sub bărbie. Are ochii dumitale. Se întoarse apoi spre Tru:

— Ce norocoasă sunteţi să aveţi un astfel de soţ!

— O, asta face toată ziua: are grijă de copii, zise Tru printre dinţi.

După aceea, se aplecă şi o sărută pe Mel pe obraz. Thane se aplecă şi el.

— Sărută-mă şi pe mine, mami!

— Înapoi, dacă nu vrei să-ţi trag una peste gură, fără să mai ţin cont de nimic! zise ea, cu dinţii încleştaţi.

— De ce vorbeşti aşa, draga mea? zise Thane dulce. Dar n-am să te opresc. Uite, îi duc fetiţa doamnei Vogt şi noi facem câteva runde aici, în faţa tuturor.

— Primitivule! şuieră Tru şi plecă de lângă el, spre Andrew.

— O, surioară! Sper că sclipirea aceea din ochii tăi nu e pentru mine! Ultima oară când te-am văzut aşa, m-am

trezit cu faţa în noroi!

— Cred c-am să-l omor pe cel mai bun prieten al tău, Andy!

— Ooo! Nu-mi da amănunte, te rog! Nu suport sângele, spuse el luând-o de braţ şi făcându-i cu ochiul. Nici când se făcură fotografiile, nici când trecură oaspeţii, Tru nu se putuse concentra asupra momentului prezent. După masă, mirele şi mireasa începură dansul. După ei, dansară Tru cu Andy „urmaţi de părinţii tinerilor căsătoriţi. În sfârşit, urmară oaspeţii. Când Tru se eliberă de toate sarcinile ei de soră de mireasă, se apropie de Mel care stătea culcată într-un pătuţ portabil, nu departe de masa principală. O ridică. Fetiţa clipi, căscând.

— Ce face fetiţa mea somnoroasă? Hai, că te duc îndată în casă!

— Nu e nevoie, Tru. O duc eu, înapoi, la familia Sandilin şi o culc, zise Katherine.

Am aranjat deja. Aşa că sărut-o pe Mel şi spune-i noapte bună.

Tru ştia că nu prea se făcea să plece de la petrecere, deşi îi venea s-o ia pe Mel şi să prindă primul avion spre New York. Totuşi, se simţea uşurată că Thane nu mai ţinea copilul în braţe, aşa că o ajută pe doamna Vogt să îmbrace fetiţa, apoi le conduse spre uşă. Thane o luă în braţe, când se întoarse.

— Dansăm?

— Nu, îi spuse Tru înţepată.

— Draga mea, te rog să te relaxezi! Eşti tensionată ca un resort! Ştiu că-ţi place să dansezi. Thane o sărută pe păr.

— Nu cu tine. Îl apucă furia, dar se stăpâni.

— Trebuie să te obişnuieşti cu asta, dragă! De acum înainte, voi fi permanent în viaţa ta. Te vei căsători cu mine, sau, dacă nu, trăim împreună, în orice caz, Mel îmi va purta numele şi mă va moşteni total. Asta, dacă nu vom mai avea şi alţi copii.

— Încetează! Nu mă mărit cu tine!

— Bine. Atunci trăim împreună.

— Şi nici n-am de gând să trăiesc cu tine. Peste două zile, mă urc în avion şi plec la New York.

— Pot şi eu să mă mut la New York. Mare parte din afacerile noastre îşi au sediul acolo. Avem unul şi în *Stoner-Wilde Building*. Tru se uită lung la el. Îi venea să-i tragă una, să-i şteargă zâmbetul acela de pe buze. Să-l ia naiba! Era proprietarul unui zgârie-nori din Manhattan. Se abţinu cât putu să nu-i tragă un şut unde îl durea!

— Eu am afacerile mele şi…

— Şi eu, la fel! Tru izbucni.

— Nu mă întrerupe!

— Draga mea, ţi s-a înroşit faţa. Vrei să-ţi aduc ceva rece de băut?

— Nu vreau nimic de la tine! Ah! Nu face asta! El începu s-o zguduie, ameţind-o.

— Îmi place la New York. Thane o trase spre el, simţindu-i înfiorarea trupului.La naiba! De ce îl respingea aşa?

— Eu mi-am aranjat viaţa!

— Şi eu. Numai că sunt ceva mai flexibil. Am înţeles de la Ellen că locuieşti într-o vilă.Ar fi foarte bună pentru amândoi.

— Nu.

— Cum doreşti! Atunci, o să caut un apartament. Cele de pe strada Şaptezeci sunt foarte bune. Ce zici?

— Nu.

— Bine. Atunci, ce părere ai de Connecticut? Am putea face naveta.

— Vreau să zic că nu te vreau în casa mea, se opri ea din dans, dându-se un pas înapoi. Nu-l văzuse niciodată atât de tensionat. Ochii îi străluceau şi gura îi era încleştată. Îi cuprinse talia cu mâinile, o strânse şi o ridică pe vârfuri.

— N-ai să mă poţi scoate din viaţa ta, doamnă, până când Mel nu va fi stăpână pe ea însăşi. Până când va pleca la facultate.

— La facultate? zise ea slab. Thane se uită la ea cercetător.

— Bineînţeles! Vreau ca fiica mea să meargă la Harvard!

— La Harvard?

— Nu mai tot repeta ce spun eu, ca un papagal! Tru se scutură, să risipească ceaţa care simţea că o cuprinsese.

— Ia nu mă mai jigni, neruşinatule! Poate vrei să-ţi trag una!

Erau amândoi atât de concentraţi, încât nu-i mai băgau în seamă pe cei din jur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copii! Se uită toată lumea la voi! zise doamna Sandilin, apropiindu-se de ei. Sper ca Mel să nu crească într-un mediu atât de tensionat!

— Nu el e tatăl fetiţei mele!

— Şi nu va trăi într-un mediu tensionat, rostiră Thane şi Tru într-un glas.

Doamna Sandilin râse tare.

— Sunteți amândoi foarte încruntaţi, zise ea, sărutându-i pe obraz. Acum, vă rog să vă reveniţi. Mirele şi mireasa vor pleca în curând. Thane îşi semeţi capul, într-un salut batjocoritor.

— Eu sunt gata. Alegeţi dumneavoastră momentul. Tru se depărtă de el. Nu se gândea decât la ideea lui de a veni cu ea, la New York, să trăiască în vila aceea.

Lucrul acesta i se părea bizar şi înspăimântător, dar teribil de tentant, în acelaşi timp. În sufletul ei se ducea o luptă acerbă. Îl dorea pe Thane, dar îi era frică de moarte să trăiască alături de el. Viaţa ei începuse să prindă contur fără el, şi nu voia să mai treacă prin purgatoriul prin care trecuse, când plecase la New York. Ieşirea din greutăţi fusese experienţa ei cea mai dură. Dar învăţase multe din asta. Când se gândea cât de mult suferise, alunga ideea ca ea şi Thane să trăiască din nou împreună şi apoi să se despartă iar. Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple! Mel şi mămica ei aveau să se întoarcă la New York sigure. Vor

găsi o cale să fie fericite şi fără el. Se va mulţumi cu fetiţa şi cu afacerea pavare o avea.

— Tru! Unde te duci? Se fac din nou fotografii! o strigă Clare.

— Poftim? Bine! Mă întorc imediat. Vreau doar să mă răcoresc puţin.

Intră la toaleta doamnelor şi îşi tamponă faţa cu prosopul ud, ca să se calmeze. Apoi, se fardă şi îşi dădu cu ruj pe buze. Se parfumă la încheieturile mâinilor cu un parfum subtil şi răcoritor. Simţindu-se ceva mai stăpână pe sine, ieşi să facă fotografii şi s-o ajute pe Ellen să se schimbe în hainele cu care avea să fugă. Când mireasa insistă ca toate fetele să se alinieze pentru prinderea buchetului, Tru vru să se facă nevăzută, dar toată lumea insistă să participe şi ea.

Tru îşi găsi un colţişor mai ferit, pe lângă scara în spirală, în aşa fel, încât să nu existe nicio posibilitate de a prinde buchetul, pentru ea, căsătoria nu mai avea niciun sens. Deodată, buchetul apăru spre ea, în aer. Instinctiv, Tru ridică mâinile şi prinse buchetul.

— Doamne! mormăi ea. N-ar fi trebuit s-o subestimeze aşa pe Ellen.

Thane se apropie de ea, zâmbind. Se aplecă şi o sărută prelung, spre încântarea celor prezenţi, care începură să aplaude. Ignorându-i strădania de a se elibera, el ridică privirea spre cei din jur.

— Vă mulţumim pentru aplauze! Tru şi cu mine considerăm buchetul acesta ca pe un semn bun, odată ce ne vom căsători curând.

— Încetează! Protestele ei nu se mai auzeau în vuietul aplauzelor şi al râsetelor. Îi văzu pe Ellen şi pe Randy îndreptându-se spre ieşire.

— Draga mea, nu face figuri! Ai să strici ieşirea mirilor! Tru rămase nemişcată, străduindu-se să zâmbească. Oaspeţii începură să arunce cu boabe de orez.

Câteva, îi nimeriră şi pe ei doi. După plecarea lui Ellen şi a lui Randy, părinţii fetei se apropiară de ei.

— Vrem să ştiţi că suntem foarte fericiţi pentru voi, dragă Tru. Ştim că tu şi Thane veţi avea o viaţă minunată împreună.

— Mulţumesc, doamnă Sandilin, zise Tru slab. Veniră şi alţii să-i felicite şi să le strângă mâinile.

— Eşti tare şmecheră, Tru! N-ai scos o vorbă despre asta, când am discutat atunci, la petrecerea dată în onoarea părinţilor lui Randy, îi surâse Clare. Bănuiesc că Ellen ştia ceva, nu-i aşa? Tru voia să le spună tuturor că greşesc şi că nu avea de gând să se căsătorească cu Thane Stoner, dar îşi simţea fălcile încleştate.

— Ştie să ţină un secret, zise Thane, petrecându-i braţul în jurul taliei. Ea vru să se desprindă, dar el o strânse şi mai tare. Andrew se uita de la unul la celălalt, scrutând-o, mai ales, pe Tru, cu privirea.

— Când e nunta? începu să rânjească în clipa când o văzu că ea îi aruncă o privirea mânioasă.

— Curând. Dar nu înainte de a ne întoarce la New York, răspunse Thane degajat.

— Noi? Clare şi Tru rostiră aceste cuvinte deodată.

Thane se uită la Tru, simţind o plăcere diabolică, pentru că reuşise s-o scoată din ţâţâni. Îşi dădea seama că se străduia din răsputeri să-i ţină piept şi să-l îndepărteze, că nu avea nicio intenţie de a-l lua la New York cu ea, iar lucrul acesta îl înfuria. Îi venea s-o închidă într-un turn. Simţea nevoia să domine, să posede. Ea îl înfuria şi îl frustra, dar nu avea intenţia s-o lase să plece. Viaţa fără ea fusese pustie. Chiar dacă aveau să se certe în fiecare zi, tot era mai bine decât s-o ştie departe de el. Atunci când o văzuse la New York sărutându-se cu un alt bărbat, parcă i se prăbuşise cerul peste el. Abia în ultima lună îşi mai revenise şi începuse să se comporte cât de cât normal. Dacă ea n-ar fi venit la nunta Ellenei, s-ar fi dus el, la New York, să o întâlnească, deşi asta ar fi însemnat să renunţe la orice strop de mândrie care îi mai rămăsese. Dar acum, Gertrude Wayland, în curând Stoner, încercase pentru ultima oară să fugă. De îndată ce îi va fi soţie, va face el în

aşa fel, încât să nu-i mai vină să plece. De asemenea, va face tot ce-i va sta în putinţă să-i dispară cearcănele acelea din jurul ochilor.

Doamna şi domnul Sandilin se întoarseră la ei, după ce-şi luară rămas-bun de la nişte oaspeţi. Radiau de fericire.

— Tru, draga mea. Avem o idee minunată! De fapt, nu pot spune că a fost numai a noastră! De fapt, Thane a fost cel care a propus-o întâi…

— Nu cred că-mi dau prea bine seama ce vreţi să ziceţi, spuse Tru, simţind cum el o strânge şi mai tare.

— Noi plecăm şi vă vom lăsa casa pe mână, două zile, cât mai ai tu de stat aici.

După câte ne-a spus Thane, munceşti foarte mult la New York şi ai avea nevoie să te odihneşti.

— Thane nu m-a văzut niciodată muncind, la New York!

— Ce-ai zis, draga mea? O, n-are importanţă! John şi cu mine am hotărât să plecăm înapoi la Las Vegas, cu Katherine, imediat după Crăciun, spuse ea, sărutând-o pe Tru pe obraz. Martha va face totul pentru tine. Nu va trebui decât să stai lângă bazin, să te bronzezi, să dormi sau să înoţi. Doamna Sandilin se încruntă o clipă.

— Cred că nu te va deranja, dacă ai s-o ajuţi puţin pe Martha, la gătit.

— Dar, doamnă Sandilin, nu vreau să vă dau afară din propria dumneavoastră casă, acum, în vacanţă!

— Nu fi ridicolă, copila mea! Pentru noi e foarte plăcut să plecăm. Katherine ne bate la cap s-o vizităm de ani de zile, iar nouă ne place Las Vegas-ul foarte mult.

În afară de aceasta, avem nevoie de o scurtă vacanţă. Cum ţi-ai planificat să te întorci vineri, vei putea să te relaxezi şi tu două zile.

— Şi nu trebuie să-ţi faci probleme cu biletele de avion. Thane observă că avea o sclipire suspicioasă în ochi, când se întoarse să se uite la el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că le poţi anula. Vei călători cu supersonicul companiei noastre.

Auzi râsetele celorlalţi, de parcă se aflau la mare depărtare.

— Nu e nevoie să faci un asemenea efort, într-o perioadă atât de aglomerată a anului, îi aruncă ea printre dinţi. Intenţionez să plec cu avionul la care am bilete.

Apoi, zborurile particulare sunt cam periculoase acum, cu atâtea furtuni şi cu traficul aerian intens. Rosti toate acestea pe un ton repezit.

— Draga mea, trebuie să ai încredere în mine. Nu vreau decât să am grijă de tine şi de Mel. Sunt un pilot foarte bun. Thane îi zâmbi, dar îi venea s-o pocnească.

— Nu vreau să-mi anulez biletele! bombăni Tru.

— Bine. Vom discuta această problemă mai târziu. Tru se uită şi-i văzu sclipirea metalică din ochi. Vocea lui nu prevestea nimic bun. Era foarte iritat.

Din fericire, chiar în momentul acela, soţii Sandilin plecară să-şi ia rămas-bun de la alţi prieteni de-ai lor. Fură însoţiţi de Andrew şi de Tru.

Pe măsură ce petrecerea se apropia de sfârşit, Tru simţea că nu va mai fi în stare să surâdă. Tot ce voia să facă era să fugă de Thane Stoner cât mai repede şi cât mai departe posibil. În sfârşit, totul se termină. Tru îşi strânse lucrurile. Faţa o durea, iar trupul îi era obosit. Îşi luă la revedere de la soţii Sandilin şi îl căută pe Andrew, presupunând că îl va găsi în parcare. Se simţi ceva mai bine, gândindu-se că se va întoarce lângă Mel şi se va culca şi ea. Mâine dimineaţă se va gândi şi la problema ei cu Thane Stoner.

— Nu te duce acolo. Andrew şi Clare au plecat. Mergi cu mine.

Thane o luă de braţ şi o conduse spre automobilul său Ferrari.

— Au! Mă doare! Tru o luă aproape la fugă.

— Atunci, nu mai fugi de mine! Toată ziua n-ai făcut

altceva, iar mie nu-mi place deloc! O împinse pe scaunul de lângă şofer. Tru se uită lung la el, când urcă alături de ea.

— Nu sunt obişnuită să fiu brutalizată, zise ea, frecându-şi braţul. Thane scrâșni din dinţi.

— Nici n-aş face-o, dacă n-ai încerca tot felul de tertipuri, rosti el, aruncându-i o privire tăioasă. Pentru că veni vorba, nici mie nu-mi place cum te-ai purtat cu mine!

— Cum m-am purtat cu tine?! Dar tu, că ai îndrăznit să-mi joci farsa cu căsătoria? Şi asta, în faţa întregii lumi!

— Ne vom căsători, Gertrude!

— Mă cheamă Tru!

— Şi, în curând, vei fi Tru Stoner. Nu voi permite ca fiica mea să fie crescută de un singur părinte, când poate avea doi!

— Îţi spun pentru ultima oară: nu e fiica ta!

— Nu-mi plac minciunile!

— Nici mie! Thane se întoarse către ea.

— Tru, scoate-ţi asta din minte! Voi veni în Manhattan cu tine. Vom trăi împreună, ca soţ şi soţie. Sper. Dar dacă nu vrei, atunci, vom păcătui. Aşa că nu mai încerca nimic. Data viitoare nu voi mai avea atâta răbdare cu tine.

— Tu şi răbdarea!

— Nu fi copil! Thane porni maşina. Roţile scârţâiră şi ieşiră din parcare.

— Ai de gând să mă biciuieşti?

— Nu te bosumfla.

— Nu… mă bosumflu. Tru îşi încleştă mâna pe bord, când automobilul ţâşni pe bulevard. Trebuia să facă eforturi disperate să nu urle la el. Thane Stoner era cel mai iritant bărbat din lume! Thane îi aruncă o privire rapidă. Observă că obrazul îi tremura uşor. Micşoră viteza.

— Uite ce-i, Tru. În felul acesta, nu ajungem nicăieri. Am face mai bine să acceptăm totul aşa cum e. Se întinse şi îi luă mâinile încleştate.

— Nu am de gând să te rănesc nici pe tine, nici pe

Mel. Îmi iubesc fiica, iar pe tine, încă te doresc.

— Thane, de ce refuzi să vezi lucrurile aşa cum sunt? Mel nu e…

— Am căzut de acord să amânăm discuţia aceasta, o vreme: Ce-ar fi s-o luăm pe-ndelete?

— Thane, e atât de complicat! Începea să cedeze? Oare, dragostea pentru el nu se va stinge niciodată? Iubirea nu era, însă, un panaceu. Descoperise aceasta, când plecase din California, la New York.

— Facem un armistiţiu, pentru moment? o întrebă el, zâmbind.

Tru dădu din cap. Nu mai era în stare să-şi controleze propria-i voce. Thane intra din nou în viaţa ei! Simţea că se apropie vertiginos de el şi, deşi se putea opri, nu voia, parcă, s-o facă.

— Le-am spus soţilor Sandilin că vreau să stau cu tine, în casa lor câtă vreme sunt plecaţi. Iar ei mi-au acordat permisiunea. Tru se răsuci în scaun, uitându-se la el şi vrând să-i vorbească. Deschise gura, dar Thane îi duse degetul la buze.

— Lasă-mă să termin. Nu vreau să te zoresc, în vreun fel. Vom dormi în dormitoare separate. Nu vreau decât să stau cât mai mult alături de tine şi de Mel.

— O, Thane! zise ea, într-un târziu. N-o să meargă. Sunt atâtea probleme!

Thane ridică din umeri.

— Majoritatea cuplurilor au probleme. Tru îşi drese vocea.

— N-am nevoie de aşa ceva. Se va risipi totul la cea mai mică adiere de vânt.

Thane depăşi o maşină şi intră din nou pe banda a doua.

— Îţi închipui că sunt genul care fuge de greutăţi? Cuvintele lui era încărcate de sarcasm.

— Nu.

— Bun. Nici eu nu te văd aşa, deşi ai făcut-o o dată, în trecut.

Thane îi luă mâna şi îi atinse palma cu limba.

— Thane, nu face asta.

— De ce? Mi-a fost al naibii de dor de tine! Iritarea lui o făcu, deodată, să râdă.

— Parcă eşti un copil!

— Atunci, ar trebui să-ţi fie ruşine. Eşti singura persoană din lume care are asupra mea o asemenea influenţă. Când ajunseră acasă, găsiră pe toată lumea agitându-se. Cora Sandilin îi întâmpină cu obrajii aprinşi şi cu ochii strălucitori.

— O, în sfârşit, aţi venit! Ne-am jucat cu Mel, până acum. E aşa drăguţă, Tru! Insist să vii cu ea pe la noi, cel puţin de două ori pe an. Soţul meu se pricepe la limbajul copiilor!

— Îţi promit c-am s-o mai aduc aici.

— Iar eu te asigur că aşa va fi. Părinţii mei au auzit de Mel şi vor şi ei s-o vadă. Îi vom vizita, înainte de a porni spre Est. Tru mârâi.

— Ce idee minunată! Doamna Sandilin întoarse capul, pentru că o striga cineva.

— Vin imediat, Katherine! Iertaţi-mă, copii! Tru ridică privirea spre Thane şi rosti cu voce tremurândă:

— Părinţii tăi? El aprobă şi o sărută pe frunte.

— Da.Ca să nu mai vorbim de restul familiei.

— O, Thane! Oare, ce-ţi trece prin minte? Mel nu e…

— Vom discuta acest subiect mai târziu. Îţi promit că nu te vei simţi intimidată de mama şi de tatăl meu. Tru nu putu decât să închidă ochii şi să dea din cap. Nu avea putere să lupte cu omul acesta. Era prea puternic pentru ea.

— Va fi bine, ai să vezi! o asigură Thane.

Seara de Crăciun fu plăcută şi caldă. Fetiţa se culcă mai târziu ca de obicei, încântată de lumini şi de jucării.

— Nu ştiam că i se pregătesc atâtea, îi spuse Tru doamnei Sandilin, care se înroşise toată.

— Ne-am comportat cam prosteşte, ştiu. Dar a trecut

atâta vreme de când în casa aceasta n-a mai locuit niciun bebeluş, încât John şi cu mine am sărit puţin peste cal. Thane veni după cină, spunând că mâncase cu părinţii lui şi că fusese la biserică. Când ceilalţi se duseră la culcare, el se apropie de Tru.

— Am ceva pentru tine.

— Eu nu ţi-am luat nimic.

— Greşeşti! Cadoul meu sunteţi tu şi Mel. Thane îi ridică mâna stângă şi scoase un inel din buzunar. Îi puse pe deget un inel cu diamant, apoi o sărută.

— Acum, am oficializat totul, Tru. Suntem logodiţi.

CAPITOLUL 7

Thane veni la masa de Crăciun a doua zi.

— Cora zice că pleacă astăzi la Katherine. I-am spus că te voi duce la părinţii mei.

El se uită la mâna ei.

— Unde ţi-e inelul? Tru se uită şi ea uimită.

— O, l-am scos când am făcut duş şi am uitat să-l pun. E în geanta mea de călătorie. Apropo de inel, Thane…

— Vreau să porţi inelul acela! Unde e Mel? Plecă de lângă ea. Tru se uită după el, oftând. Mai târziu, când soţii Sandilin şi Katherine plecară, casa se cufundă într-o linişte ciudată. Mei dormea. Tru nu ştia unde plecase Thane. Îi auzise maşina şi spera să nu se mai întoarcă. Dar după ce făcu ordine în bucătărie şi când încercă să citească o carte, se simţi, deodată, foarte singură, în faţa ochilor, nu avea decât chipul lui Thane. Trebuia să recunoască: îi era greu fără el.

— Bună. Tru se întoarse şi îl văzu aproape de ea.

— Credeam că… nu te mai întorci.

Fără să se gândească, se ridică şi se aruncă în braţele lui. Începu să plângă cu suspine. El îi sărută faţa şi părul.

— Iartă-mă! Vulnerabilitatea aceasta a ei îl şocă. Şi-o imaginase mereu râzând de el şi de dragostea lui. Când Ellen îi spusese de moartea lui Maggie, îi păruse rău, dar

îşi dăduse seamă că Tru locuia cu ei. Nici Billy nu investigase destul. Acum, ştia că greşise în privinţa ei. Îi fusese dor de el, deşi nu recunoscuse şi se simţise tare singură. Ce greu îi fusese într-un oraş mare ca New York-ul! Şi mai trebuise să aibă grijă şi de Mel! Imaginându-şi toate acestea, fu cuprins de o durere sfâșietoare. O strânse şi mai tare la piept.

— Trebuia să fiu alături de tine, să te ocrotesc! murmură aceste cuvinte mai mult pentru sine, decât pentru ea.

În braţele lui, ea încerca să fie tare, să se stăpânească, dar îi fu imposibil. El o încălzea, îi dădea curaj, îi trezea în suflet simţăminte pe care le credea de mult uitate. Ştia că va fi frământată de aceleaşi gânduri despre el, dar acum îşi dădea seama că avea nevoie de bărbatul acesta.

— Iubito! Thane îi simţi trupul tresărind din nou, când îi ridică bărbia să se uite la ea.

— Ce este? Ce idee ţi-a mai venit?

O clipă, fusese descumpănit de dorinţa pe care o citi în ochii ei. Apoi, murmură:

— Tru, iubita mea! Nu te mai ascunde de mine. Te doresc din tot sufletul, dragostea mea! Şi ochii tăi spun multe. Se aşează pe un şezlong, cu ea în braţe. Îi atingea uşor pielea cu limba.

— Ai cea mai fină piele din lume. Îmi place nespus să te sărut.

Ea închise ochii. Simţea că lumea se învârteşte în jurul ei, în timp ce Thane o săruta pătimaş. Reacţionă aşa cum o făcea altădată. Chinul acesta dulce o făcea să se simtă cu adevărat acasă, în California, numai pentru că era în braţele lui.

Thane se depărtă puţin de ea, respirând şuierător, uluit de rapiditatea cu care ea îl incitase. În anul cât fusese despărţit de ea, nu ţinuse post. De fapt, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o uite. Se întâlnise cu tot felul de femei, dar zadarnic! Niciuna nu era ca Tru.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Dacă ai ceva împotrivă, te rog să mi-o spui.

Din clipa în care începuse să o mângâie, ştia că nu se mai putea opri.

— Thane! Când îi rosti numele, o trecu un fior.

— Vreau să mă iubeşti… şi… vreau să te iubesc şi eu. Thane râse.

— Am înţeles. O lăsă din braţe şi se uită la ea, dorind-o din tot sufletul. Voia s-o facă să se simtă bine, să fie numai a lui. Se temperă puţin. Trebuia să aibă răbdare cu ea.

— Numai când mă uit la tine, simt că înnebunesc, doamna mea!

Îi mângâie sânii şi se uită în ochii ei, să prindă orice reacţie din ei.

— Vreau să mi te dăruieşti, Tru! murmură el, sărutând-o pe gât.

Apoi, îşi ridică din nou privirile spre ea.

— N-ar fi bine să intrăm în casă?

Tru se simţea ameţită de dorinţă. Trecuse atâta vreme!

— De ce, iubito? O auzim pe Mel şi de aici.

— Dar vecinii? Mâinile lui porniră spre abdomen, dându-i la o parte bluza de pe sâni. Când îi văzu sânii albi, cu sfârcurile rozalii, simţi că se îneacă de dorinţă.

— Gardul acesta e destul de înalt, iubito, îi spuse el, mângâindu-i în continuare sânii. Nici măcar nu se văd acoperişurile caselor din jur. Îi ajunse cu gura până la slipul ei şi îi prinse elasticul între dinţi.

— Intrăm imediat.

— Bine. Tru îşi simţea picioarele şi braţele ca de plumb şi totuşi, parcă plutea. Parcă visa. Şi, totuşi, era adevărat! Dragostea, pe care şi-o reprimase atâta, izbucnea acum ca o furtună. Îi încolăci gâtul cu braţele, uitându-se la el cu pleoape grele.

— Thane! murmură ea fericită, trecându-i degetele peste faţă, ca un orb, voind, parcă, să se convingă că era

adevărat. Nici nu-mi vine să cred. Tru se opri. Nu voia să-i mărturisească în câte nopţi visase că e în braţele lui, de câte ori nu se trezise dimineaţa cu obrajii plini de lacrimi, cutremurată de suspine. Iubirea aceasta pentru el o îmbolnăvise fizic. Începu să-i mângâie trupul cu mâini înfrigurate.

Deodată, îşi dădu seama că Thane rămăsese nemişcat, lăsându-se în voia ei. Îi plăcea să-l vadă aşa. El simţi că explodează. Nu se mai putu abţine. Pasiunea lui se transformă în exaltare; nu exista altă dragoste pentru el, în afară de Tru. O strânse tare la piept.

— Eşti o drăguţă!

— Şi tu la fel! Thane râse răguşit.

— Doamna mea nebună!

— Chiar mă simt puţin nebună, zise ea.

— Tru, îngeraşul meu! Nu vreau nicio haină între noi.

Thane se dădu într-o parte şi îşi scoase cămaşa şi pantalonii, apoi, îi dădu repede bikinii jos.

Nu-şi dorea decât să ajungă în dormitor. Pasiunea îi topea pe amândoi.

Thane o luă de talie şi o apropie de trupul lui.

— Vreau să fie aşa tot: timpul, iubito! Tru îl simţi cât era de excitat şi vru să se unească cu el.

— Încă nu, iubito. Thane o pătrunse cu limba, iar ea simţi un şoc electric. Trupul i se cutremură, ca paralizat. Îi apucă umerii şi îl trase în sus.

— Aşteaptă, iubito! Vreau să te iubesc mai mult!

— Nu mai pot, Thane!

— O, dragostea mea! Mă faci să iau foc! Se uniră în ritmul acela ancestral, copleşiţi de pasiune. Când coborâră din culmile extazului, trupurile le erau pline de rouă.

Thane se întoarse şi o sărută pe frunte.

— Numai tu îmi poţi face asta!

— Şi eu simt acelaşi lucru, spuse Tru surâzând. Mă simt atât de… Fură întrerupţi de un plânset binecunoscut.

— O, e Mel!

— Hai că s-a trezit la timp! Thane se dădu jos din

şezlong şi îşi luă pantalonii.

— Lasă-mă s-o aduc eu. Dacă văd că se sperie de mine, n-o ating!

Nu-i mai aşteptă răspunsul. Plecă spre camera fetiţei. Tru îşi puse ochelarii de soare, aşteptându-se să audă ţipătul nemulţumit al fetiţei. Dar Thane apăru cu ea în braţe, surâzând. Mel se uita uşor uimită la el, dar nu neliniştită.

— E udă toată, Tru. Unde-i sunt lucrurile? zise el, uitându-se la fetiţă.

Sunt sigur că pot s-o schimb. Tru începu să râdă.

— Lasă c-o schimb eu! Bună, iubito! Ai dormit bine? Tru o luă în braţe. Mel începu să gângurească.

— Nu s-a speriat de tine?

— Nu. Cred c-a fost fericită c-am luat-o din leagăn. După ce o schimbară şi o îmbrăcară într-un costumaş de baie de bumbac, Thane rămase cu ea în braţe în mijlocul camerei, giugiulind-o. Bebeluşul se uita la el cu ochii mari.

Spre surprinderea ei, Thane nu se plictisi să se joace cu Mel, iar când vru să-i dea de mâncare, el se oferi să-i facă acest serviciu. Scutură înciudată din cap, hotărâtă să nu-i mai atribuie atâtea calităţi. Şi aşa era destul de prinsă în mrejele lui.

Tru observă că el nu-şi luase ochii de la ea câtă vreme îşi hrănise copila.

— A, Tru! Suntem aşteptaţi la ai mei, în seara aceasta. Le-am promis că vii şi tu.

— Thane, nu pot. N-are cine să aibă grijă de fetiţă.

Acţiona prea repede. Deodată, prin mintea ei trecu un gând înfiorător.

— Sper că nu le-ai spus că Mel e a ta! Tru îşi ţinu respiraţia, până auzi răspunsul.

— Nu, dar vor vedea cu propriii lor ochi, îi răspunse el pe un ton blând, dar hotărât.

Încercând să-şi păstreze cumpătul, se concentră asupra fetiţei. Aşeză sticla în apropierea mesei, o ridică pe fetiţă să eructeze, apoi o puse pe burtică într-un ţarc, într-

o zonă umbroasă a terasei.

— Thane, majoritatea oamenilor sunt tentaţi să găsească asemănări cu bebeluşii.

Asta nu înseamnă că sunt ai lor. Iar Mel nu e fiica ta.

— Nu mă mai bate la cap! M-am cam săturat de refrenul ăsta!

— Atunci, nu mai aduce vorba despre acest subiect! Se priviră ca doi boxeri în ring.

— Şi-apoi, ştii foarte bine că nu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de fetiţă, pentru că o vom lua cu noi. Thane îi aruncă o privire tăioasă. Se întoarse în casă să-şi pună costumul de baie. Nu era chip să stea o oră în preajma lui, fără să intervină o ciondăneală. Şi asta, chiar dacă făcuseră dragoste!

Thane luă un slip împrumut din magazie şi veni şi el să înoate. Niciunul nu rosti niciun cuvânt.Pe măsură ce se apropia seara, ea îşi simţea nervii din ce în ce mai încordaţi. Deşi o privise de câteva ori doar, îi simţea ochii aprinşi, ca pe nişte cărbuni. Aşteptă ca el să plece, din moment în moment.

Mai târziu, când o îmbrăca pe Mel, ca să plece în vizită la părinţii lui, îşi simţi mâinile tremurând, când îi încheia nasturii fetiţei.

— Doar nu ne ducem la ghilotină, Mellie! Bebeluşul gânguri.

După ce termină cu fetiţa, nu ştiu cu ce să se îmbrace ea însăşi. Singurul costum de vară pe care îl avea la ea i se părea nepotrivit. Toate visurile ei de a-şi cumpăra o nouă garderobă la New York se spulberase în clipa când luase asupra ei sarcina de a avea grijă de Mel. Devenise foarte cumpătată cu banii, când era vorba de ea. Până la urmă, hotărî că-i stătea bine în costumaşul de în turcoaz. Îşi prinse părul blond într-un coc poate puţin cam sobru. Oricum, era prea târziu să-şi mai schimbe pieptănătura. Îi surâse timid fetiţei, care stătea întinsă pe pat şi se uita la o rază de soare de pe tavan, apoi se apropie de ea şi o ridică.

— Şi-acum, gata, Mel! Plecăm!

În timp ce Tru se ridica, se auzi o bătaie puternică în uşa dormitorului şi Thane intră, trântind-o la perete.

— Să nu spui nimic! M-ai zăpăcit atâta, încât am crezut că te foloseşti de cine ştie ce alt tertip, ca să fugi iar de mine! Tru se uită la el lung, cu fetiţa în braţe.

— Nu e niciun tertip de-al meu. Şi, te rog, nu mai da niciodată buzna, aşa, la mine în cameră!

— N-am niciun motiv să te mai cred!

— Nu sunt marioneta ta! i-o întoarse ea, tăios. Mel scânci. Cei doi adulţi se uitară la ea, apoi, unul la celălalt. Printr-o înţelegere tacită, se calmară şi ieşiră din încăpere. Thane luă copilul în braţe, uitându-se la Tru, care încuia poarta din faţă.

— De unde ai cumpărat asta? întrebă Tru, arătând spre scăunelul pluşat, special pentru bebeluşi, aşezat pe locul din spate al Rolls Royce-ului cu care venise el.

— De la magazin. Thane o aşeză cu atenţie, atrăgându-i fetiţei atenţia asupra jucăriei pe care i-o atârnase deasupra. Ce doi rămaseră tăcuţi pe locurile din faţă, până când ajunseră la o casă uriaşă, pe ţărmul Pacificului.

— Ooo!

— Ai zis ceva?

— Da, nu e mare lucru, dar e acasă! murmură Tru.

— Foarte nostim! Thane îşi parcă maşina în faţa uşii. Tru coborî şi se uita cum Thane o ia pe Mel din spate.

— În sfârşit! V-am aşteptat! Tru se răsuci pe călcâie, în direcţia vocii aceleia blânde şi văzu o femeie cu părul alb, în uşă. În spatele ei, apăru o replică mai în vârstă a lui Thane. Tru îi luă copila din braţe şi încercă să le zâmbească celor doi bătrâni.

— Intră, draga mea! O, ce copil drăguţ! Nu-i aşa, Cranston?

— Chiar aşa! La fel ca maică-sa! încântat să te cunosc, draga mea. Eu sunt Cranston Stoher, iar ea e soţia mea, Lydia. Bun venit în casa noastră.

— Mamă, tată, ea e Tru Wayland şi fetiţa ei, Mel, le

spuse el părinţilor lui, ţinând-o după umeri, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i scape. Sunt sigur că i-ar plăcea să-i ziceţi Tru, nu-i aşa, draga mea?

— Sigur că da! Tru evită să îl privească în ochi. Oare ce urmărea?

— Pot să ţin fetiţa în braţe, Tru? o întrebă doamna Stoner, când intrară în încăperea mare, din spatele casei, cu pereţi de sticlă.La câţiva paşi se afla un teren de tenis şi o piscină.

— Uneori, e cam timidă cu străinii. I-o întinse pe Mei femeii. Prin atitudinea ei, Mel o contrazise pe mama ei imediat. Începu să zâmbească şi să gângurească.

Îşi întinse mânuţele, făcându-i pe părinţii lui Thane să radieze de fericire.

— Vezi? Toţi cei din familia Stoner au farmec! îi şopti Thane lui Tru la ureche.

— Nu-i chiar aşa! îi strecură Tru, printre dinţi.

— Iubito, ai grijă! Ai să-mi răneşti sentimentele! Râsul lui plăcut îi dădu fiori. Thane îşi trecu uşor mâna peste fesele ei. Tru se smuci fără să vrea. Bărbatul acesta ar trebui pus în cuşcă! Reprezenta un adevărat pericol public! Tru fierbea.

Se apropie de cei doi, care stăteau pe o canapea tapisată, cu bebeluşul între ei.

Lydia Stoner se uită la Tru, surâzând.

— E tare frumoasă, Tru. Iar noi suntem foarte fericiţi că te-ai întors în California.

Thane ne-a povestit atâtea despre tine! Şi despre Mel. Lydia o luă de mână.

— Suntem extrem de fericiţi pentru tine şi pentru Thane.

— Da? îşi ţinea mâna moale în cea a femeii mai în vârstă. Oare ce le spusese ticălosul ăsta de Thane? Bărbatul îi înconjură talia cu braţul.

— Tru şi cu mine n-am spus încă nimănui altcuiva, decât ţie şi lui tata, pentru că nu ştim când vom face nunta. Tru îşi drese vocea. Doamna Stoner o bătu uşor pe

mână.

— Înţeleg. Vreau numai să ştii cât de fericiţi suntem.

Se uită apoi din nou la fetiţa care gângurea. Tru mormăi abia perceptibil.

— Nu te simţi mai bine acum, că părinţii mei sunt alături de noi?

Thane o văzu cum întoarce capul spre el şi îi admiră privirea înflăcărată şi coloana delicată a gâtului. Părul ei strâns avea o strălucire alb-aurie, care îl fermeca.

— Ascultă-mă! rosti Tru printre dinţi, uitându-se la el, când la părinţii lui care se jucau cu Mel.

— Draga mea, eu te-am ascultat întotdeauna!

— Rahat!

— Ce frumos vorbeşti! Bănuiesc că şi Mel te va imita, peste un an, doi.

Thane se aplecă şi, când ea vru să spună ceva, o sărută dulce şi lung. Deşi îşi simţea sângele fierbând, nu putu să nu observe că era de încordată. Afurisita!

— Ai o gură minunată, iubito! Cuvintele lui păreau o mângâiere.

— Încetează! Ne văd părinţii tăi. Îi văzuse pe soţii Stoner cum se uitau la ei semnificativ.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Suntem o familie foarte deschisă, zise Lydia Stoner amabilă.

— Ooo! Tru încercă să-şi elibereze mâinile, să-l împingă pe Thane, dar îi fu imposibil. Chiar atunci, în încăpere intră un servitor, cu o haină albă, care anunţă că masa este gata.

— Julio, ea e doamna Wayland şi fetiţa ei, Mel. Doamna Stoner se ridică în picioare.

Începu să vorbească repede în spaniolă. Apoi, se întoarse spre Tru.

— Julio, unchiul şi mătuşa lui sunt la noi în familie de mai mulţi ani. În timp ce mâncăm, vor avea ei grijă de copilă, dacă nu te deranjează. Altfel, vom pune un leagăn pentru ea, în sufragerie. Tru profită de întrerupere şi se eliberă din braţele lui Thane. Se uită la tânărul servitor,

apoi la fiica ei.

— Ce-ar fi s-o lăsăm pe Mei să hotărască? îi sugeră Tru lui Julio, într-o spaniolă aproximativă. Băiatul se aplecă asupra leagănului, iar Mel întinse mânuţele să-l apuce de obraz.

— Cred că nu e nicio problemă, spuse Tru, zâmbindu-i fetiţei. Mă duc să-i aduc scutecele.

— Nu vă deranjaţi, senora. Am pregătit totul.

În ciuda emoţiilor pe care le avea, cina aceasta nu fu un chin, aşa cum îşi închipuise ea înainte. Soţii Stoner făcură tot posibilul ca ea să se simtă bine, aşa că, foarte curând, începu să converseze fără probleme.

Thane se uita la ei şi la Tru, mulţumit că lucrurile decurgeau bine. Oricum, chiar dacă părinţii lui ar fi urât-o pe Tru, lui tot nu i-ar fi păsat. S-ar fi însurat cu ea şi fără voia lor. Nimeni nu-l mai putea despărţi acum de ea.

În ultimul an, îşi dăduse seama că mai bine se certa cu ea cincizeci de ani de acum încolo, decât să nu-i fie alături. Se voia în mrejele ei. Acceptând acest lucru, nu vedea cale de întoarcere. Tru fu conştientă de privirile lui atente, tot timpul cât ţinu cina. Răspundea încet tuturor întrebărilor discrete pe care i le puneau părinţii lui.

— Da, serviciul de informaţii te cam solicită, dar am avantajul că lucrez acasă şi pot fi cu fetiţa mea tot timpul. În felul acesta, treburile merg foarte bine.

Doamna Stoner ridică din sprâncene.

— Credeam că vei rămâne în California, Tru.

— O, nu. Mel şi cu mine ne întoarcem acasă, mâine…

— Iar eu voi pleca împreună cu ele, mamă. Am făcut deja demersul să-mi mut birourile acolo. Credeam că ţi-a spus tata.

— Nu mi-a spus, zise Lydia, aruncându-i o privire tăioasă domnului Stoner, care ridică din umeri.

— Nici eu n-am. Ştiut, spuse Tru.

Thane se sprijini pe spateaza scaunului, cu furculiţa în mână.

— Iubito, ţi-am spus că nu mai vreau să stăm

separaţi. Tru deschise gura, dar cuvintele refuzau să-i vină în minte. Privirea de chihlimbar al lui Thane se întuneca amenințător.

— Credeam că vei veni ceva mai târziu la New York… şi doar să ne vizitezi.

Vocea îi era aproape şoptită şi coborâse privirea.

— Ei, uite că nu va fi aşa! decretă Thane.

— Înţeleg. Mama lui se uită la el, simţind că între cei doi se duce o luptă tăcută a voinţelor.

— Am fost sigur că vei înţelege, draga mea Lydia, zise Cranston Stoner, surâzându-i fiului său mânios. Când ajunseră la desert, Tru se simţea epuizată de atâta încordare. Thane era înciudat, pentru că ea evitase să vorbească despre ei doi.

Abia aştepta să-i spună că s-a comportat sub orice critică. După ce terminară, nu mai rămaseră acolo prea mult.

— Mel trebuie să doarmă foarte bine în noaptea aceasta. Avem avion după-amiază şi ajungem cam târziu la New York.

— Înţeleg, draga mea. Sperăm că vei mai veni.

— Sigur că va mai veni! Vom veni toţi trei. Vorbele lui Thane o iritară şi mai mult. El îi luă fetiţa din braţe, împreună cu sacoşa şi o conduse spre uşă.

Fetiţa dormită tot drumul spre casă.

— N-ai probleme cu ea, în călătorie!

— Aşa e, zise Tru, uitându-se la el.

— O iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

— Ea e viaţa mea. Thane simţi o durere atât de ascuţită, încât i se tăie respiraţia.

— Dar viaţa ta nu constă numai în asta! Să nu-mi spui că e vorba numai de afacerea ta cu informaţiile! rosti Thane tăios.

— Nici n-am avut de gând! Tru trase adânc aer în piept.

— Thane, cred că ar fi mai bine ca eu şi Mel să ne întoarcem singure la New York. Lasă-mă să termin, te rog,

adăugă ea, văzând că el avea de gând să o întrerupă. Nu vreau ca Mel să trăiască alături de doi oameni care se ceartă toată ziua. Dacă ne depărtăm puţin, ne putem gândi la situaţia noastră mai bine.

Numai că Tru se simţea foarte rău că-i spunea toate acestea. De fapt, ar fi vrut din tot sufletul ca el să vină cu ea.

— Dacă ne despărţim o vreme, ne vom da seama de ceea ce simţim cu adevărat…

Vocea îi pieri, când îi văzu chipul contorsionat.

— Mă gândeam doar că… El lovi brusc cu pumnul în bordul maşinii.

— Ştiu la ce te gândeai! Renunţă! Eşti ruptă total de realitate!

— Dimpotrivă! Sunt foarte realistă. Şi nu mai conduce ca un nebun, când ştii că fiica mea e în maşină! Tru îşi muşcă buzele care îi tremurau. Nu se mai auzi decât respiraţia uşoară a fetiţei. Tăcură tot drumul. De îndată ce Mel adormi în pătuţul ei, Thane zise:

— Voi fi aici mâine la prânz. Facem bagajele şi plecăm la aeroport!

După aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Barbarule! Tru îl conduse, spumegând, până la uşă, apoi se uită cum pleacă cu maşina. Avu o noapte foarte agitată. Visă că făcea dragoste cu Thane, amândoi plini de pasiune. Se trezise de câteva ori lac de transpiraţie.

Dimineaţă era ameţită. Mel o necăji şi ea cu micile ei mofturi de copil. După ce-i dădu să mănânce, o duse pe terasă, într-un ţărculeţ acoperit. Apoi, împachetă lucrurile şi le puse lângă uşa din faţă. Chiar când duse ultima sacoşă, se auzi soneria. Se uită la ceas. Nu avea cum să fie Thane. Era doar ora zece.

— Bună, Tru.Ai cam slăbit. Roger o măsură din cap până în picioare.

Fără să-i răspundă, încercă să-i trântească uşa în nas. Dar Roger puse piciorul în prag şi intră. Avea pe chip o

duritate triumfătoare.

— Lasă trucurile, Tru!

— Ieşi afară de-aici!

— Nu înainte de a-ţi spune de ce-am venit! Trecu pe lângă ea şi intră în camera de zi.

— Frumoasă casă! rosti ei, uitându-se în jur. Într-o zi, vom avea, eu şi Heidi una la fel.

— Foarte bine! Acum, ieşi afară! Roger se răsuci spre ea şi tise:

— Stai jos şi ascultă-mă!

— Stau în picioare. Pot să mă feresc de tine mai bine aşa!

— Faci pe deşteaptă, ca altădată! Roger se apropie de masă şi luă o vază.

— Frumoasă, nimic de zis.

— Las-o jos!

— Bine! zise el, uitându-se la ea. Prietena ta, Ellen, mi-a spus că vei veni la nunta ei şi că ai o fetiţă.

— Atunci, probabil că ţi-a mai spus şi că e fetiţa lui Maggie.

— Nu vinde castraveţi la grădinar! Ştiu că ai rămas gravidă cu Stoner şi-ai plecat la New York, să naşti. Iar el n-a ştiut nimic, nu-i aşa? L-ai păcălit! Nu cred că i-ar plăcea ca toate acestea să fie date publicităţii! I se încreţi pielea pe ea, de scârbă. Cum de se putuse căsători cu un bărbat ca acesta?

— Poate vrei să te faci de râs. Am toate actele în legătură cu identitatea fetiţei, aşa că las-o baltă! Roger se înroşi ca racul.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa!

— Îţi vorbesc cum vreau! Şi să nu-ţi treacă prin minte să mă loveşti din nou, pentru că nu-ţi mai merge! Roger se uită în ochii ei.

— Crezi că durul de Stoner va mai avea ocazia să mă pocnească încă o dată? Chem poliţia, dacă mai încearcă! Tru întrebă fără să vrea:

— Thane te-a bătut?

— Vorbeşti de parcă n-ai şti! Tru îşi duse mâna la gură, ca să nu râdă.

— N-am ştiu. Dar mi-ar fi plăcut să văd asta. Apropo, va fi aici în mai puţin de o oră. Aşa că, poate, nu-i timpul pierdut!

— Nu mă tem de el! zise Roger, uitându-se peste umăr.

— Îmi dau seama, rosti Tru rece. Pleacă de aici, Roger. Nu ţine! Mel e adoptată de mine legal. Dacă mai apari, va trebui să-mi iau măsuri de precauţie.

— Nu ţi-am spus încă totul, Tru.

— Pleacă! Tru îl duse până la uşă, încuie şi puse lanţul. Se sprijini de perete şi înghiţi în sec. Ce-i mai putea face Roger? Ea şi Mel vor fi curând la New York.

Thane sosi pe la ora douăsprezece fără un sfert. Văzu că Tru era obosită şi tulburată. Bagajele erau gata, lângă uşă. Fără să rostească un cuvânt, o îmbrăţişă şi zise:

— Ne certăm cam mult. Trebuie să schimbăm această situaţie.

— Şi eu vreau.

— Bine. Atunci, ne vom strădui împreună, ia fetiţa. Eu duc lucrurile în maşină.

Mi-am trimis totul la New York, ca să nu mai avem şi grija asta.

— Numai să nu ţi se piardă lucrurile! Thane ridică din umeri.

— Sunt magazine şi-acolo!

Mel nu mai era chiar aşa veselă ca în ziua precedentă. Tru încercă s-o scoată din ale ei.Pe aeroport era forfotă mare. Oamenii se grăbeau care încotro, ciocnindu-se, aproape, unii de alţii. Chiar avându-l pe Thane alături, i se păru obositor.

Când ajunseră în avion, Tru răsuflă uşurată.

— Hai s-o punem pe locul de la fereastră. Putem să discutăm mai bine aşa.

Tru aprobă zâmbind.

— De ce râzi?

— De tine. Eşti foarte impresionant când ridici sprânceana!

— Iubito, aş prefera să te impresionez prin altele! Thane era perfect conştient că însoţitorul de zbor îl văzu când o sărută pe Tru, dar îi făcea mare plăcere s-o scoată din sărite. Ea se lăsă pe spetează încercând să-şi recapete respiraţia.

Când avionul începu să decoleze, Tru se uită pe hublou. Imaginile treceau rapid prin faţa ochilor ei. Mel şi ea se duceau la New York. Oare, se vor mai întoarce în California vreodată? Thane era alături de ele. Se simţea năpădită de fericire.

Motoarele avionului păreau că îngână o melodie.

Da, viaţa ei va fi mai frumoasă. Thane era alături de ea. O clipă, îi apăru în faţă imaginea lui Roger. Dar ea o alungă imediat. Nu le mai putea face niciun rău acum.

CAPITOLUL 8

La început, îi fu cam greu să trăiască cu Thane la New York. Se lovea de el la tot pasul, de parca vila ei nu era decât o chichineaţă, Juana îl privise cu neîncredere vreo cinci minute. Apoi, reuşise s-o cucerească cu totul. Stăteau la masa din bucătărie şi râdeau ca doi prieteni vechi. Tru se ocupa de o problemă pe care o avea firma DENTURES WHILE U WAIT INC.Cu un client.

— A, bine că v-am găsit, domnule Liguorian! Domnul Emmett v-a căutat pe data de cincisprezece, nu pe treisprezece, aşa cum credea. Dacă vreţi, vă trimit o copie a mesajului. Nu-i niciun deranj. O fac cu plăcere. Vă mulţumim că aveţi încredere în serviciile noastre. Tru puse receptorul jos şi îşi culcă fruntea pe birou.

Tresări, când se simţi cuprinsă de două braţe puternice.

— De când ne-am întors din California, parc-am trăi în gară! zise Thane, aşezându-se pe un scaun, cu Tru în poală. Da’ ştiu că ai de lucru!

— Cum de te-ai întors acasă aşa devreme? Tru îşi

înăbuşi un căscat. El începu să o maseze uşor pe spate.

— Acasă… Îmi place cuvântul acesta, draga mea. În sfârşit, ţi-ai revenit!

— Nu cred că mai ai nevoie şi de părerea mea. Mel şi Juana îţi ciugulesc din palmă. Nu ţi-ajunge? încercă ea să fie tăioasă. Adevărul era că începuse să se obişnuiască să trăiască alături de el.

— Sună telefonul toată ziua, când sunt acasă. Îmi închipui ce e când sunt la birou!

Îi luă degetul mic şi i-l strânse cu buzele, uitându-se la ea.

— Dacă ţi-e greu, pot să te ajut. Tru se relaxă. Ştia, oricum, că nu putea scăpa din braţele lui. Ce frumos era bărbatul acesta! Deşi făcea totul bine şi era sigur pe el, nu părea înfumurat.

— Îţi mulţumesc. Poate am să te solicit, într-o zi. E o perioadă mai dificilă.

Thane dădu din cap.

— Poate vrei să te ajut în fiecare seară.

Tru râse, încercând să se dea jos din poala lui, observând că îl excitase.

— Tu, cu companiile tale multimilionare!

— Vrei să zici, miliardarule, îi replică Thane dur, uitându-se amuzat la ea, cum voia să-i scape din braţe. Da, iubito, m-ai excitat. Dar nu te las până nu îmi promiţi că vii sus cu mine să facem un duş împreună.

— Nu pot. Dacă vine Juana şi…

— Îi spun să nu urce.

— N-ai să-i spui nimic! se gândi cu oroare la ceea ce ar putea crede Juana, văzând-o că urcă împreună cu Thane, la etajul trei, unde îşi avea el apartamentul Cu binecunoscuta lui uşurinţă de a se descurca, chemase un decorator şi, în câteva zile, transformase podul într-un apartament confortabil, format dintr-un dormitor, o cameră de zi, bucătărie şi o baie. Tru rămăsese uluită. Thane o sărută dulce pe buze.

— Dacă nu vrei să vii cu mine sus, cobor eu, după ce

se culcă Juana, şi facem duşul la tine.

— Oricum, n-am cum să te împiedic, murmură Tru, ameţită de ochii aceia care căpătaseră sclipiri de bronz.

— Aşa e. Şi sunt sigur că Juana ştie tot, ridică el din umeri. De ce nu vrei să te măriţi cu mine? în felul acesta, nu mai contează ce crede Juana, nu-i aşa?

— Da, poate. Thane se încruntă o clipă, apoi, îşi reveni.

— Nu mi-ai răspuns, dacă vrei sau nu să te ajut, în fiecare seară.

— Îţi mulţumesc, dar am angajat chiar astăzi două femei.

— Bine, atunci. Thane se ridică, lăsând-o din braţe.

— Mă duc să fac un duş… singur, i-am promis Juanei că o ajut diseară la bucătărie.

Mel ne va ajuta. Thane o sărută pe gură dulce şi prelung. Abia se abţinu să nu-l cheme înapoi, când el se depărtă. Devenise mult prea important în viaţa ei.

După ce se culcă toată lumea, el cobora la ea şi făceau dragoste. Reuşea să o umple de pasiune de fiecare dată. Nu putea să-l îndepărteze. Făcea parte din fiinţa ei. În timpul cinei, Thane le povesti nişte lucruri amuzante, care i se întâmplaseră în ziua aceea. Din când în când, o gâdila pe Mel sub bărbie, făcând-o să râdă. Când o luase în braţe, Tru observă uluitoarea asemănare între ochii fetiţei şi ai lui. Era clar că între cei doi se crease o afinitate.

— E o muchacha fericită, senora Tru, şopti Juana, când aduse desertul.

— Da, aprobă ea, fără însă să recunoască meritul lui Thane în această privinţă.

Ca de obicei, după cină, intrară în biroul mare din spatele bucătăriei. Mel se juca în ţărculeţul ei, consumându-şi excesul de energie, înainte de culcare. Thane se apucase să studieze nişte documente, dar se mai ocupa din când în când şi de fetiţă. Juana tricota, iar Tru răspundea la telefoane, uitându-se râzând la strâmbăturile lui Thane, care o amuzau atâta pe fetiţă. Curând, pentru

Mel sosi ora culcării. Thane le urmă pe cele două femei în camera fetiţei.

— E atât de frumoasă! şopti Thane, aplecându-se asupra leagănului şi luându-i delicat pumnul mic în mână.

— Da, şopti Tru alături de el. Este.

— Exact cum v-am spus, senora Tru, zise Juana a doua zi de dimineaţă, puţin după ora opt. Thane plecase la lucru şi ea primise deja o mulţime de apeluri.

— Astăzi trebuie să mă duc s-o văd pe verişoara mea.

Juana se îmbrăcă cu paltonul şi îşi puse mănuşile îmblănite în mâini.

— A sosit şi taxiul. Credeţi că vă veţi descurca singură?

— Nu-i nicio problemă. Tru o conduse pe bătrână spre ieşire. Astăzi, la ora patru, îmi vine una din secretare. Du-te şi simte-te bine la verişoara ta.

— Nu-mi place deloc că vă las singură cu toate, dar… Tru ştia că îi era greu să se despartă de fetiţă.Pe la mijlocul dimineţii avu câteva clipe libere, aşa că se jucă puţin cu fetiţa şi călcă nişte rufe care se uscaseră. Spălătoria se afla chiar lângă birou, deci nu-i fu greu să facă toate acestea. Tocmai primise un mesaj de la DENTURES WHILE U WAIT, când sună cineva la uşă. Tru închise aparatul, se uită să vadă dacă Mel era bine şi se duse pe hol. Se uită la persoana care apăruse prin vizor. Dar bărbatul stătea cu spatele, aşa că nu-l recunoscu. Deschise uşa, fără să desfacă lanţul. O lovi un val de aer tăios de afară.

— Da?

— Bună, Tru. Lasă-mă să intru, altfel îngheţ aici.

— Roger! Ce mai vrei?

— Nu discut, până nu-mi dai drumul! Tru vru să-i spună să plece, apoi ridică din umeri şi desfăcu lanţul. Roger nu mai constituia un pericol pentru ea. De ce să nu-l trateze civilizat?

— Îţi dau cinci minute.Pe urmă, trebuie să pleci. Sunt

foarte ocupată.

— Faci carieră, nu-i aşa? Roger îşi scutură haina de zăpadă, apoi o atârnă de cuierul de alamă din hol. Tru se încruntă.

— Nu te simţi ca la tine acasă! Spune ce vrei şi pleacă!

— Nu te interesează de ce am venit la New York?

— Nu. Roger se făcu roşu de mânie.

— Ei, bine, o să te intereseze imediat! Heidi şi cu mine ne dorim un cuibuşor la New York, unde să stăm când vrem să vedem un spectacol sau să facem ceva cumpărături, zâmbi Roger, văzând-o că se schimbă la faţă. Văd că ţi-am atras atenţia.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, Roger. Dar, sunt foarte obosită, aşa că spune odată!

Tru se uită mânioasă la el. Roger fusese întotdeauna pompos şi crezuse că interesează pe toată lumea ce spunea el. Un plictisitor! Roger se uită în jur.

— Cred că ar fi bine să intrăm în camera de zi.

— Eu nu. Nu vei sta chiar aşa mult.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa!

— Asta e casa mea. Vorbesc cum îmi place! Acum spune ce ai de spus şi pleacă!

Faţa lui se schimbă de mânie.

— Sursele mele îmi spun că trăieşti cu domnul Stoner. Tru se apropie de uşă.

— Rău am făcut că ţi-am dat drumul înăuntru!

— Încă n-am terminat! fornăi Roger, întinzând degetul spre ea. Odată ce ai făcut copilul acesta când mai erai, încă, soţia mea, am să te dau în judecată!

Tru se dădu înapoi împleticindu-se, uluită de ceea ce auzea. Roger se uită în jurul lui.

— Casa aceasta o să-i placă lui Heidi. Cred că putem să negociem cât la sută din afacere îmi revine mie. Se uită la Tru, făcându-i plăcere că o vede atât de şocată.

— Dacă nu vrei să împărţi lucrurile cu mine, te dau în judecată. Nu va fi greu de demonstrat că nu eşti o mamă

potrivită.

— Eşti nebun! îi zise Tru cu o voce răguşită. Mel este moştenitoarea întregii afaceri, precum şi a casei. Nimic din toate acestea nu pot fi ale tale!

— Îmi pare rău, Tru, dragă, dar am discutat lucrurile acestea pe îndelete cu avocatul meu şi se pare că am mari şanse de câştig. Verifică documentele divorţului nostru şi ai să vezi că nu eram, încă, despărţiţi, când ai luat copilul în custodie.

— Văd c-ai învăţat bine lecţia, zise Tru cu vocea tremurând.

— Aşa el Roger îşi luă o scamă de pe mânecă şi păru foarte mulţumit de el însuşi.

— Şi-ai făcut drumul până la New York numai pentru asta? Eşti un prost! N-are să-ţi meargă! Tru îi înfruntă cu pumnii strânşi, încercând să-şi ascundă teama care o năpădise.

— Am venit aici pentru afaceri, îi răspunse el pompos.

— Atunci, vezi-ţi de treabă şi pleacă! N-ai nicio şansă să pui mâna pe Mel sau pe ceea ce-i aparţine: Tru ridică bărbia, înfruntându-l. Chiar în clipa aceea, copila începu să plângă.

— Pleacă odată! Sunt ocupată!

— Ţine cont de ceea ce ţi-am spus, Tru! zise el, întorcându-se spre ea. Altfel, ai să pierzi copilul acesta. Te-ai întors din California cu un amant. Eu și Heidi suntem căsătoriţi. Avem toate şansele să putem lua copilul. Crezi că ne va fi greu să demonstrăm că nu eşti o mamă potrivită! Şi-atunci, ai să pierzi totul! Poate vrei să semnezi actele pentru vilă chiar acum. Dacă nu, nu-ţi dau mai mult de o lună, până te scot de-aici! Îndrăzneala bărbatului, care îi fusese soţ cândva, o uluia.

Întinse mâna spre clanţă, venindu-i să-i dea brânci afară, dar o auzi pe Mel plângând. Nu putea să renunţe la copilaşul acesta pentru nimic în lume! în mintea ei, nu exista niciun dubiu că Roger o va da în judecată.

— Mai lasă-mă să mă gândesc la toate acestea. Acum, îmi plânge fetiţa.

— De ce nu vrei să semnezi actele chiar acum? Va fi mai uşor pentru amândoi.

— Pleacă, altfel nu ştiu ce-ţi fac! Chem poliţia să te aresteze pentru violare de domiciliu. Abia îl mai vedea de mânie. Roger se uită la ea ca turbat.

— Te sun mâine, să-mi spui ce hotărâre ai luat. Dacă nu e cea care trebuie, îl sun imediat pe avocatul meu.

— Şobolanule! Roger se apropie ameninţător de ea, făcând-o să se dea un pas înapoi. Se uită repede în jur după o armă.

— Ai grijă cum vorbeşti! Ai să regreţi! îl dădu afară şi trânti uşa în urma lui! Mâinile îi tremurau. Transpirase. Mintea îi era golită de orice gând. Mel striga iar, aşa că se grăbi să se ducă la ea. O schimbă, îi dădu să mănânce, ca un robot. O duse în ţărculeţ şi se întoarse la treabă. Răspunse mesajelor şi întrebărilor clienţilor, luându-şi notiţe. După vreo trei ore de activitate intensă, după ce-o culcă pe Mel direct în ţărculeţ, Tru se duse şi puse ceainicul pe foc. Nu-şi amintea nimic din ceea ce făcuse de când plecase Roger.

— Mel, draga mea! Nu pot să te părăsesc, oricât aş încerca! răsună vocea Juanei.

Se întorsese acasă chiar înainte de ora la care obişnuia să vină şi Thane.

— Îmi pare rău, senora Tru, că am întârziat atâta, dar autobuzele… Juana se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? Nu vă simţiţi bine? Juana îi puse mâna pe frunte.

— Odihniţi-vă puţin. Voi avea eu grijă de toate. Tru nu se împotrivi. Era prea secătuită. Intră în camera ei şi îşi dădu jos hainele de pe ea. Intră sub pătură numai în sutien şi în slip. Dacă reuşea să închidă puţin ochii, poate găsea o soluţie.

Thane se uita cum doarme, încovrigată, ca un copil. Nici n-apucase bine să intre, că Juana îl întâmpinase

vorbindu-i repede în spaniolă, frângându-şi mâinile de grija pentru senora, care acum se odihnea.

— E bolnavă? întrebase Thane. Juana ridicase din umeri.

— Nu are febră, dar cred că i-a frânt inima ceva. Thane dăduse din cap, apoi urcase imediat în dormitorul mare, cu ferestre victoriene, care dădeau în stradă. Observă într-o secundă draperiile aurii în ton cu cuvertura de pat, cu covoarele. Văzu cearcănele vineţii din jurul ochilor ei. Genele lungi nu reuşeau să le ascundă. Îşi ţinea mâinile sub bărbie, într-o poziţie de apărare.

Simţi un nod în gât, văzând-o cât era de vulnerabilă. Cu toată bravada ei, avea şi părţi slabe, de care nu-şi dădea seama decât cineva care o cunoştea foarte bine.

Îşi jură că va doborî, într-o bună zi, toate barierele pe care şi le ridicase în jurul sufletului ei. Atunci va fi convins că a cucerit-o cu adevărat. Dădu din cap uitându-se la ea. Nu va mai lăsa pe nimeni să o rănească de acum înainte. Chiar dacă încerca să se ascundă, el tot o va feri de necazuri.

Thane îşi lăsă servieta jos şi începu să se dezbrace încet. Îşi împachetă hainele şi le puse pe un scaun. Se vârî gol în pat şi o luă în braţe. Ea murmură ceva în somn.

Thane începu să-i şoptească vorbe dulci, de dragoste.

— Fii liniştită, draga mea! Sunt lângă tine! Thane nu mai putu de bucurie, când o simți că-i pune un braţ în jurul taliei şi se lipeşte de el.

— Aşa, iubito! Vino mai aproape. Ea adormi din nou, profund. Aproape că adormise şi el, când auzi un ciocănit uşor la uşă. Abia avu timp să-şi acopere trupul, când Juana întredeschise uşa şi se uită în ochii lui Thane, zâmbind înţelegătoare.

— E bine că a adormit, senor Thane. Să ştiţi că am culcat fetiţa. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt în apartamentul meu. Friptura e în cuptor.

— Mulţumesc, Juana.

— Nu, eu vă mulţumesc. Cred că senora Tru are

nevoie de dumneavoastră acum.

Se încruntă.

— Astăzi, când m-am întors, era foarte necăjită. A supărat-o ceva foarte rău.

Bătrâna ridică din umeri şi închise uşa încetişor. Thane se uită la Tru. Îi atinse buzele cu degetele şi-i simţi respiraţia uşoară. Ea tremură, deschise ochii, apoi îi închise din nou. Se trezi.

— Bună. S-a făcut dimineaţă? Thane o sărută cu pasiune.

— Nu. E abia trecut de ora opt. Dar mă înnebuneşti de mai bine de o oră.

Tru îşi scoase mâna de sub pătură şi se uită la ceas.

— Ia uite cât e ceasul! Trebuie s-o culc pe Mel.

— S-a ocupat Juana de tot. Mi-a spus că ne-a lăsat şi mâncarea pregătită, când vrei să coborâm.

— Aşa ţi-a spus ţie? El o privi amuzat şi o sărută pe nas.

— Juana crede că îţi face bine să fii cu mine. Şi eu zic la fel. Vreau să ne căsătorim.

Ce zici? În faţa ei apăru chipul lui Roger.

— Ce zici, Tru. Eşti albă ca varul.

— Nimic. Sunt întotdeauna puţin cam ameţită, când mă trezesc. Tru clipi, gândindu-se la fostul ei soţ. Știa că Thane îl putea învinge pe Roger într-o confruntare făţişă. Dar fostul ei soţ era un ticălos viclean şi laş. Iar dacă îi povestea despre ultimele ameninţări pe care i le spusese, Thane s-ar fi înfuriat rău şi l-ar fi sunat imediat pe avocatul său. L-ar fi găsit pe Roger şi în gaură de şarpe şi i-ar fi spart capul. Nu, pentru moment, mai bine tăcea…

— Hei, doamnă! Uită-te la mine! Vocea lui Thane era uşor amuzată, dar şi iritată, totodată. Nu-i plăcea s-o vadă gândindu-se la cine ştie ce, pierdută în visare. Făcea asta cam des.

— Juana mi-a spus că păreai tare necăjită, astăzi, când s-a întors ea acasă.

Vorbele lui o făcură să se cutremure. Îşi smulse

privirea din ochii lui şi gura i se strânse.

— Cât de repede crezi că ne putem căsători? Nu vreau să plecăm din New York.

I-ar Mei va trebui să fie cu noi, orice-ar fi! Thane fu şocat de vehemenţa cu care vorbea. Disperarea i se citea pe fiecare trăsătură a feţei.

— Ce s-a întâmplat, Tru? Ce-mi ascunzi?

— Vrei sau nu să te căsătoreşti cu mine? Zâmbea atrăgător şi rugător totodată.

— Te vreau oricum! zise el serios, dându-şi însă seama că îi ascundea multe. Şi va fi o căsătorie adevărată, Tru! N-ai să fugi de mine, în ultimul moment şi nici n-ai să-mi mai ascunzi nimic! Spune-mi că n-am dreptate! O ridică în două mâini.

— Aflu eu ce te frământă, draga mea! Fii sigură de asta!

— Toată lumea are secrete, reuşi ea să spună.

— Dar nu şi noi doi, iubito! Pe lângă asta, n-ai să mai ai timp de secrete, pentru că vom face dragoste tot timpul! Dacă vreau, îmi iau un an liber, ca să mă concentrez asupra acestui lucru! Thane se uită fix la ea. Tru oftă.

— Asta-i cea mai dulce ameninţare din lume!

— Şi, când ne căsătorim? Mâine? Tru făcu ochii mari. Deschise gura. Thane începu să râdă.

— Hai s-o facem vineri. Asta înseamnă că ai două zile la dispoziţie să te pregăteşti.

— Putem? întrebă ea slab.

— Da. Dădu din cap.

— Atunci, rămâne pe vineri. Thane o sărută pe gât.

— Mâine, Juana poate să aibă grijă de Mel, iar noi ne ducem după verighete.

Tru ridică mâna şi se uită la inelul ei cu diamant.

— Arată tare frumos pe degetul tău. Tru începu să râdă.

— La tine, la birou, toate merg ca pe roate şi poţi să-ţi permiţi să lipseşti când vrei?

— Da. Totul merge ca pe roate.

— Ţi-e foame?

— Da. Thane râse, văzând-o că se înroşeşte toată.

— Şi mie mi-e foame de tine!

— Nu mai râde de mine! Tru îl împinse şi fugi la baie.

Trânti uşa şi o încuie în urma ei. Thane sări imediat în picioare.

— Hei, nu-i cinstit! Lasă-mă să intru! Vreau să fac un duş cu tine!

— Fă-l singur! strigă Tru şi izbucni în râs. Nu auzi zgomotele de la uşă, câteva momente mai târziu. Tocmai îşi epila picioarele, când văzu uşa deschizându-se. Doar o încuiase! Când uşa grea ieşi din ţâțâni, îl văzu pe Thane. Aparatul de ras îi căzu din mână.

— Ce naiba faci?

— Bună! Cred că intimitatea e importantă pentru toată lumea. Dar nu-mi place deloc să mi se închidă uşa în nas. De-aia am intrat, să-ţi spun! Thane sprijini uşa de perete şi ridică aparatul de ras de jos, zâmbindu-i şmecher, ca un copil.

— Mi-ar face mare plăcere să-ţi rad eu picioarele, îmi dai voie?

— Ai reuşit… să scoţi din ţâțâni… o uşă mare de stejar… numai ca să-mi spui…

Îşi reveni şi îl întrebă:

— Cum ai s-o pui la loc?

— Uşor. Acum, dacă ai văzut câtă osteneală mi-am dat ca să intru aici, mă laşi să vin lângă tine? Tru simţea cum se topeşte. Dacă continua să o privească astfel, avea să-i sară de gât, să-i mărturisească totul.

— Poate. Mai întâi, pune uşa la loc şi lasă-mă să fac duş!

Expresia de dezamăgire de pe chipul lui o umplu de remuşcări.

— Apoi, să deschizi zăvorul şi să vii lângă mine! Tru fu cuprinsă de bucurie, când îi văzu zâmbetul senzual. Tremurând, intră în cadă şi trase perdeaua pentru duş.

— Iată-mă! îi surâse el. Tru se uită descumpănită.

— Cum ai reuşit să pui uşa la loc aşa repede? Doar n-o să se prăbuşească peste noi, nu-i aşa? Thane îi aruncă o privire sumbră.

— Când eram student, am lucrat în construcţii două veri. Am ajutat la montarea unor uşi de oţel mai mari ca asta!

— Iartă-mă! Nu ştiam că stau de vorbă cu King Kong!

— Doamnă, îţi râzi de mine! E timpul să te pedepsesc! O prinse cu mâinile şi o lipi de trupul lui.

— Asta-i pedeapsa? zise ea. El îi simţea bătăile inimii.

— Îţi place, iubito?

— Numai cu tine! Thane o lăsă jos şi o pătrunse. Ochii ei se făcură mari de plăcere.

Culoarea deveni mai intensă, închise apoi ochii, abandonându-se. Thane îi mângâia trupul uşor.

— E tare excitant să fac dragoste cu tine aşa. Tru dădu din cap, fără să deschidă ochii. Gura i se uscase şi nu putea rosti niciun cuvânt. Ritmul mişcărilor lor îi copleşi. Gemeau împreună. Nimic nu mai exista pe pământ, în afară de ei. Tru ţipă cu gura lipită de pieptul lui, când atinseră punctul culminant împreună.

— N-am ştiut niciodată… că poate exista o asemenea plăcere, Thane.

Tru îşi lipi obrazul de pielea lui umedă.

— Şi pentru mine e ceva nou, iubito!

— Nu cred!

— Ba da! Se spălară unul pe altul, ochi în ochi. Se sărutară adesea şi se mângâiară.

Când, în sfârşit, Thane o ajută să iasă din cadă, o cuprinse protector în braţe. Şi când o şterse cu prosopul o făcu într-un fel foarte tandru. Nu mai era nevoie de cuvinte.

— Te iubesc, îi zise Thane firesc.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Tru se simţea copleşită de bucurie din cap până în picioare. Nu mai fusese niciodată atât de uşoară. Thane o urmă în dormitor.

Trupul ei suplu şi fin se mişcă graţios. Mersul ei avea o putere de fascinaţie uimitoare. Îşi aminti de prima lui vizită făcută la Louvru şi de cum i se tăiase respiraţia când se oprise în faţa Mona Lisei. Cam acelaşi lucru simţea şi acum, când se uita la picioarele şi la şoldurile ei.

Când ea se întoarse să-şi ia halatul, îi surprinse privirea şi începu să râdă.

— N-ai să mai mănânci niciodată, dacă continui să mă priveşti aşa!

Thane închise ochii, dând din cap.

— Ştiu. Nici mie nu-mi vine să cred. Îmi vine să fac dragoste cu tine. Nici la douăzeci de ani nu am avut un asemenea apetit sexual.

— Bietul de tine!

— Îmbracă-te, sireno! Tru îi surâse.

— Mă întorc imediat. Îşi puse pantalonii şi îşi luă celelalte lucruri de pe scaun. Apoi ieşi. Tru nu-şi luă ochii de la uşă, câtă vreme se îmbrăcă într-un costum de casă din velur, cu mâneci bufante şi cu guler pe gât. Când îi auzi paşii, trase adânc aer în piept.

— Uite, m-am îmbrăcat. Nici n-aş putea fi mai acoperită ca acum! râse ea.

Thane îşi trase un pulover peste cap.

— Tu ai arăta sexy şi în haină de călugăriţă, aşa că să nu-ţi închipui că m-am răcorit! Hai, femeie, să mâncăm! Mor de foame.

În bucătărie, încălziră mâncarea, pe care le-o făcuse Juana, şi scoaseră din frigider o salată de spanac, gata făcută.

— Ciorbă de peşte franţuzească, făcută de o bucătăreasă spaniolă! Nici că se putea ceva mai bun! Thane mestecă o bucăţică de carne de peşte, savurându-i gustul plăcut.

— E una dintre mâncărurile mele preferate. Şi lui Maggie îi plăcea foarte mult…

Continuară să mănânce în linişte. Tru îşi aminti de ameninţările pe care i le făcuse Roger, în ziua aceea. Şi

dacă reuşea să-şi pună în aplicare planurile ticăloase? Tru trebuia să o ocrotească pe Mei cu orice preţ. Nu trebuia decât să-şi imagineze că Mel ar fi stat în preajma lui Roger, ca să se cutremure.

— Iar te-ascunzi de mine, Tru!

— Ştiu, şi sunt atâtea pe care ar trebui să ţi le spun! Dar mai bine aştept până ne căsătorim. După aceea, îţi spun totul.

— Majoritatea relaţiilor reuşite se bazează pe onestitate, nu-i aşa? zise Thane cu voce egală.

— Aşa e.

— Eu am încredere în tine. Tu nu?

— Ba da! Thane se uită la ea cum îşi strânge buzele, îndurerată de aceste cuvinte.

— Oare de ce am simţământul că ai foarte puţină încredere în mine?

Tru îşi ridică bărbia.

— Nu ştiu. Thane îi văzu durerea pe faţă.

— N-am să te forţez, Tru. În câteva zile, ne căsătorim. Pot să mai aştept.

— Mulţumesc. Îşi simţea bărbia tremurând, în timp ce se străduia să nu dea drumul lacrimilor. Făcură ordine tăcuţi, apoi spălară vasele. Juana nu va mai trebui să cureţe după ei, a doua zi dimineaţă. Tru întinse prosopul pe care îl folosise, se uită în jur, dar evită să se uite la el. Ieşi din bucătărie şi îl auzi stingând lumina. Thane o urmă. Şi îmbrăcată, îi trezea aceleaşi simţăminte, ca atunci când era goală.

Tru se întoarse în faţa uşii dormitorului şi deschise gura să zică ceva.

— Las-o baltă, iubito! Vin cu tine.

— Mă gândeam că eşti obosit.

— Dormim împreună, zise el, pe un ton care nu admitea replică. Mă duc întâi să văd ce face Mel.

— Merg şi eu cu tine.

— Bine. Porniră pe coridor spre camera fetiţei, lovindu-se uşor cu trupurile, fără însă să se ia de mână.

Tru se aplecă asupra leagănului, controlând fetiţa dacă s-a udat.

Apoi, o schimbă repede, ca să nu-i strice somnul. Thane se uita cum i se schimba expresia. Sentimentul matern îi dădea o strălucire aparte. I se tăie respiraţia:

— Madona, murmură el. Tru aranjă păturica în jurul trupului fetiţei, apoi se întoarse spre Thane.

— Ce-ai zis?

— Vorbeam cu mine însumi. Thane se aplecă şi o bătu uşor pe funduleţ pe Mel. În drum spre dormitor, el o luă de talie.

— Îmi plac copiii. Cred că ar trebui să mai avem câţiva. Ce zici de asta?

Tru îşi simţi trupul inundat de căldură.

— Cred că ar fi minunat să formăm o familie.

— Ce-ar fi să începem chiar acum?

— Chiar acum? Thane se uită la faţa ei ridicată, în timp ce intrau în dormitor.

— Ai vreun motiv pentru care să nu vrei să facem copii imediat?

— Păi, mai e şi afacerea mea…

— Acum ai secretare care te ajută.

— Aşa e.

— Altceva?

— Poate ar trebui să ne cunoaştem ceva mai bine, înainte de a avea copii.

— Iar eu cred că vârstele copiilor trebuie să fie apropiate, ca să aibă ceva în comun.

— E adevărat. Tru se uită la el drăgăstos.

— Bun. Deci, suntem de acord. Vom începe să ne formăm familia, chiar în noaptea aceasta. Înainte să-l poată opri sau să rostească un cuvânt, Thane îi desfăcu fermoarul şi îi trase costumul de pe ea. O sărută şi o puse pe pat.

— Tare mult îmi place să fac asta. Apoi, gura lui se lipi de a ei, tăindu-i respiraţia. În momentul acela, Tru nu-şi mai putea explica de ce voise să-l respingă atâta vreme.

Uitase cu totul motivele.

CAPITOLUL 9

În ziua căsătoriei sale, Tru se trezi ameţită. Încă nu-şi dădea seama cum decurseseră evenimentele. Se uită uimită la umeraşul cu rochia de mătase crem pe care o alesese împreună cu Thane de la magazinele *Bergdorf Goodman*.Pe corsaj şi la tiv, se vedeau floricele mici, cât unghia fetiţei ei, de culoare portocalie.

Oftă, când se dădu jos din pat. Curând, va veni şi florarul cu buchetele de flori, portocalii, naturale, pe care Juana avea să i le pună în păr.

— Parcă visez, îşi zise Tru în şoaptă. Se întâmplă totul atât de repede!

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Şi nici măcar nu o am pe Ellen, să-mi fie soră de mireasă! Ce nebunie!

Îşi şterse obrajii şi se pregăti să facă duş şi să se îmbrace. Curând, se lăsă biciuită de stropii fierbinţi de apă, alungând orice gând şi bucurându-se de atingerea aceasta dulce.

Thane se strâmbă uitându-se la costumul de mătase închisă la culoare, pe care avea să îl poarte. Când îşi luă cravata, observă că-i tremura mâna. Dorinţa lui îl cam epuizase în ultimele cinci zile. Acum, în nici două ore, va fi căsătorit cu ea.

Deşi Thane nu era atât de prost să creadă că toate problemele lor vor dispărea după căsătorie, trebuia, totuşi, să înceapă cu asta. Odată devenită Gertrude Stoner, o putea ocroti mult mai bine. Încetul cu încetul, va căpăta încredere în el.

Telefonul sună chiar lângă braţul lui, făcându-l să tresară. Trase adânc aer în piept.

— Da?

— Sunt Ellen. Suntem în drum spre biserică. Îmi vine să mor de emoţie!

— Să nu faci asta! Tru m-a bătut toată ziua la cap că

e o prostie să te chem tocmai din California, atât de repede. Se auzi un zgomot de partea cealaltă a firului. Ellen le spunea şi celorlalţi cuvintele lui Thane.

— Hei, bobocule! Miresica ta ştie că ai atâţia bani, încât poţi să cumperi toată Nevada şi să-ţi rămână şi ceva mărunţiş? Andy chicoti.

— Ce nostim! mai bine vino la biserică şi fii lângă mine!

— N-aş lipsi la o asemenea ceremonie, nici dacă aş avea tot trupul în ghips. Parcă aud suspinele doamnelor cu inima frântă, de pe Coasta de Vest.

— Pe curând. Thane puse receptorul jos, surâzând. Avusese un noroc chior că reuşise să aducă pe toată lumea cu avionul, la New York. Ellen cu ai săi stăteau la acelaşi hotel cu părinţii săi. Sosiseră cu o seară în urmă. De câteva ori, era gata-gata să se dea de gol faţă de Tru, dar rezistase, până la urmă, tentaţiei. Voia ca acesta să fie cadoul lui de nuntă. Vremea ţinu cu ei. Era soare şi frumos, cerul strălucea albastru, iar zăpada părea un voal de steluţe. Era frig, dar senin, iar oraşul părea înmuiat în aur.

Mai târziu, după ce se îmbrăcaseră amândoi, Thane o privi pe Tru cum se uita afară prin vitraliul uşii de la intrare. O auzea pe Juana cum stă de vorbă cu fetiţa în bucătărie. Îi dădea o mică gustare, înainte de a pleca la biserică.

Biserica! Fusese surprinsă când Thane îi spusese că se vor căsători la biserică şi nu într-o primărie, cum credea ea.

— Arăţi superb! Ca o prinţesă a vikingilor! Te doresc! Şoaptele acestea ajunseră până la ea, străbătură mătasea rochiei şi îi pătrunseră în sânge. Îl vedea, deşi stătea cu spatele la el. O făcea să i se înmoaie picioarele. Pasiunea şi focul, pe care el i le trezea, putea să ardă un zgârie-nori! Toate dorurile şi pasiunile ei se revărsau asupra acestui bărbat. Se învârti în faţa lui şi fusta i se înfoie.

— Mă simt, mai degrabă, ca o ţigancă, nu ca o

mireasă. Thane ridică braţele.

— Dansează, ţigăncuşa mea! Tru pluti pe lângă el, ridicând şi ea mâinile, simţind cum i se risipeşte orice urmă de deprimare.

— Avem timp?

— O ţigancă are întotdeauna timp să danseze. Asta e destinul ei.

— Crezi chiar aşa mult în destin?

— Da, de când te-am întâlnit pe tine. Thane începu să fredoneze o arie din Zigeuner.

— Ai venit şi cu muzica?

— Cum poţi să pui o asemenea întrebare? Crezi că ai de-a face cu un amator? Orice mireasă are nevoie de muzică, când dansează în dimineaţa nunţii ei.

— Nici măcar nu ştiam că miresele dansează în dimineaţa nunţii lor.

— Ai dus o viaţă cam retrasă, până acum. Căsătoria o să-ţi lărgească orizonturile.

Tru nu-şi putea ţine râsul, în timp ce el o învârtea în hol, bătând ritmul în podea.

— Ce s-a întâmplat? Juana ieşise din bucătărie, cu Mel în braţe, râzând când Thane îi transmise bezele, trecând pe lângă ea.

— Să vă fie ruşine, senor Thane! Nu e voie să vedeţi mireasa, înainte de ceremonie!

Juana încerca să fie serioasă, dar izbucni şi ea în râs, la fel ca Tru.

— Opreşte-te! Nu mai pot respira! Tru se agăţă de gâtul lui. Thane o învârti prin aer şi fusta îi flutură.

— Asta e, iubito! începi să înveţi. Ţine-te de mine! Asta vreau să faci toată viaţa…

Thane o sărută repede şi o lăsă uşor jos.

— Şi-acum să mergem, doamnelor! Trebuie să ajungem la biserică.

Se încruntă, în glumă, la Juana.

— Nu e uşor să urneşti trei femei frumoase. O sărută pe fetiţă.

— Şi Mel a mea arată aşa de bine în rochiţa albastră de catifea!

— O, senor Thane, sunteţi aşa un macho hombre! Juana o îmbrăcă pe fetiţă în paltonaş.

— Unde te duci, Tru? Ţi-am adus eu haina. Thane scoase o haină lungă de samur dintr-o cutie de pe scaunul din hol. Tru rămase cu ochii pironiţi la faldurile unduitoare ale blănii.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos! E superbă, Thane!

— Te rog să te îmbraci astăzi cu ea, dragostea mea! Tru se întoarse şi el îi puse haina pe umeri. Trase adânc aer în piept.

— Mă simt o... păcătoasă! Thane îşi drese glasul şi o sărută pe gât, înainte de a se întoarce spre Juana.

— Lasă-mă să iau eu copila. Cred că a sosit deja maşina.

Tru rămase cu gura căscată, când văzu Rolls Royce-ul cu şofer, din faţa casei.

— Vai de mine! Trăim pe picior mare!

— Trebuie să-ţi tot amintesc că astăzi e ziua nunţii tale?

— Nu. O clipă, Tru se gândi la Ellen şi la scrisoarea lungă pe care i-o scrisese, în care îi spusese că se căsătoreşte şi cât de rău îi pare că nu e şi ea acolo.

Dar alungă aceste gânduri şi îi zâmbi lui Thane. Juana se uită în jurul ei, surâzând.

— Ce maşină macho! Thane râse tare şi o sărută pe Mel. El se aşeză, împreună cu Tru, pe locul din spate. Urmau să se căsătorească în bisericuţa de după *Colt*, din inima Manhattan-ului. Nu era departe, dar, după câteva minute, lui Tru i se păru că se află în limuzina aceea de zile întregi. Respiraţia i se acceleră şi îşi mişcă nervoasă degetele. Thane îi observă agitaţia şi îşi puse mâna peste ale ei.

— Juana, vrei s-o ţii puţin pe Mel?

— Bineînţeles, senor Thane! Juana o luă în braţe pe

fetiţă.

— Totul e bine. Nu trebuie să fii îngrijorată.

— Ştiu, îi surâse ea slab. Mă port ca o proastă! îşi ridică privirea spre el.

— Sunt fericită că mă căsătoresc cu tine şi n-am niciun motiv să fiu neliniştită.

— Şi totuşi eşti!

— Da. Thane o sărută pe păr.

— Şi eu sunt tot aşa. Uimită, Tru se uită în ochii lui şi-i observă văpaia.

— Chiar?

— Da. Eşti singura femeie cu care am vrut să mă căsătoresc. Dar e ca şi cum m-aş arunca în necunoscut.

— Tot aşa gândesc şi eu. N-am niciun motiv să cred în căsătorie.

— Asta, din cauza experienţei tale nefericite. Tru îşi lăsă capul pe umărul lui. Limuzina făcu o curbă şi se opri. Tru se aplecă şi se uită prin parbriz la biserica veche de piatră şi la turla ei acoperită cu olane. Thane coborî din maşină, ajutându-le pe doamne să iasă. Intrară prin spate. Tru clipi. Nu vedea aproape nimic în semiîntunericul de acolo, după strălucirea soarelui de afară.

— Surpriză! şopti Ellen, apropiindu-se de Tru şi sărindu-i de gât. Chiar ai crezut că te las să faci asta, fără mine?

— Ellen… Randy… Andrew? Tru nu mai ştia ce să facă de bucurie. În clipa aceea, se apropiară şi soţii Sandilin.

— N-am ştiut nimic! Se întoarse spre Thane.

— Ce minunată… Îşi duse mâna la gură. Nu voia să plângă în ziua nunţii ei.

— Thane, îţi mulţumesc. Te iubesc! Ea îl simţi încremenit de emoţie, când îi atinse trupul. Se întinse să îl sărute.

— Draga mea, şopti el. Sora lui îl trase de mânecă.

— Pleacă de-aici, Linda!

— Sălbaticule! Fă-mi cunoştinţă cu mireasa ta. Tata şi

mama sunt convinşi că e singura femeie din lume care te poate îmblânzi. Trebuie să fie o amazoană!

— Linda, cum de nu te strânge Damon de gât? o întrebă Thane pe sora lui, gata să facă el acest lucru, pentru că intervenise într-un moment foarte important, între el şi Tru.

— Mai facem lupte, atunci când e cazul şi când pot, îi spuse Damon Struthers cumnatului său. Dar, probabil, nu te refereai la asta, nu-i aşa, şmecherule? încântat de cunoştinţă, Tru!

— Şi eu la fel. Se întoarse spre Thane.

— Şmecherule? Aceasta ţi-era porecla, când jucai fotbal? Thane zâmbi şi dădu din cap.

— Eu, una, mă simt jignită că nu mi-aţi dat voie să organizez o petrecere, în cinstea miresei. Linda Struthers îi aruncă o privire tăioasă fratelui ei.

— Fii rezonabilă, Linda, zise doamna Stoner, sărutând-o pe Tru.

— Niciodată nu te-aş lăsa să-i faci una ca asta soţiei mele! Cu toate prietenele acelea ale tale, ca nişte animale…

— Maimuţoiule! Linda rosti aceste cuvinte pe un ton blând.

— Aaa, uite şi fetiţa! E drăguţă!

— Nu-i aşa? Te tentează, şopti Damon.

— Poate. Linda o studie pe Tru.

— Ai o haină senzaţională! Thane o îmbrăţişă pe Tru şi o ajută să-şi scoată haina.

— Despărţiţi-vă, voi, doi! Vine preotul! îi informă doamna Sandilin râzând.

Hai, Juana. Să mergem cu fetiţa în strană.

— Şi, am să vin cu dumneavoastră, îi răspunse Juana, cu ochii sclipind de emoţie.

— Apropie-te, băiete. Dacă-mi amintesc eu bine, trebuie s-o luăm pe-aici.

Andrew îl luă pe Thane de lângă Tru şi îl conduse spre altar.

— Draga mea, sper că nu te superi dacă voi acorda eu mâna ta. Vreau atât de mult s-o fac!

— O, doamnă Sandilin! Mi-ar face mare plăcere! Ellen fu încântată de rochia lui Tru. Se uita la ea întruna.

— N-am fost atât de emoţionată nici la propria mea nuntă. Randy, dacă vezi că fac prostii, ciupeşte-mă!

— O să-i faci praf, draga mea! Randy îşi sărută soţia şi pe Tru, apoi se aşează lângă ceilalţi. Când orga începu primele acorduri din Lohengrin, Tru şi domnul Sandilin o urmară pe Ellen în faţa altarului. Cuvintele sacre ale preotului răsunară în biserica imensă. Când Thane îi puse verigheta pe deget, o clipă, Tru nu-şi putu dezlipi privirea de la el. Preotul tuşi uşor, pentru a o determina să facă acelaşi lucru cu soţul ei.

— Suntem căsătoriţi, iubito! şopti Thane, când se aplecă să o sărute. Acum, eşti a mea şi n-am să te mai las niciodată să pleci!

— Te rog, aşa să faci! Tru îi surâse fermecător, apoi se întoarse spre prietenii ei.

Thane îi îndrumă pe toţi către limuzinele care aşteptau în faţă. Porniră spre un club privat, numit *The Windsor*, pe care îl închiriase pentru masa de nuntă.

— Şi unde intenţionaţi să vă faceţi luna de miere? întrebă Ellen curioasă, când se aşezară la masa rotundă de la club.

— Nu facem, încă, această călătorie, îi răspunse Thane.

— Te rog s-o duci în Hawaii, Thane.La casa noastră de pe plajă, la Maui.Pe Mel o poţi lăsa la noi, zise doamna Sandilin.

— Trebuie, Thane! Mama n-a vorbit decât de Mel, de la nunta mea, zise Ellen dându-şi ochii peste cap.

— Mel e vinovată de multe! îi surâse Andrew lui Clare, care roşii frumos. Soţia mea voia să fie o femeie cu carieră, înainte de a o cunoaşte pe mititica voastră. Peste vreo şapte luni, vom avea propriul nostru copil. Tru se uită cum toată lumea îi felicita pe Clare şi pe Andrew. Se râdea

şi se vorbea mult. Tru se simţea ca în propria ei familie. Soţii Sandilin îi fuseseră părinţi, cu adevărat. Şi-acum… soţii Stoner. Toate spaimele pe care le avusese în legătură cu ei se risipiseră acum, văzându-i amabili şi fericiţi. Îi plăceau foarte mult socrii ei şi simţea că se va înţelege grozav cu Linda şi cu soţul ei. Totuşi, în faţă îi apăru imaginea lui Roger. Dacă n-ar fi fost asta, ziua ar fi fost perfectă.

— Vrei să dansăm, doamnă Stoner?

— Asta sunt eu, nu-i aşa? şopti Tru.

— Da… pentru totdeauna. Trioul pe care Thane îl angajase pentru după-amiaza aceea interpreta Cântec de nuntă hawaian.

— Cred că nu-i rău la Maui… poate, peste o lună. Ce zici?

— Crezi că putem pleca? întrebă ea.

— Bineînţeles. Oamenii mei sunt foarte buni, iar Juana se descurcă de minune, acum.

— Aşa e. Tru simţea că i se înmoaie picioarele.

— Ei bine?

— Cred că e minunat.

— Iubito! Tru îşi sprijini capul de pieptul lui mare şi închise ochii.Ar fi putut dansa cu Thane o veşnicie.

— Eşti fericită, draga mea? Tru dădu din cap.

— Foarte. De câte ori sunt alături de familia Ellenei, îmi amintesc cât de mult înseamnă ei pentru mine. Ridică privirea spre el.

— A fost foarte drăguţ din partea ta.

Thane ameţise de fericire, pentru că Tru nu-şi mai lua ochii de la el.

Îl privea cald, cu dăruire, exact cum îşi dorise el. Dacă mai era, totuşi, o umbră în ochii ei, i-o va spulbera de îndată ce vor rămâne singuri.

— Pot să-ţi iau mireasa? interveni tatăl lui Thane.

— Abia am început! se plânse el.

— Thane! îl mustră ea râzând. Cranston Stoner i-o luă din braţe şi alunecară împreună pe ringul de dans.

— Cred că-i vine să-mi tragă una în nas! îi spuse el amuzat lui Tru. Şi mie mi-ar fi venit să-i fac la fel, dacă s-ar fi băgat peste mine, când dansam cu Lyddie.

— A, deci îl provocaţi! îi zise ea surâzând socrului ei.

— Da, şi îmi face mare plăcere. Thane are o fire foarte independentă. De când avea trei ani e aşa. Nu i-a stat nimic în cale. Până te-a întâlnit pe tine. O sărută pe Tru pe frunte.

— Thane n-a cunoscut niciodată umilinţa. Doamne, ce bine că te-a întâlnit! I-ai făcut foarte mult bine, chiar şi când ai plecat în Est, după ce v-aţi cunoscut. Eram siguri că va veni să stea cu tine, le New York. Bătrânul se încruntă.

— Nu ne-a spus de ce s-a întors atunci atât de repede. Nici de ce a devenit morocănos, după aceea. O vreme, a fost imposibil şi nu te puteai apropia de el.

Cranston zâmbi.

— Aaa, uite că vrea şi Andrew să danseze cu tine!

— Domnule Stoner…

— Spune-mi Cranston, draga mea.

— Bine, mulţumesc. Tru îi aruncă o privire scurtă lui Andrew şi zise repede:

— N-am ştiut că Thane a venit după mine la New York. Poate avea de rezolvat ceva afaceri. După ce-am plecat eu din California, nu l-am mai văzut decât peste un an, la nunta Ellenei.

— Serios? întrebă domnul Stoner, încruntându-şi sprâncenele. Păi, dacă nu v-aţi întâlnit atunci, de ce s-a chinuit atâta după ce s-a întors? Andrew îl bătu uşor pe domnul Stoner pe umăr.

— Să vă fie ruşine, domnule, c-aţi pus stăpânire pe mireasă!

— Ai dreptate, Andrew. E rândul tău.

— Aşteaptă! îl chemă ea înapoi, pe bătrân.

— Mă simt jignit. Îl preferi pe tatăl lui Thane mie.

— Încetează, Andrew! îmi spunea ceva în legătură cu Thane… şi anume că a venit la New York, la scurtă vreme

după ce am plecat eu din California. Andrew se cutremură.

— Mai bine să nu ştii cum a fost Thane atunci. Parcă era nebun! Chefuia toată noaptea, apoi se întorcea acasă, se schimba şi pleca la birou. Uneori, lucra câte douăsprezece ore pe zi. Îi evita pe vechii lui prieteni. A fost oribil. Tru simţi cum i se scurge sângele din ea.

— Fabulezi! Andrew dădu din cap şi zâmbi trist.

— E prietenul meu de ani de zile, dar în lunile acelea… Începuse să bea şi, n-ai să mă crezi, rezistă mult la băutură. Apoi, începuse să se întâlnească cu tot felul de femei.

— Serios? Tru fu cuprinsă de gelozie.

— Ai grijă că ţi-ai înfipt unghiile în braţul meu! chicoti Andrew. Voi doi chiar că vă potriviţi. Sunteți ca două bombe.

— Da, murmură Tru. Gândul că Thane fusese înconjurat de o pleiada de femei o năucea. Chiar dacă ea fusese cea care fugise de el, o deranja că se consolase atât de uşor.

— Îmi vine să-l omor! mormăi ea, dar se sperie de propriile ei cuvinte şi se uită la chipul amuzat al lui Andrew.

— Ooo! Fereşte-mă de oameni din aceştia sângeroşi!

— Pot să-mi iau soţia înapoi? În spatele lui Andrew apăruse chipul frumos al lui Thane.

— Bineînţeles! Dar dă-mi un avans de câteva minute, pentru că ştiu ce se va întâmpla, când ai să afli că i-am povestit soţiei tale câte ceva din trecutul tău întunecat. Andrew începu să râdă, văzându-l pe Thane deconcertat, apoi se întoarse la masă.

— Ce ţi-a povestit?

— Ai venit să mă cauţi la New York, după ce-am plecat din California?

Tru îl luă de gât. Thane o strânse la piept.

— Cum de-ai aflat?

— Ai venit?

— Da. Tru rămase cu gura căscată.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— De ce-ai venit?

— Cred că e destul de clar. Tru se opri brusc.

— M-ai spionat!

— Te-am văzut o singură dată, îi răspunse Thane sălbatic. Mai bine lasă acest subiect! O văd pe sora mea apropiindu-se, iar tu arăţi de parcă ţi s-ar fi întâmplat o mare nenorocire. Tru se uită la el, simţindu-şi genunchii ca de vată.

— Ce i-ai spus Thane? întrebă Linda tărăgănat. E albă ca varul. Thane îi rânji surorii sale, dar nu spuse nimic.

— Emoţii, ca la nuntă! reuşi Tru să îngaime.

— Măi, să fie! Linda se uită intens, de la unul la altul.

— Hai să mergem la toaletă să ne mai aranjăm puţin, Tru.

— Bine.

— Te previn, Lin. Să nu-i împuiezi capul cu prostii, zise Thane cu voce răguşită.

— Thane, pe măsură ce îmbătrâneşti, devii tot mai plictisitor, rosti sora lui tăios şi plecă împreună cu Tru. Mireasa îşi răcori faţa cu apă rece, dar, într-un fel, nu scăpă de febra care o cuprinsese. Până acum, fusese nespus de fericită. Dar, deodată, nu mai ştia ce să creadă. Thane venise la New York. Dar nu luase legătura cu ea.

Oare, de ce? încrederea ei în el începu să se clatine. Se simţea trădată şi vulnerabilă.

— Ce s-a întâmplat? o atacă Linda de cum intrară.

— Nimic. A fost o zi cam lungă, asta-i tot.

— Uite ce e, Tru. Ştiu că-l iubeşti pe fratele meu. Am văzut asta, după cum ţi-ai rostit jurământul. Dar, care-i necazul? Tru se uită la cealaltă femeie prin oglindă şi dădu din cap.

— S-a întâmplat ceva. Ce? Mie poţi să-mi spui. Linda o luă de braţ şi o întoarse spre ea.

— Da, dar e ceva ce numai eu pot rezolva, zise Tru

zâmbind şi sărutând-o pe Linda pe obraz. Ceea ce-ai văzut la biserică e adevărat. Îl iubesc pe fratele tău.

— Bun. Mama şi tata mi-au spus că e nebun după tine. Tru râse nervos şi-i întinse mâna.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-mi revin. Aveam nevoie de sprijinul tău.

— Uneori, trebuie să fugi de bărbaţi, ca să-ţi aduni gândurile.

Tru râse din suflet, când se deschise uşa.

— O, aici eraţi, fetelor! E timpul să ieşiţi, le surâse doamna Stoner. Tru le urmă pe Linda şi pe soacra ei în salon. Tremura încă, dar se simţea mult mai bine.

— Mâine vom lua prânzul cu toţii, înainte de a ne întoarce în California, zise Thane, care apăruse lângă ele.

— Bine.

— Iar eu voi pleca la verişoara mea, în seara aceasta, senora Tru. Domnul şi doamna Sandilin doresc s-o ia pe Mel cu ei, la hotel. E bine, nu?

— S-o ia pe Mel? Tru simţi un gol în stomac.

— Nu trebuie să le-o dai pe Mei, dacă nu vrei, zise Thane. Totuşi, cred că s-au gândit să ne lase singuri, o vreme.

— O, să nu ne refuzi, Tru. Linda râse uitându-se drept în ochi ei, ca şi cum ar fi vrut să-i facă un semn.

— Te rugăm, Tru. Vrem s-o mai răsfăţăm un pic! Doamna Sandilin îi surâse conspirativ doamnei Stoner.

— Bine, dar trebuie…

— Nu vă faceţi griji, senora Tru. Le voi spune tot ce trebuie să facă. Thane o luă pe Juana de umeri.

— Amândoi am fi mai fericiţi, dacă te-ai duce la hotel, împreună cu familia noastră.

Ai loc, împreună cu părinţii mei.

— Senor, nu pot să… Juana întinse mâinile surprinsă.

— Ne-ar face mare plăcere, Juana. Ne-ai putea povesti mai multe despre Mel.

Juana se uită la Tru, care aprobă din cap.

— Du-te, Juana. Telefonează-i verişoarei tale şi spune-

i că vii altă dată.

Juana avea ochii aprinşi de bucurie, încet-Încet, petrecerea luă sfârşit. Oaspeţii se urcară în limuzine şi porniră spre hotel. Tru stătea alături de Thane şi se uita pe fereastra maşinii. El făcea acelaşi lucru. Evitau să se privească. Nu îşi spuseră niciun cuvânt. Când ajunseră, el îi dădu şoferului un bacşiş mare şi o ajută să coboare din limuzină. Tru rămase în urma lui, ca să-i permită să deschidă uşa mare, din faţă. Apoi o luă în braţe. Ea se sperie.

— Ai uitat că mireasa trebuie trecută pragul?

— Cred că da.

— Eu n-am uitat. Odată intraţi în hol, o lăsă jos şi o sărută uşor pe gură.

— Ţi-e foame?

— După atâtea gustări şi mâncăruri? Nu. Cred că nu mai mănânc o săptămână.

Thane surâdea uşor.

— Atunci, hai să ne schimbăm. Eu am să fac focul în cămin şi ascultăm puţin muzică. Dacă ni se face foame, dăm iama în frigider. Cum ţi se pare?

— Bun. Vin şi eu, după ce mă schimb. Tru urcă la ea şi intră direct în baie, unde dădu drumul la apă, în cadă, înainte de a se dezbrăca, încăperea se umplu de abur.

Îşi dădu jos florile din păr şi rochia de pe ea. Rămase doar în bikini şi în ciorapi cu jartieră. Se privi în oglindă.

— Eşti tare frumoasă, nevastă! Tru se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Thane în tocul uşii, cu hainele în braţe. Se uită lung la teancul de cămăşi şi de pantaloni pe care el le aruncă pe pat.

— Bănuiesc că vom sta în acelaşi dormitor, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dar…

— Mi-am adus câteva lucruri, pentru moment…

— Fie cum vrei tu, zise Tru. Thane se uită la ea dorind-o din tot sufletul.

— Ai să răceşti, zise el simplu.

— Voiam să fac o baie.

— Vin şi eu. Se uită la ea cum închide uşa.

— Nu vrei să scot din nou uşa din ţâțâni, nu-i aşa?

— Nu.

— Bine. Lui Tru îi venea să fugă de el, dar n-avea unde. Simţise lucrul acesta din clipa în care vorbise cu Cranston şi cu Andrew. Intră în cadă. Faptul că nu trebuia să se grăbească, o făcu să închidă ochii. Uşa băii se dădu în lături. Simţi curentul, apoi îi auzi vocea:

— Şi-acum, scumpa mea soţie, spune-mi de ce te-a îngheţat aşa nunta noastră?

CAPITOLUL 10

Tru se cufundă în apa fierbinte, simţind pericolul în aer.

— Nu înţeleg ce vrei să spui!

— Nu te preface! rosti el tăios. După ce-ai dansat cu tatăl meu şi cu Andrew, parcă ameţiseşi. Erai albă ca varul. Asta, numai pentru că ai descoperit că am fost la New York?

— Oare n-ar fi mai bine să discutăm în cameră?

— Iar te eschivezi, mormăi Thane, intrând şi el în cadă şi cufundându-se în apa parfumată. Vrei să ne înecăm în parfum?

— Cine te-a pus să intri?

— Gertrude! Tru sări, împrăştiind stropi de apă peste tot.

— Porunceşte, stăpâne!

— Spune-mi ce ţi s-a povestit! Tot! Tru se uită lung la el.

— Oricum, n-ai să-mi răspunzi la întrebare.

— Ţi-am răspuns la ceea ce m-ai întrebat la club.

— De ce n-ai luat legătura cu mine, când ai venit atunci, la New York?

— Te-am văzut. Tu nu m-ai văzut, zise Thane încet.

— Ceea ce-mi spui e destul de vag, strigă Tru. În ochii lui apăru o durere ascunsă. Îşi lăsă privirea şi clătină din cap.

— Ce e? şopti Tru. Trecură câteva clipe, în care Thane încercă să lupte cu amintirile acelea nefericite.

— Venisem la New York să te conving să te întorci cu mine, în California. Eram atât de sigur că voi reuşi, încât nu m-am obosit să-ţi telefonez înainte, într-o dimineaţă, am venit aici cu maşina. Am parcat-o lângă blocuri şi-am început să mă gândesc la ceea ce aveam să-ţi spun. Nici nu mă gândeam că nu vom pleca împreună de-aici, cu avionul. Atunci, s-a deschis uşa din faţă şi-au ieşit cu două persoane. Una din ele erai tu, iar cealaltă un bărbat, pe care nu îl cunoşteam.

Râdeaţi amândoi. El te-a sărutat şi tu i-ai înconjurat gâtul cu braţele. Thane râse amar.

— Atunci am învăţat ce e durerea. În mine, parcă totul s-a oprit… şi-a trebuit să plec înapoi. Tru clătină din cap.

— Eşti nebun!

— Chiar aşa?

— Da! M-ai văzut sărutându-l pe Tom, soţul lui Maggie. Tru îi explică disperată.

Expresia de durere de pe chipul lui se schimbă.

— Mi-am închipuit asta după câteva luni, când mi-am mai revenit şi Billy mi-a furnizat alte informaţii.

— Ai trimis pe cineva să mă caute? Thane dădu din cap.

— Şi n-ai venit niciodată la uşa mea, să mă întrebi despre bărbatul cu care m-am sărutat pe scări, nu-i aşa?

— Aşa e. O cuprinse furia. Îşi închipuise că-şi găsise pe altcineva! Ce impresie avusese despre ea!

— Andy mi-a spus că ai fost imposibil, după ce-ai plecat de la New York.

Tru aruncă aceste vorbe, ca pe o mănuşă, să vadă cum reacţionează.

Ochii îi luară foc. Pentru o clipă, îi fu frică să n-o lovească, aşa că ridică pumnii să se apere.

— Vrei să ne rezolvăm problema după metoda „dinte pentru dinte”?

Glasul îi era blând, dar ochii îi fulgerau.

— Bineînţeles! Tru clipi, când el îi aruncă în faţă un val de apă. Într-o clipă, o trase în poala lui.

— Ce faci? strigă ea.

— Trebuie să stăm ceva mai aproape. Nu vreau să pierzi niciun cuvânt pe care îl spun, zise el şi-i linse pavilionul urechii. Stai bine, nevastă?

— Da, răspunse ea cu glas profund.

— Nu prea eşti convinsă.

— Hai odată! îi zise ea printre dinţi. Tru simţi cum i se încordează trupul.

— Bine. Thane începu să o sărute pe gât şi pe gură, apăsând-o uşor cu buzele. Se opri şi se uită în ochii ei.

— Aşa cum ţi-a spus şi Andy, a fost o perioadă cam nefericită în viaţa mea. Nu-mi amintesc aproape nimic de zborul înapoi, în California, doar că am băut mai mult şi că le-am dat întâlnire celor două însoţitoare de zbor. Thane tresări, pentru că ea îşi înfipse unghiile în gâtul lui.

— Eram sigur că mi-ai tras clapa. Când am ajuns, simţeam că explodez. Din clip aceea, viaţa mea a devenit o nebunie. Am lucrat de două ori mai mult ca de obicei. Angajaţii mei tremurau, când mă vedeau venind. Noaptea, chefuiam, jucam, ieşeam cu femei. Începu să râdă.

— O mulţime de femei.

— Şi-o mulţime de seri. O întoarse cu faţa spre el.

— Eşti sigură că vrei să auzi toate acestea?

— Nu, dar spune-mi, totuşi.

— Într-o dimineaţă, m-am trezit la Las Vegas şi eram sigur că mă voi căsători cu femeia care stătea în pat, lângă mine. Se opri din povestit, pentru că o simţi încordată.

— Tu ai vrut să asculţi asta, nevastă!

— Da, aşa e. Tru începu să-şi flecteze degetele. Gura îi era uscată.

— În clipa aceea, m-am hotărât să aflu ce se petrece cu tine, să te întâlnesc, să te zgudui şi să descopăr adevărul. Mă săturasem să tot văd în faţa ochilor imaginea ta alături de celălalt bărbat. Aşa că, m-am trezit, am plecat

din nou la Los Angeles şi mi-am revenit încet-încet la normal. Am început să-mi fac planuri cum să te recâștig. Din noile rapoarte pe care mi le-a trimis Billy, am aflat că trăieşti singură. În perioada aceea, nu mai luam legătura cu familia Sandilin, aşa că nu am aflat despre moartea lui Maggie. Tru se uită lung la el.

— Continuă! Thane surâse înţelegător.

— Ce-ţi mai cloceşte mintea? Nu-ţi face griji! Eu, unul, trag mereu concluzii greşite.

— Chiar aşa? Tru se întoarse şi îl trase de păr.

— Au! Nevastă, mă doare! Dar mă şi excită, aşa că nu te opri!

Thane îşi strecură trupul pe sub al ei şi începu să râdă, văzând-o că se înroşeşte.

— Te-ai supărat pentru că ţi-am povestit tot, nu-i aşa?

— În parte, da. Tru se uită la el cum dă drumul la apa fierbinte, pentru că cea din cadă devenise călâie.

— Pretindeai că Mel e fiica ta. Chiar ai crezut asta? Spune-mi!

Thane trase adânc aer în piept.

— Pui întrebări capitale, zise el, dând din cap. Când am văzut-o pe Mel, am observat că are ochii mei şi părul tău. Cred că mi-am dorit atât de mult să fie a mea, încât am vrut să fie adevărat. Şi am crezut asta, până când am reflectat mai mult.

— Şi cât timp ţi-a trebuit?

— La a doua întâlnire, eram destul de sigur că fetiţa nu era nici a ta, nici a mea.

Thane se uită la ea cum roşeşte şi mai tare.

— Şi totuşi mă băteai la cap că fetiţa e a ta. Thane ridică din umeri.

— Să nu cumva să te-aştepţi să-mi cer scuze. Dacă ar fi necesar, aş face-o.

— Durule!

— Ai dreptate! îi atinse bărbia.

— Parcă tremuri.

— Apa s-a cam răcit, îi spuse ea blând.

— Aproape la fel ca tine. Thane se aplecă şi mai dădu drumul la apă fierbinte.

Apoi, ignorându-i protestele, începu s-o spele. După câteva minute, Thane o scoase din cadă şi o şterse cu un prosop. O masă uşor cu nişte ulei cosmetic, din cap până în picioare.

— Să-ţi aduc neglijé-ul pe care ţi l-a dăruit sora mea?

Tru aprobă, ştiind, oricum, că era inutil să se opună.

— Cum de ţi-ai amintit de cadoul Lindei?

— Pentru că te-am văzut imediat îmbrăcată cu el, când ţi l-a dat.

Thane ieşi şi se întoarse imediat, cu veşmântul fin pe braţ.

— Vrei să te ajut să te îmbraci cu el? Privirea lui vicleană îi străpungea; parcă, prosopul cu care se înfăşurase.

— E prea aglomerat aici, ca să ne îmbrăcăm amândoi. Eu am să mă îmbrac în dormitor. Tru trecu pe lângă el, cu neglijé-ul pe braţ.

— Laşo! Tru ridică bărbia, când el o atinse uşor peste fese. Era încă zguduită de ceea ce aflase. Stătu o clipă, descumpănită, în mijlocul băii. Până la urmă oftă, şi îşi lăsă prosopul să cadă. Îşi răsuci părul într-un coc şi îşi trase cămaşa de noapte peste trup. Fu cuprinsă de un fior, când simţi atingerea materialului mătăsos, pe piele.

Uitându-se în oglindă, îşi vârî picioarele în nişte papuci cu tocuri înalte, pe care îi primise împreună cu neglijé-ul.

— Eşti o nevastă tare frumoasă. Tru se întoarse cu faţa spre el, simţind atingerea moale a mătăsii, care i se lipi de trup. Thane stătea sprijinit de tocul uşii. Părul ud avea o strălucire întunecată. Halatul vişiniu îi ajungea până la genunchi. Prin deschizătura de la piept i se vedea părul cârlionţat şi aspru. Lui Tru i se părea un pirat sofisticat. Dorind să-i vadă din nou sclipirea din ochii lui de chihlimbar, îl întrebă:

— Îţi place?

— Eşti elegantă, sexy, superbă… Ce şi-ar putea dori, mai mult, un bărbat?

Tru se uită în ochii lui, fără să respire. Poate acum era momentul să-i spună despre Roger. Dar parcă nu-i venea s-o facă, în noaptea nunţii sale. Simţi un gust amar în gură, amintindu-şi de fostul ei soţ. Înghiţi în sec şi şi-l alungă din minte.

— Parcă eşti un tâlhar frumos! Thane îşi ridică sprâncenele.

— Iar tu eşti gagica mea! şopti el.

— Cred că da. Thane se apropie de ea cu braţele deschise.

— Dacă n-ai nicio obiecţie, te iau!

— N-am nicio obiecţie!

— Iubito! Soţia mea dragă! Thane murmură aceste cuvinte ca pe un jurământ solemn, ca şi cum numai rostirea lor l-ar fi uşurat.

— Nu-mi place deloc că trebuie să-ţi scot neglijé-ul acesta! Îţi stă atât de bine! Totuşi, îţi prefer pielea.

— Ea îi pipăi muşchii tari ai umerilor şi ai spatelui.

— Cred că şi tu îmi placi mai mult fără haine. Thane se dădu un pas înapoi, cu ochii strălucind. Cuvintele ei îi făcuseră plăcere.

— Îţi sunt recunoscător.

— Şi eu, ţie. În câteva clipe, fură în pat, uitându-se unul la altul fericiţi şi fără jenă.

— Să-ţi spun ceva, Thane?

— Te rog!

— Niciodată n-am crezut că iubirea fizică poate fi atât de plăcută. Cu tine mi-am dat seama că e. Thane râse tare.

— Ăsta e cel mai tâmpit compliment pe care îl poate primi un bărbat.

— Aşa e. Dar e un compliment.

Zilele de după nuntă fură cele mai fericite pe care Tru le cunoscuse vreodată.

Toate necazurile pe care le avusese până atunci dispăruseră în strălucirea pe care i-o dăruise Thane.

— Senor Thane e foarte bun pentru micuţa noastră, senora, îi spuse Juana într-o după-amiază, când venise s-o schimbe la birou, astfel încât Tru şi Mel să poată mânca împreună. Numai când îi rostesc numele, ochii fetiţei lucesc ca două stele.

Tru dădu din cap.

— La fel ca noi toţi! Juana chicoti.

— Tanto hombria! Duceţi-vă şi mâncaţi, senora Tru.

Tru îi surâdea fetiţei, în vreme ce ea mergea cu ajutorul scăunelului special. Casa se umpluse de jucării. Thane îi aducea mereu câte una, ca din întâmplare.

Când sună soneria, Tru se uită uimită împrejur. Nu aştepta pe nimeni.

— Mă duc eu să deschid, Juana. Vezi că Mel e în scăunelul mobil, o anunţă ea pe bătrână, înainte să plece. Se uită prin vizor, dar nu recunoscu bărbatul. Deschise uşa cu grijă.

— Sunteți Gertrude Stoner?

— Da.

— Atunci, aceasta e pentru dumneavoastră. Bărbatul îi dădu un plic şi coborî o treaptă.

— Sunteți citată la tribunal. Dacă nu vă prezentaţi, veţi fi amendată sau poate, mai rău, spuse bărbatul, apoi coborî toate scările în fugă, până în stradă, fără să se uite înapoi. Paralizată, Tru îl urmări cu privirea până când dispăru după colţ. Trupul începu, deodată, să-i tremure. Roger! îşi ţinuse promisiunea!

Tru se întoarse în bucătărie, fără să-şi ia ochii de la hârtia din mână. Abia o observă pe Mel. Se aşeză la masă şi sorbi din ceaiul care se răcise. Nu simţea niciun gust. Dădu la o parte sandvişul pe care îl începuse. Numai când se gândea la mâncare i se întorcea stomacul pe dos.

Până la urmă, reuşi să se adune. Îşi ridică fetiţa adormită, o duse în dormitor şi o culcă. Apoi, se duse în biroul din spatele bucătăriei, la Juana.

— Nu e nimic special, senora Tru, dar am câteva… Vocea Juanei se topi. Rămase cu mesajele în mână, fără să

se mai uite la ele...

— Ce s-a întâmplat? Sunteți bolnavă? Veniţi să staţi jos. Vă fac un ceai fierbinte.

Îi puse mâna pe fruntea transpirată.

— Aţi muncit prea mult. Trebuie să vă odihniţi puţin. Mă voi ocupa eu de mesaje.

Tru scutură din cap.

— Nu, nu sunt bolnavă, Juana. Îmi revin imediat. Ceaiul o să mă ajute.

Femeia o privi îngrijorată, apoi ieşi, ridicând din umeri. Tru începu să lucreze ca un robot. Răspundea la telefoane, prelua mesajele cu voce calmă, în timp ce creierul îi fierbea. Mel! Doamne! Roger putea să i-o ia! Roger era un ticălos fără inimă! îi va distruge personalitatea fetiţei! Gândurile i se învălmăşeau. Timpul trecea, fără ca ea să-şi dea seama. Până la urmă, îşi culcă fetiţa pe braţe, şi trupul începu să i se zguduie, la gândul că va rămâne fără fetiţa ei.

— Senora Tru! Lăsaţi-mă să vă ajut. Juana lăsă ceaşca de ceai şi o luă pe Tru în braţe. Aceasta îşi sprijini capul de sânii ei generoşi.

— O, Juana, Juana! Nu pot să-mi pierd copilul! Nu pot!

— Senora Tru, nu plângeţi aşa! Nimeni n-o poate lua pe Mellie a noastră de la noi! Senor Thane nu va permite una ca asta!

Thane! Thane! Tru se cutremură. De ce tot amânase să-i spună despre Roger?

— De ce nu vă întindeţi puţin, senora Tru? Mă ocup eu de toate!

— Mi-am revenit, surâse Tru trist. Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine, dragă prietenă. Juana ieşi din încăpere, dar faţa îi rămase îngrijorată.

Tru nu ştia de când stătea la birou şi recepţiona mesaje, când simţi o mână pe umărul ei. Îşi ridică privirea şi îl zări pe Thane.

— Ai venit! Cât e ceasul? Nici nu mi-am dat seama că

e atât de târziu!

— Nu e. M-a sunat Juana, pentru că era îngrijorată pentru tine. A zis că ai primit ceva prin poştă, care te-a supărat foarte mult.

— Nu prin poştă. Tru înghiţi în sec, uitându-se la citaţia încă nedeschisă.

Thane îi urmări privirea şi luă plicul în mână.

— Asta? Ea aprobă. Se uită la adresa oficială de pe plic.

— Eşti citată la tribunal. Tru dădu din cap, fără să-şi poată lua privirea de la el. I se uscase gura şi nu putea vorbi.

— O chem pe Juana să-ţi ţină locul şi noi mergem în camera de zi.

— În dormitor, murmură Tru răguşit. Thane se încruntă. Când ajunseră în dormitor, Tru se apropie de fereastă şi se uită în stradă ca o somnambulă.

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba, sau mă laşi să deschid plicul? zise Thane, după ce închise uşa, observând cum tresărise auzindu-l vorbind.

— Îţi voi spune eu. Tru tuşi, dar glasul îi rămase tot răguşit.

— Dar va trebui să şi citeşti citaţia, pentru că nu ştiu când e înfăţişarea, în legătură cu capacitatea mea de a creşte un copil.

— Poftim?

— Roger încearcă să mi-o ia pe Mel.

— Vrei să zici să ne-o ia? rosti el cu voce îngheţată. Asta îmi ascundeai.

Trupul lui Tru se încordă ca un arc şi tresări.

— L-ai văzut în ultima vreme? Tru dădu din cap.

— Când? A fost aici? Tru se întoarse de la fereastră şi oftă prelung.

— Cu puţin înainte de a ne căsători. A venit aici şi m-a amenințat că, dacă nu-i dau vila şi, poate, şi afacerea, mă va da în judecată şi va solicita jumătate din tot ce am. A mai zis… că va demonstra că nu sunt o mamă potrivită

pentru Mel… pentru că trăiesc cu un bărbat… Vocea i se stinse. Văzu cum Thane îşi strânge pumnii.

Gura i se strâmbă, de parcă luase otravă. Ochii căpătară o culoare întunecată.

— Dacă n-ai fi primit asta, mi-ai fi spus vreodată despre această întâmplare?

O văzu dându-se un pas înapoi, dar nu-i păsa. Era cuprins de o furie oarbă. El se deschisese în faţa ei fără nicio rezervă, în aşa fel, încât s-o facă să înţeleagă că nu-i ascunde nimic. Ea însă nu putuse face acelaşi lucru.

— Căsătoria noastră poate fi cam unilaterală, nu-i aşa?

— Nu. Aveam de gând să-ţi spun.

— Chiar aşa? Thane se depărtă de ea, îşi smulse haina de caşmir de pe el şi o aruncă de perete. Tru rămase cu ochii pironiţi la haina căzută pe duşumea.

— Uită-te la mine! tună Thane. Ea îşi ridică privirea speriată, la el. Nu-l auzise niciodată vorbind atât de ameninţător. Thane văzu cum îl priveşte cu ochii măriţi.

Parcă i se scurgea sângele din trup. Mâinile şi picioarele păreau degerate. Nu mai simţise o descărcare de adrenalină atât de intensă, de când jucase fotbal profesionist.

— Te voi înţelege, dacă mă vei părăsi… Începu Tru, apoi gemu, văzându-l că se repede la ea.

— Nu înţelegi nimic! zise el, după ce-şi mai reveni. Se priviră în ochi, o vreme. Tru fu prima care cedă. Thane îşi smulse cravata şi o aruncă pe jos. Apoi, deschise plicul şi citi. Se apropie de telefon şi formă câteva numere.

— David? Da, sunt Thane. Vreau să-ţi citesc ceva. Tru se întoarse la fereastră. Auzea fluxul de cuvinte al soţului ei, fără să le înţeleagă. Văzu o turturea în arţarul din faţa ferestrei. Avea penele zgribulite. Deodată, se uită la scândurica pe care punea firimituri de pâine: era goală. Chiar dacă viaţa ei se destrăma, trebuia să hrănească păsările.

— Unde te duci? o întrebă Thane, acoperind telefonul

cu mâna.

— Să hrănesc păsărelele, zise ea, fără să se oprească din drum, deşi îl văzu deschizând gura să o strige înapoi.

CAPITOLUL 11

California strălucea în razele soarelui care o orbiră, o clipă, pe Tru. Mergea în urma lui David şi a lui Thane. Ieşeau din tribunal.

Nu scosese niciun cuvânt, până la sfârşitul înfăţişării, de teamă să nu îl stârnească pe Thane. Se cutremura când îşi aminti privirea ucigătoare a lui Roger. Era în stare s-o omoare!

— Te previn, Thane. Nu te lua după el, îi spusese ea. Dacă îl baţi, te va da din nou în judecată. Ajunge că am păstrat-o pe Mel.

Thane nu spuse nimic. O privise doar dispreţuitor. Aşa se uitase tot timpul la ea, de când primise citaţia. În ciuda resentimentelor sale, Thane îşi pusese în funcţiune toate relaţiile, pentru acest proces. Aranjase repede cu secretarele, pe care le angajase cu jumătate de normă, să vină tot timpul s-o ajute pe Juana, câtă vreme lipseau ei. Îi pusese pe David şi pe Billy să pregătească totul pentru apărarea lui Tru. Zburară spre California cu două săptămâni înainte de înfăţişare, astfel încât David să poată sta de vorbă cu Tru pe îndelete. Cazul era extrem de delicat. Deşi în ziua procesului, Tru fusese foarte neliniştită, nu-şi pierduse cumpătul, deoarece atât David, cât şi Thane erau siguri că vor câștiga. Se pregătiseră pentru a da răspuns la toate acuzaţiile lui Roger şi, mai mult, îl acuzară pe acesta de violare de domiciliu. Judecătorul emise, chiar, un ordin prin care îi interzicea acestuia să se apropie vreodată de Mel sau de mama ei.

— Auzi! Să-ncerce el să ne ia fetiţa! zise Thane cu voce uscată. Trebuia să-i rup gâtul! Thane se uită lung la Roger, în vreme ce acesta cobora treptele tribunalului cu privirea în pământ.

— Şi el abia aşteaptă să faci asta! îşi admonestă

David prietenul cu voce severă.

Dacă îţi pierzi cumpătul, strici totul. Avocatul se uită la Tru. Nu mai era aşa vioaie cum o ştia. Şi nici nu mai arăta la fel. Totdeauna fusese subţirică, dar acum parcă slăbise şi mai mult. Ochii îi erau încercănaţi de durere.

— De ce nu vorbeşti cu soţul tău?

— Nu e nevoie! ridică Thane din umeri. N-am de gând să fac nimic.Pe lângă asta, Tru şi cu mine avem alte treburi acum. Trebuie să prindem avionul spre Hawaii.

Tru făcu ochii mari, surprinsă.

— Bine de voi! Chiar aveţi nevoie de aşa ceva. Sărutaţi-o pe fetiţă din partea mea. E o frumuseţe. David o sărută pe Tru de rămas-bun şi îi strânse mâna lui Thane.

— Maşina mea e în spate.

— Mergem? Thane o luă de braţ, fără să mai aştepte răspuns, conducând-o spre automobilul Lamborghini, pe care îl împrumutase de la cumnatul său.

Până la hotel, nu-şi vorbiră. Ajunşi însă în cameră, Tru se uită la el.

— Nu e cam absurd să plecăm la Maui? Mel stătea la sora şi la cumnatul lui Thane.

— Nu cred. Clare şi Andrew abia aşteaptă să aibă grijă de fetiţă. Doar aşteaptă şi ei un copil, anul acesta. Şi-apoi, mai avem şi noi câte ceva de pus la punct.

— Nu putem s-o facem aici?

— Împachetează-ţi lucrurile, Tru. Eu am să le telefonez părinţilor mei şi Lindei.

Zborul spre Maui decurse în cele mai bune condiţii. Deşi fu lung, nu se întâmplă nimic deosebit, în vreme ce avionul se rotea deasupra aeroportului, Tru se uită pe hublou, să vadă Capul de Diamant. Abia îşi putea stăpâni emoţiile care o copleşiseră încă de când decolaseră. Se aflau pe culoarul *Cahu*. Fură întâmpinaţi de fetele care dansau în stil hawaian, urându-le, în felul acesta, bun-venit. Thane o conduse spre culoarul din dreapta, pentru a urca în avionul de Maui.

Curând, zburau din nou. El îi studie profilul. Tru stătea cu mâinile în poală.

— M-am gândit că, dacă vrei să vizitezi *Cahu*, putem oricând lua naveta zilnic şi să stăm aici câteva ore. Cuvintele lui erau politicoase, dar vocea aspră.

— Mulţumesc. Ea însă îşi dorea ca el s-o ierte şi s-o iubească, nu să facă cumpărături la *Cahu*. De săptămâni de zile se gândea cum să facă să topească gheaţa care se ivise între ei, dar cuvintele nu aveau nicio putere.Pe lângă aceasta, trebuise să se concentreze asupra lui Mel. Acum însă putea să vorbească.

Şi-aşa, între ei, se căscase o prăpastie destul de mare. Dar, ca şi până acum, nu scoaseră niciunul un cuvânt. Curând, trebuiră să se pregătească să coboare la Maui. Când Tru văzu ceea ce Thane numise un bungalov, îi veni să râdă. Avea patru dormitoare şi un hol imens. Priveliştea de la fereastra care dădea spre golf, părea o pictură de Gaugain. Plaja strălucea în soare. Pacificul era turcoaz şi părea ireal.

— Hai să înotăm puţin. E tare cald. Thane se întoarse, fără să mai aştepte răspunsul ei. Tru îşi puse un costum de baie albastru-deschis. Observă că i se vedeau coastele sub sânii la fel de plini, ca altădată. Picioarele i se subţiaseră şi păreau mai lungi. Îşi aruncă un prosop pe umeri şi se încălţă cu nişte papuci de plajă. Îl urmă pe Thane. Era prea slabă. Uitându-se la ea, lui Thane începu să-i bată inima cu putere. Simţi un junghi dureros, văzând-o că-i evită privirea. Fusese atât de nefericită în ultimele săptămâni! Iar el era cauza principală.

— Te iubesc, zise el. Te iubesc şi te-am rănit, pentru că eu însumi m-am simţit rănit.

Am vrut să apelezi la mine de câte ori ai necazuri, dar tu n-ai avut încredere. Şi asta doare, Tru… Ea clătină întruna din cap.

— Nu, nu, nu! Am avut încredere în tine, Thane. Crede-mă!

Cuvintele i se învălmăşeau, încercând să se facă

înţeleasă.

— Întâi… nu ţi-am spus, pentru că mi-a fost frică. El scrâșni din dinţi.

— Şi ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine, pentru că ţi-ai închipuit că voi fi pavăza între tine şi el, nu-i aşa? Tru aprobă.

— În parte, e adevărat. Dar şi pentru că te iubeam. Mi-a fost teamă să nu te rănesc, tocmai pentru că te iubeam atât de mult. Totul din mine îţi aparţine încă din prima seară, când ne-am cunoscut la Ellen. Te-am iubit atunci şi te iubesc şi acum. Trăsăturile lui Thane se îmblânziră, dar nu se atinse de ea. Tru întinse braţele implorându-l.

— După ce ne-am căsătorit, am vrut să uit de Roger Hubbard, aşa că n-am mai spus nimic. Cred că mi-am închipuit că va renunţa la planul lui ticălos.

— O lichea ca el nu putea face aşa ceva! spuse Thane printre dinţi.

— Ai dreptate. Şi ar fi trebuit să-mi închipui.

— Da. Tru se uită la el, fără să scoată un cuvânt. Era distrusă. Îi venea să-i strige că datorită lui răsărea, pentru ea, soarele, dimineaţa şi luna pe cer, în ceasurile amurgului. El reuşise s-o umple de bucurie şi de dragoste de viaţă. Fără el, întreaga ei existenţă n-ar fi decât un deşert cenuşiu.

— Zâmbeşti cam strâmb, îi spuse el solemn.

— Asta pentru că, în ultima vreme, n-am prea zâmbit. Parcă ziceai că înotăm.

Thane o chemă printr-un semn al capului. Ea trecu în faţa lui. Trupul îi tremura de emoţie, dar se mişca graţios, ca întotdeauna. Sângele lui se înfierbântă. Tru se aruncă voiniceşte în apă, alături de Thane. Când îşi dădu seama că ajunseseră la apă adâncă, se întoarse spre el şi îşi şterse urmele de sare de pe faţă.

— N-am avut puterea să mă apropii de tine pe pământ. Am avut nevoie de ocean, ca să devin mai uşoară. Se aruncă asupra lui şi îl cuprinse strâns. Începură să se

scufunde. Îl dorea în clipa aceea mai mult ca oricând. Thane îşi lipi gura de a ei, suflându-i aer, înainte de a ieşi la suprafaţă.

— S-a întâmplat ceva? Ai un cârcel?

— Nu, răspunse Tru senină. Vreau numai să-ţi spun ce n-am fost în stare acolo, pe plajă… Că, la bine şi la rău, sunt a ta. Şi rămân a ta, chiar dacă mă alungi. Nu are nicio importanţă! Chiar dacă ne-ar despărţi un continent său am fi alături, în aceeaşi încăpere, destinul meu e legat de al tău. Iar ceea ce simt pentru tine, nu se va stinge toată viaţa; şi nici în viaţa de apoi!

— Şi soarta mea e legată de a ta, zise Thane, luând-o uşor în braţe.

Chipul îi era senin şi relaxat.

— Am crezut că te-am pierdut, suspină Tru, fără să încerce să-şi şteargă lacrimile care îi împăienjeneau privirea.

— Nu aveai cum. Îţi aparţin de la începutul lumii.

— Ce mult e de-atunci! îi răspunse Tru, zâmbind printre lacrimi.

— Şi voi fi al tău şi în mormânt, după o mie de ani!

Tru dădu din cap şi se aplecă să îl sărute. Apoi, se uită în jur.

— Cred c-am mers prea departe. Thane scutură din cap.

— Nu ni se va întâmpla nimic. Am eu grijă de asta.

Înotară spre ţărm, unul lângă altul, siguri pe ei şi împăcaţi.

— Sper că vrei să facem dragoste, îi zise Tru, ieşind din apa oceanului. Se uită la el pieziş, în timp ce apa îi şiroia pe picioare. Respira greu din cauza efortului. Sunt într-o dispoziţie de a mai face un copil.

— Nu noi am făcut-o pe Mel, iubito, zise Thane, luând-o în braţe.

Tru se uită surprinsă la el.

— Aşa el Uitasem! îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi râse de bucurie şi de dragoste de viaţă.

— Sunt sigur că nu vei uita cum să facem al doilea copil.

— Nu, Thane, iubitule! Nu cred că voi uita! Te iubesc atât de mult şi… Şoaptele ei îl copleşiră. Începură să râdă, când el alergă cu ea în braţe spre bungalov.

SFÂRȘIT